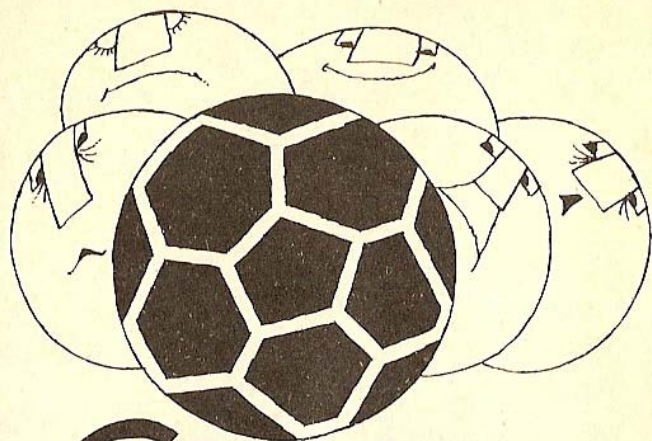

BORENICH PÉTER

CSAK A LABDÁN VAN BŐR

A TOTÓBOTRÁNY ÉS IGAZI HÁTTERE

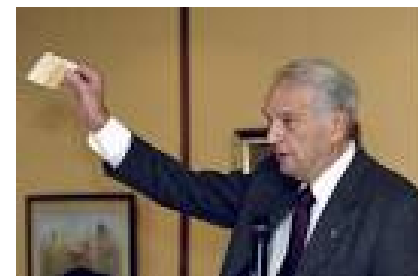
CSAK A LABDÁN VAN BŐR

A totóbotrány és igazi háttere

**Borenich Péter© tényfeltáró
dokumentum összeállítása
(1980-1983)**

A TOTÓKIRÁLY NYOMÁBAN

1980. október 14-én délután Szepesi György, a Magyar Labdarúgó Szövetség elnöke a Magyar Rádió dolgozóival beszélgetett a Márvány teremben. Több mint százán voltunk kíváncsiak az elnök véleményére. Csak úgy záporoztak a kérdések. Természetesen szóba került a bunda is.

Szepesi György elismerte ugyan, hogy van bunda, de azt állította, hogy nem lehet bebizonyítani. Ekkor felálltam, és megkérdeztem az elnököt: mit szólna hozzá, ha egy-két hónapon belül magnószalagon bizonyítékokat hoznék? Ajánlatomra csak mosolygott, de nem válaszolt. Ekkor határoztam el, hogy készítek egy tényfeltáró rádióműsort. Nem sokkal ezután belekezdtem az előzetes gyűjtőmunkába. Először is a jól értesültek különböző történeteit jegyeztem fel. Volt mit írnom. Később, az idő múlásával, egyre többen már nemcsak a sima bundákról tudtak, hanem az úgynevezett totócsalásokról is.

1981 nyarán a balatonfüredi strandon például a következőket hallottam: „Édesapám, ez tiszta dili. Nézd meg ezeket az eredményeket! Én, isten bizony, ma befejezem a totózást. Ha itt nem csal valaki, akkor én vagyok a római pápa. Ezek a borulások nem lehetnek véletlenek.”

1981. augusztus elején egy baráti társaságban mondta valaki: „Biztosan tudom, hogy a mi csapatunk is bundázik, amikor a totón szerepel. Mindenki tud erről. De valószínű, hogy magas érdekek miatt nem buktatják le őket. Különben már

régen léptek volna.” Az ötletemet, hogy erről dokumentumműsört készítek, a Rádiószínház vezetősége elfogadta. Viszont azt mondták, hogy Török Tamás rendező is hasonló ötlettel ment hozzájuk. Ezért jó lenne, ha ketten csinálnánk. Ő rendezi a dokumentumműsört, én pedig készítem a felvételeket. Végül is nem nagy örömmel, de belementem ebbe a párosításba. Addig ugyanis nem volt szükségem rendezőre, amikor tényfeltáró dokumentumműsört készítettem.

Ez a rádiós műsor 1983. március 12-én és 28-án hangzott el a Kossuth rádióban „Holt biztos meglepetések” címmel.

Az anyag azonban egyre bővült. A felvételeket a rádióműsor elhangzása után is folytattam, mert nemcsak a totócsalásra voltam kíváncsi, hanem arra is, mi van a háttérben. Vizsgálódásaim során külföldi események is tudomásomra jutottak. Szóba kerül majd az is, hogy például az olasz csapatok mennyivel, és hogyan honorálták egyes magyar játékvezetők „jóindulatát”. És riportalanyaim beszélnek majd arról is, hogy ennek elmaradása esetén itthon hogyan büntettek. A figyelmes olvasó biztosan észreveszi, hogy a riportalanyok mikor beszélnek mellé, vagy finoman fogalmazva mikor nem mondanak igazat. Hiszen egy-egy embert kitűnően jellemez az, hogy mikor mit mond.

A hatalmas anyagból végül is könyvet írtam „Csak a labdán van bőr” címmel. Ez olvasható most.

Egy augusztus végi napon vidékre utaztam. Akkor még fogalmam sem volt, hogy milyen nagy jelentősége lesz ennek az útnak. Egy klubban társalogtunk, amikor az egyik fiatalember hozzám fordult, és azt mondta: „Tudod, miről kellené dokumentumműsört csinálnod? Az Erzszi múlt pénteki és szombati éjszakájáról. Megismerkedett egy férfival, aki azt állította, hogy ő a totókirály. Mindenfelé elvitte, fizetett neki, olyan két éjszakát töltöttek el együtt, hogy még a szálloda dolgozói is megemlegették. Pedig ők már sok mindent láttak és hallottak.

Pezsgős reggeli az ágyban és így tovább...” Erzszi elvörösödött; a társaság tagjai pedig kajánul nevettek. Próbáltam faggatni a lányt, de semmit sem mondott. Másnap felhívtam telefonon, és randevút kértem tőle. Egy presszóban találkoztunk, ahol nem kis energiámba került, amíg kiszedtem belőle a történetet, melynek néhány részlete nagyon fontos lett számomra.

Erzszi az elmúlt héten, pénteken, Pesten járt, s hazafelé menet már a Déli pályaudvar pénztáránál észrevette, hogy nézi őt egy jóképű, barna hajú, kék szemű fiatalember, aki nem sokkal a vonat indulása után megjelent a fülkében, és megkérdezte, hogy leülhet-e. Erzszi igent mondott. Nemsokára beszélgetni kezdtek. Két órai út után összebarátkoztak. Erzsit érdekelték az emberek, meg tetszett is neki a fiú megnyerő modora. Már a vonaton megtudta, hogy Tibor is Szekszárdon lakik és ott mindenki úgy ismeri, hogy „totókirály”. Egy fekete diplomata táskája volt nála. Mielőtt leszálltak volna, megmutatta neki, mi van benne. Erzszi elámult, mert ő egyszerre annyi köteg ötszázast még sohasem látott. Mikor megérkeztek, Tibor kérte Erzsit, hogy még ne menjen haza, hanem igyanak meg valamit. A lány nem sietett, ezért elfogadta a meghívást. Taxiba szálltak. Tibor útközben azt mondta, hogy egy fontos dolgot még el kell intéznie. Megígérte, hogy nem tart sokáig. Először az NB II-es labdarúgó-csapat kapitányának a lakásához mentek. Tibor a fekete diplomata táskájával eltűnt, s nemsokára mérgelődve jött vissza. Kiderült, hogy nincs otthon az illető, ezért most ki kell menniük a pályára. Erzszi másodszor is a taxiban várakozott. Tibor a pályáról már jókedvűen érkezett vissza. Mondta, hogy minden rendben van, vasárnap délutánig szabad. Javasolta Erzsinek, hogy ezzel a taxival menjenek le a Balatonra, s ráérnek majd két nap múlva, vasárnap visszajönni. Erzszi nem fogadta el a meghívást. „Szórakozni itt is lehet” - érvelt. Ezután mentek el a város szállodájába. A presszóban Martinit ittak, s nagyon jól érezték magukat. Tibor elhatározta, hogy vasárnapig marad, s kivette a szálló legszebb szobáját. Az éjszakát a bárban töltötték.

Erzszi nekem azt mondta, nem igaz, amit a fiúk beszélnek. Nem ment fel Tibor szobájába, hanem otthon aludt. Igaz, másnap is együtt voltak, de ő nem került Tiborral közelebbi kapcsolatba.

Próbáltam rábeszélni a lányt, hogy ezt a történetet mondja el magnóra is, erre azonban nem volt hajlandó. Abba beleegyezett, hogy megírhatom, de kért, hogy csak a keresztnévét használjam. Azt is mondta, hogy a város nevét se említsem, mert őt sokan ismerik, s így rájöhetnek, kiről van szó.

Erzszi történetének meghallgatása után az jutott eszembe, ha ez igaz, akkor nagyon gyorsan eljuthatok a totókirályhoz. Lehet, hogy Tibor lesz az a láncszem, amellyel össze lehet kötni a gyanút a bizonyítékokkal.

Másnap lementem Szekszárdra, ahol egy kék szemű, barna hajú, harminc év körüli fiatalembert kellett keresnem, akit úgy ismernek, mint totókirály. Mert a vezetéknevét nem árulta el Erzsinek. Szekszárd felé a kocsiban volt időm töpren-

geni, hogyan kezdjek hozzá a beszélgetéshez. A lényegre nem kérdezhetek rá az elején: „hallottam, hogy csapatokat veszteget meg”. Elhatároztam, hogy először a totózás rejtelméről fogom faggatni. Mi a szisztémája, hogyan nyer. Szekszárdon régi ismerősömet kerestem fel. Ő is hallott a totókirályról, de nem tudta a nevét. Elkezdett telefonálgatni. Az első hívás után azt mondta: lehet, hogy Molnár Tibornak hívják. A második telefon sikertelen volt; a harmadik megerősítette, hogy jó úton járunk. Sőt azt is megtudtuk, hogy délután ötkor a Szekszárdi Dózsa pályáján találhatjuk meg, mert kispályás labdarúgó-bajnokság van, és ő az egyik csapat kapitánya. Felmerült bennem, hogyha ilyen könnyen el lehet jutni a totókirályhoz, akkor az illetékesek vajon miért nem találták meg eddig? Vagy igaza lenne annak az ismerősömnek, aki azt mondta, hogy magas érdekek miatt nem szabad lebuktatni a totócsalókat? De kik miatt nem lehet? Kinek, vagy kiknek az érdeke, hogy egy ilyen bűncselekményt eltussoljanak? Szekszárdi ismerősöm barátjával már négy órától néztük a helyi vállalatoktól érkezett csapatok mérkőzéseit. Ő járatos volt a város sportéletében, s szívességből elkísért. Tőle tudtam meg, hogy Molnár Tibornak nincs munkahelye, hogy időnként különböző emberek keresik fel hol Zsigulival, hol meg Mercedesszel. Néha ő tűnik el a városból hosszú napokra.

Molnár Tibor fél ötkor érkezett meg a pályára, kezében a titokzatos fekete diplomatáskával. Bement az öltözőbe, s hamarosan frissen, sportosan futott ki a zöld gyepre. Pontosan ötkor kezdődött a mérkőzésük. Kíváncsian néztem, hogyan játszik a totókirály.

Nagy lelkesedéssel focizott, végighajtotta az egész meccset. Ő irányította a többieket is. Közben volt időm töprengeni azon, hogy vajon okos dolog-e már most beszélgetni vele. Talán mégis jobb taktika lenne, ha várnék ezzel a riporttal. Elég, ha tudom a nevét, s megsejtettem, hogy személyében megtaláltam az egyik kulcsfigurát. Ezért felvétel nélkül jöttem vissza Pestre.

Egy, a Népsportban megjelent nyilatkozat döntötte el, hogy utam következő állomása Szeged lesz. A riportban Kaszás Gábor, a SZEOL AK edzője az NB II moráljáról kesergett.

Elmondta azt is, hogy a bajnokság megkezdése előtt a húsz csapat közül tizennyolc kérte az MLSZ-t, hogy mérkőzése ne szerepeljen a totószelvényen, mert vannak olyanok, akik mindenáron nyerni akarnak.

KÖVEL A SZÁJBAN
(1982. szeptember, Szeged)

KASZÁS GÁBOR,
a SZEOL edzője

Miért kérte a SZEOL, hogy mérkőzéseik ne kerüljenek totószelvényre?

- Hát azért, mert az a célunk, hogy felkerüljünk az NB I-be, és a totómérkőzés irreálissá teszi a bajnokságot. Negyedik éve vagyok edző az NB II-ben, és személyes tapasztalatom, hogy nem egy, nem két meccset már befolyásolt az, hogy totómérkőzés volt, mert játékosokat, játékvezetőket környékeznak meg. Ezt tudván tudja minden edző, minden játékos, hogy ilyen van. Vasárnaponként remegő lábakkal megyünk ki. Legalábbis én, mint az edző. Mert itthon a Szegednek az Eger ellen kettő pontot kellene hozni. Na most, a totónál mi jelenti a nagy pénzt? Az, hogyha a Szeged otthon kikap. Bizonyos társaságok működnek az országban. És ezt már az MLSZ is tudja, már a klubok is tudják. Nem kevés pénzzel keresik meg olykor a csapatok egy-két játékosát, nem kevés pénzzel próbálják befolyásolni a mérkőzés végkimenetelét. Így egy esélyes csapat odahaza már nem olyan esélyes. Mikor mondják a rádióban és a televízióban, hogy ez totógyilkos mérkőzés volt, akkor ez nagyon sokszor ezért van. Sajnos, bizonyítani nem tudjuk. Mert ha bizonyítani is tudnánk, féltő, hogy az az edző, aki föl merné tární ezt a dolgot, nem járna-e úgy, mint a maffiában. Egy kövel a szájában meghalna. Nem szó szerint, hanem úgy, hogy nem kapna több szerződést. Volt már magyar edző, aki a bundát bejelentette. Utána kétszer még kapott szerződést, harmadszorra már nem.

Ki ez?

- Azért merem név szerint említeni, mert én nagyon karakán és becsületes embernek tartom, bár személyesen nem ismerem: Varga László. A 22-es Volán edzője

volt, amikor egy 22-es Volán-Kecskemét meccs után jelentenivalója volt, és problémája lett belőle. Kétszer még kapott szerződést, nagyon jól is dolgozott, de többször már nem. Én nem hiszem, hogy az ő szakmai munkája gyengébb lett volna, mint akármelyikünké. Amikor a Testnevelési Főiskolán befejeztük a szakedzői kart, huszonnégyen végeztünk. Többek között Szücs Lajos, Puskás Lajos, Bánkúti László, Jeszenszky Pista, Rátkai Laci, Farkas Laci. Mindenki egyetértett abban, hogy valóban az vinné a magyar labdarúgást előre, hogyha tiszta lenne. Jeszenszky Pistával pont a totómérkőzésekről beszélgettünk. Mert a totósok annak idején annyira elszemtelenedtek, hogy bementek a folyosóra a mérkőzés napján, és ott a játékosokkal beszélgettek. A Pista mondta, hogy ő ezt jelenti a Sportfogadásnak. Azok meg azt mondták: nem az ő dolguk, hogy kinyomozzák, kik ezek.

Kik ezek az emberek?

- Sajnos, név szerint nem ismerek senkit. Szegeden még nem jelentek meg. Mikor a Ganz-MÁVAG-nál edzősködtem, ott rengetegen megjelentek. De a nevüket nem lehetett kideríteni. Mindig mondták, hogy hozzák a pénzt a győzelemre. Ilyenkor igyekeztem a játékosok figyelmét elterelni. Mondtam, hogy gyerekek ez úgysem igaz. Úgyse kapjátok meg a pénzt a mérkőzés után. Pesten, Kőbányán laktam, és mindenki jó barátom, jó ismerősöm volt. Az idősebb barátaim mondták: Gabika, délután iksz lesz. Mondtam: hát ne mondd, hogy iksz lesz, mert nekünk nyerni kell. De ők csak azt mondták, hogy iksz lesz. És nekik lett igazuk. Ahányszor mondták, hogy idehaza kaptok, annyiszor kaptunk ki.

Csak játékosokat keresnek meg ezek az emberek, vagy pedig játékezőket is?

- Ezt nem tudom. Ezt talán a játékezők jobban tudják. Isten ments, hogy ebbe belebocsátkozzak, mert akkor a soron következő öt mérkőzésen megnézheti magát a SZEOL. Vagy esetleg még tovább is... Hát, amikor húsz NB II-es csapatból tizenhétet kértük, hogy ne legyünk totómeccsek... ez azért, gondolom, mindannyiunknak egyforma probléma.

Mégis rendszeresen szerepelnek a totószelvényeken.

- Nem lehet ez alól kibújni. A Sportfogadás támogatja a labdarúgást, a sportot, ezért nem lehet.

Korabeli reklám naptár

Na, most itt van egy, ami bennünket tovább foglalkoztatott. Az, hogy az MTK tavaly mégis hogyan tudott ettől megmenekülni. Függetlenítette magát. Egyetlenegy MTK meccs sem volt totómérkőzés. Persze korrektebb lenne a dolog, ha nem egyedül beszélnék ezekről a dolgokról, hanem ha összejönne az összes NB II-es edző, és ott mindenki kiöntené a szívét-lelkét. Akkor kevesebbet ártanánk a saját egzisztenciánknak, meg a csapat egzisztenciájának is. Én nagyon bízom abban, hogy nagyon sok magyar edző van, aki úgy vágott neki a szakmának, hogy be akarja bizonyítani azt, hogy a magyar labdarúgók is vannak ugyanolyan jó futbalisták, mint a nyugatiak. Ugyanolyan anya szülte őket is. A magyar labdarúgóedzők is értenek annyit a futballhoz, mint a külföldiek. De szerintem ez a nem tiszta játék a rákfenéje a magyar labdarúgásnak.

Úgy gondolja, hogyha mind a húsz NB II-es labdarúgóedző egy asztal mellé ülne, akkor lenne mit mondani?

- Biztos, hogy konkrétumok is kiderülnének. Ha a csapatkapitányokat is belevenénk, még inkább. Hogyha idősebb labdarúgók is mernének szólni, még inkább. De az is előfordulna, hogy ezek az edzők öt év után nem lennének megtalálhatók a szerződöttni akaró klubok listáján. Ezt úgy mondják, hogy nem nyúlok hozzá, mert ez meleg pali.

VARGA JÁNOS,
a SZEOL társadalmi elnöke

Mit tud azokról az emberekről, akik az NB II-es totómeccseken megjelennek?

- Hát, ha tudnék konkrétumot, kézzelfoghatót, bizonyíthatót, akkor már megtettük volna a szükséges intézkedést. Általában a vezetőket nem merik megkeresni. A játékosoknál próbálkoznak. Hosszú pályafutásom tapasztalata ez. Az a pár eset, ami a SZEOL-nál is előfordult, akkor is mindig a játékosokat keresték meg.

A SZEOL-nál történt ilyen?

- Történt.

Mikor?

- A SZEOL-Oroszlány mérkőzésen 1972, vagy 73-ban. De ezek nem totójellegűek. Ez csak kimondottan a csapat, az egyesület, az ellenfél rossz helyzetéből adódóan... kiesés múlt rajta, vagy bajnokságyerés múlt rajta. Szóval ezek ilyen sima bundák, amelyeknek nem ilyen szervezett jellege volt, hanem egy egyesület kétségbeesett föllépése.

Mi volt ez?

- Nem mondok semmit, mert nem lehet bizonyítani.

Mit gondol játékvezetőt is meg lehet vesztegetni?

- Konkrétumom nincs, de véleményem szerint meg lehet vesztegetni.

Mennyi pénzért?

- Egy konkrét esetet tudok, ami még az 1960-as évek közepén történt. A SZEOL egy NB I-es csapattal játszott, és ott elmondás szerint a játékvezetőt az ellenfél tízezer forintért vette meg. 1964-ben, vagy 65-ben.

Ki volt a játékvezető?

- Nem tudom... nem mondok semmit... egy becsületes ember. Különben sincs bizonyítva. Azért ez már a rágalmazás határát súrolná... Olyat el tudok mondani, ami konkrét volt, hogy játékvezetők néhány évvel ezelőtt kérték a SZEOL-tól, hogy a Halászcárdában vacsorát fizessünk nekik. Nem vesztegetés címén. De elfogadták. Aztán olyan számlát csináltak, hogy a kocsiba még pezsgőket és amerikai cigarettát is tettek.

Ez konkrétum, ez így van. Három vacsora, az még nem lett volna probléma, a három halászlé. De a hozzávaló az már egy kicsit erős volt. Akkor a vezetőség foglalkozott is azzal, hogy ebből ügyet kellene csinálni. De gyávák voltunk, nem mertünk.

Őn szerint egy játékvezetőt ma mennyiért lehet megvenni?

- Ma mások a pénzviszonyok. Ha akkor egy NB I-es játékvezetőt tízezerért vettek meg, akkor most gondolom ötven-hatvan ezerért, százezerért. Ha meg lehet. De van, akit kétszázért vagy félmillióért sem.

Őn szerint egy NB II-es csapatot mennyiért lehetne megvenni?

- Ma megnőtt a játékosok étvágya. Véleményem szerint, ha benne vannak ebben a játékosok, akkor harminc-negyven ezer forintért. Ha olyan a gárda erkölcsi-morális tartása, és nincs érdekelve a bajnokságban. Ez a bajnokság bizonyos időszakában más-más szemüvegen nézendő. A szezon kezdetén ez még - véleményem szerint - nehezebb. De amikor már eldőlt, hogy egy csapat nem esik ki, és a középmezőny megfelelő neki, akkor hajlamosabbak erre. Szóval sok körülményt kell figyelembe venni.

Miből gondolja, hogy egy csapatot ennyiért meg lehet venni?

- Miből gondolom? Hát úgy gondolom, ha egy játékos, aki kap egy NB II-es mérkőzésen 600 forint prémiumot, és egy NB II-es jó játékos kap havi 4500 forintos fizetést, ami körülbelül egy üzemi adminisztrátor fizetésének felel meg jobb üzemekben, akkor ez eleve már alkalmassá teszi arra, hogy öt-hat ezer forint fejenként jól jön neki. Vagy négyezer, vagy tízezer. Ezekből azért lehet következtetni.

HORNYÁK BÉLA,
a SZEOL kapusa

Kik azok, akik megkeresik a játékosokat?

- Azt nem tudnám megmondani. De nem egyszerű munkásemberek, az biztos. Egyszer bennünket is megkerestek, amikor katona voltam, és a Kossuth KFSE-ben játszottam.

Mennyi pénzt ajánlottak fel?

- A csapatot keresték meg, nem engem. Tulajdonképpen, ha erre válaszolnék, akkor saját régi játékosársaimat is leégetném. Ezt azért nem csinálom. De akkor se jött be nekik, mert megvertük őket. Simlisek voltunk velük szemben, mert haza akartunk menni. Katonacsapat voltunk, és ott mi azért játszottunk, hogy hazamehessünk. Megmondtuk, hogy gyerekek, ez kevés pénz. Ha többet nem tudtok adni, akkor győzünk.

Hányban volt?

- 79-ben.

Totómérkőzés volt?

- Igen.

Nyári Totó Kupa?

- Nem. Az NB II-es bajnokság alatt volt.

És mennyi pénzt ígértek a csapatnak?

- Akkor 30 ezer forintot ígértek, azért, hogy kikapjunk. De nekünk az nem érte meg, inkább hazamentünk. Előtte kétszer veszítettünk, és egyszer sem jutottunk haza.

És mennyiért adták volna el?

- Azt nem tudom... nem tudom megmondani. A többség azt mondta, hogy ennyiért nem.

Hányan keresték meg magukat?

- Egy ember jött, de több ember nevében beszélt. És már csak az az egy meccs hiányzott nekik a tuti tipphez.

Ha a totósok megegyeznek egy csapattal, akkor kinél van a meccs végéig az az összeg?

- Annál az illetőnél, aki megkeresi őket. Vagy pedig közös megegyezéssel egy harmadik személynél, aki mind a két részről egy olyan stabil ember, hogy megbízhatnak benne. És akkor annak odaadják. És addig, amíg nem tuti, addig nála van. Ha pedig nem sikerül, akkor azoknak ilyen nagy a fejük.

Mások is megkeresték magukat a Kossuth KFSE-nél?

- Akkor már csak hallomásból tudtam, mert én leszereltem. A Becsei féle társaság volt ott, akik most Ózdon vannak. Azoknak volt, de arról nem tudok konkrétan.

Ez mikor volt?

- 1980-ban. Megkeresték még a régi klubomat, a Váci Híradást is. De az 1976-ban volt. Akkor én még fiatal voltam. Én csak kispados voltam. Az öregek csinálták, az öregek. Mindenhol az öregek csinálják a nagy bizniceket.

Szeretnék ezekhez az emberekhez eljutni.

- Én is.

Maga miért?

- Hát... hogy honnan teremtik azt a rengeteg pénzt, és azt a merszet, hogy így megkeressék a játékosokat. Teljesen irreálissá teszik a bajnokságokat is.

Hol laknak ezek az emberek?

- Mindenhol. Az ország bármely pontján. Frankón.

Akkor ezek a csoportok egymással is szemben állnak. Nem? Mert mindegyiknek az az érdeke, hogy ő nyerjen. Hogyan oldhatják ezt meg?

- Ezt nem tudom. Ugyanolyan forró drót van köztük, mint a komoly emberek között. Biztos ugyanúgy bonyolódik. Egyik fogja magát, fölkeresi a másikat, a harmadikat, és mondja, hogy most nagy pénz van bent. Aztán akkor csapnak le a csapatokra.

Milyen beosztásban lehetnek ezek az emberek?

- Talán még azt is mondom, hogy kisiparosok is lehetnek köztük. Az biztos, hogy átlagmunkás, aki kijár a meccsre, nagyon kevés van benne.

Hallott már olyan esetről, amikor megkörnyékeztek bírót?

- Hallani hallottam, csak nem tudom bebizonyítani. Vannak „népszerű” bírók, akik ezt vállalják.

Kik ezek?

- Nem mondok neveket. Nem, mert akkor utána kergetnek a világba. Komolyan, nem mondok neveket...

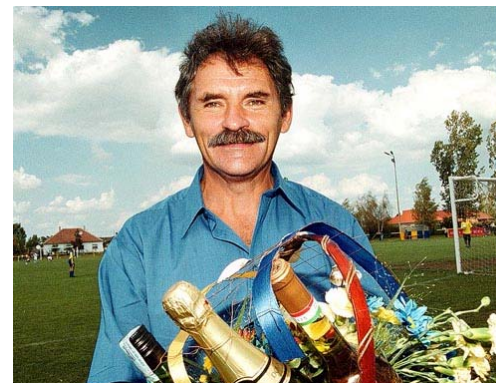
KOVÁCS JÁNOS,
a SZEOL labdarúgó szakosztályának elnöke

Kik ezek a totózók?

- Hát, szerintem jelentős anyagiakkal bíró milliomos egyéniségek. Felvetődött az a kérdés is, hogyan lehetne fellépni ellenük. Mert éppen a Grosics Gyuszi, a Volán elnöke mondta, hogy neki nemrég a Volán-Sopron mérkőzés volt gyanús. Látott egy gyanús külsejű embert, akit nem ismert személyesen. Mondták neki, hogy jó

lesz ettől félni. Aztán az eredmény óriási meglepetés lett. A Volán két öngólt rúgott, ezzel kapott ki. De hát senkinek sincs a kezében bizonyíték. Elhangzott az MLSZ-ben, az NB II-esek értekezletén, hogy felemelt prémiumért játsszanak azok a csapatok, amelyek a totóban szerepelnek. Akkor biztos, hogy minden csapat csak a győzelemre fog törekedni. Akkor nem érné meg nekik, hogy totóügybe keveredjenek. Én azt hiszem, hogy ez lenne reális.

KUTASI LÁSZLÓ,
a SZEOL labdarúgója

Hallott a totó bundákról?

- Hallottam, igen. Sajnos, hallottam róluk.

Mit?

- Hát azt, hogy nem jó irányba befolyásolják a magyar NB II-es bajnokságot. Szóval, nagyon sok dologban megegyeznek a bírókkal és azokkal, akik hajlandók erre. Volt belőle részem, a kellemetlen oldalából. Akkor kértük is, hogy ne is legyen totómérkőzés a mi csapatunk meccse. De ezelől elzárkóztak az illetékesek.

Hogyan volt benne része magának?

- Szenvedő alanyként. De hát ez már konkrétum... bizonyítékot csak úgy közvetve tudok, úgyhogy nem merek én mondani semmit... De megveretett a bíró bennünket.

Kivel játszottak?

- A KSC ellen, tavaly.

Ki volt a játékvezető?

- Nem mindegy? Nem érdekes. Ez a játékvezető azóta is csinálja a tevékenységét és aztán még bosszút áll rajtam. Ez a 80-81-es bajnokságban volt, amit megnyertünk. Azon a kecskeméti mérkőzésen kikaptunk 4:1-re. Az totómérkőzés volt, és az egyes totó érdekeltségeknek az volt a jó, ha mi akkor kikapunk. Szóval sok mindent tudok arról, de a tényeket nem, és így semmi értelme arról beszélni ...

Csak játékvezető volt benne vagy pedig a csapattagok is?

- Tudok olyan csapatról is, aki ellenünk lefeküdt. A totósok vesztegették meg őket. Ilyenről is tudok.

Beszéljünk még a kecskeméti mérkőzésről.

- Itt a bíró ... biztos, hogy a bíró volt benne. Olyan pályán vezette le először is a mérkőzést, ami életveszélyes volt. Azt mondta, hogy mindenféleképpen levezeti. Olyan pályán, amelyik tiszta jég volt.

Mondja meg már, hogyan hívják ezt a játékvezetőt?

- Teljesen mindegy, úgyis utána lehet nézni. De nem érdekes. Én nem mondom meg. Ha kimondom, akkor teljesen olyan, mint egy vádirat. Ahhoz meg nekem konkrét bizonyítékom nincsen. Hát, azokból a jelekből, amilyen leseket elengedett, meg ilyen dolgokból. Én már ezer éve tulajdonképpen pályán vagyok. Ha egy bíró fúj, bármit lefúj, már abból tudom, hogy na melyik csapathoz húz. Annyi tapasztalatom, rutinom már van. És nemcsak az én figyelmemet vonta magára az ő akkori ténykedése, hanem másét is. Azért mondom, mert kívülálló, a kecskeméti szurkolók is nevettek rajta. Lest engedett el olyat, ami százszázalékos les volt. Bent volt öt méterre.

Melyik csapat feküdt le maguk ellen?

- Az egyik játékos mondta el, hogy a totósok vesztegették meg a csapatot.

Melyik csapat volt ez?

- Most megint... hát, konkrétan nem mondom... nem az én feladatom kideríteni, hogy ilyen botrányok vannak... Mert sajnos vannak. De már régóta vannak. Csak azon csodálkozom, hogy idáig nem figyelt fel rájuk senki. De az se véletlen azért, gondolom, hogy a húsz NB II-es csapattól 18 nem akar totómérkőzést játszani. Ez is mond valamit.

Milyen totóbundákról hallott?

- Addig nem mondok semmit, amíg nem látom értelmét. Amíg tényleg valami lépést nem tesznek. Mert az az igazság, hogy az ilyen totóbotrányban a bírók is benne vannak. Ha elindulna egy folyamat, ami tisztábbá tenné a bajnokságot, akkor nagyon szívesen. De így, hogy most saját csapatomat sújtsam azáltal, hogy egy-két bírót megnevezzek... Tudok egy-két nevet, de az nem segít. Itt kiadós vizsgálat segítene. Ha a rendőrség rámenne, egészen biztos, hogy fel tudná göngyöltíteni. Ez nekünk, játékosoknak, meg azoknak a sportvezetőknek rossz, akik rengeteget áldoznak rá. Mert tulajdonképpen két ilyen elvezetett mérkőzéssel egy egész éves munkát tönkre tudnak tenni. Hiába áldoztak az egyesületek akár anyagit, akár erkölcsit, fölöslegesen dolgoztunk. Azért mondom, hogy én nagyon meg vagyok keseredve. A sportnak már szinte nincs is semmi köze a sporthoz. Már lassan gazdasági erők harca ez a különböző városok és a különböző bázisszervek között. Akinek több pénze van, az tud fönnmaradni. Ez jó annyiból, hogy a játékosoknak az életszínvonalát talán próbálják felvinni. De a színvonalat lefelé nyomják, mert mindenkit megvesznek, akit csak elérnek, és nem biztos, hogy az teljesít is. Tehát ennek ugyanúgy van teljesítmény csökkentő hatása is.

EGYSZERŰEN AZT HITTEM, ROSSZUL HALLOK

(1982. október, Budapest)

DR. VARGA LÁSZLÓ,
volt NB I-es labdarúgó és edző

Kaszás Gábor, a SZEOL edzője azt mondta, hogy ön azért nem labdarúgó edző már, mert fölfedte a bundákat. Mi erről a véleménye?

- Azt hiszem, hogy ez csak az egyik része a dolognak. Nem hinném, hogy egyedül és kizárólag ezért nem vagyok ma élvonalbeli edző. Ennek sokkal több összetevője van. Én, amikor megváltam a labdarúgástól, úgy éreztem, hogy olyan lehetetlen helyzetbe kerültem, helyesebben az egész magyar futball olyan lehetetlen helyzetben van, ahol teljesen kilátástalan, és teljesen reménytelen mindenféle becsületes munka és tisztességes helytállás. Én úgy éreztem akkor, hogy itt nem ezek a dolgok döntenek, hanem mások. Amikor én elkezdtem edzősködni, akkor megfogadtam, hogy soha olyan helyzetbe nem kerülök, mint egynéhányszor játékosként kerültem. Elhatároztam, hogy végig becsületesen, tisztességesen játszom ezt a játékot.

Milyen helyzetbe került, mint játékos?

- Játékos pályafutásom során, ha nem is sokszor, de kerültünk olyan helyzetbe... hát, hogy úgy mondjam... nem a legtisztességesebb eszközökkel játszottunk.

Ez mit jelent?

- Egész pontosan azt jelenti, hogy a pályán egy-egy eredmény nem feltétlenül az erőviszonyoknak megfelelően alakult. Helyesebben, egy-egy eredményt manipuláltunk.

Miért manipuláltak?

- Nézze, nem volt ez olyan sok. Tulajdonképpen egy-egy mérkőzésről van szó, amikor kényszerhelyzetben voltunk. Olyan helyzetben, amikor egész egyszerűen nem lehetett tisztességes eszközökkel biztosítani helyünket az NB I-ben. Ezért, hogy úgy mondjam, alkalmazkodnunk kellett a körülöttünk levő szokásokhoz.

Ez azt jelenti, hogy megvették meccset azért, hogy ne essenek ki az NB I-ből?

- Meg nem vettünk, inkább megegyeztünk egy-egy mérkőzés eredményében. Ahol tulajdonképpen mind a két csapat számára jó volt a döntetlen. Mind a kettőnknek jó volt az egy pont, mert így mind a két csapat bent maradt. Tehát ugyanabban a hajóban ültünk.

Amikor edző lett, elhatározta, hogy tisztességtelen eszközzel nem él. Be tudta ezt tartani?

- Igen, mindvégig. Előzményként hozzáteszem, a labdarúgást azért hagytam abba, mert egyszerűen elég volt belőle. Csípett a labda, ütött a föld. A fizikai állapotom megengedte volna, hogy még évekig játsszam. De egyszerűen úgy éreztem, hogy nekem ebből elegendő volt. Nem akartam úgy pénzt keresni a labdarúgással, hogy linkeskedek. Abbahagytam. Nagy kedvem volt az edzősködéshöz. Először az MTK-nál töltöttem el három évet, az ifiknél. Majd az első csapatnál, mint pályaedző. Aztán a tartalék csapatnál, majd az NB III-as 22-es Volánhoz kerültem, ahonnan feltörtünk az NB II-be, és innen az NB I-be. Ez alatt az öt vagy hat év alatt egyetlenegy mérkőzésem sem volt, ahol tudtommal vagy hallgatólagos beleegyezéssel a csapatom nem tisztességes eszközzel küzdött volna. Egyébként erről az a véleményem, hogy egy edző pályafutása során egy csapatnál csak egyetlen egyszer kerülhet abba a helyzetbe, hogy eladja magát. Utána nincs megállás. Olyan nincs, hogy ezt a mérkőzést játsszátok így, de aztán soha többet. Ha egyszer valaki eladta magát, akkor vége.

Megkérem, beszéljen arról a bundáról, amit Kaszás Gábor szóba hozott.

- A Kecskemét ellen volt egy mérkőzésünk az NB III-ban. Akkor az NB III-at átszervezték, és az első tíz csapat került be az újonnan megalakított háromcsoportos NB II-be. Mi már messze biztosítottuk a helyünket az NB II-ben, amikor a KTE részéről megkeresett egy úr, aki ajánlatot tett. A nevére már nem emlékszem. Az

egyik játékosomon keresztül, aki annak idején Kecskeméten játszott. Ezt én az MLSZ-nek jelentettem. Az ügy következményeként, ha jól emlékszem, a KTE-től tíz büntetőpontot levontak. Így nem került be az NB II-be. A dolog fonákja, hogy labdarúgó berkekben aztán minden lettem emiatt, csak úriember nem.

Mit ígért az az úr, aki megkereste magát?

- Nem én kaptam az ajánlatot, a csapatom kapta. Az egyik része pénzzel kapcsolatos volt, a másik része pedig az eljövendő bajnokságra, hogy az NB II-ben majd meghálálják. Nem emlékszem pontosan a részletekre, de egyértelműen vesztegetési kísérlet volt.

Hányban volt ez?

- Azt hiszem, 78-ban vagy 79-ben. Ez volt az első. A következő nagyon szép történet, amikor az NB II-ben egy csoportba kerültünk a Volán SC-vel. A 22-es Volán edzője voltam akkor, és mint testvércsapatot kezeltek minket. Hát mi mostoha-testvérek voltunk. Két eset volt, amikor a Volán a segítségünkre szorult úgy, hogy az ellenlábasa ellen helyt kellett állni. Maximálisan elkövettünk mindent. Egyszer a Kecskemét ellen, egyszer a Szegedi Dózsa ellen segítettük őket olyan értelemben, hogy mindkettőjük otthonából, tehát idegenből pontot hoztunk el. Így a Volán pozícióját erősítettük. Azt hiszem, hogy ez abszolút korrekt volt, sőt kötelesség. Az MLSZ az én kérésemre mindkét 22-es Volán-Volán mérkőzést a szezon első mérkőzéseként tűzte ki, hogy még a gyanú látszatát is elkerüljük. Az első mérkőzésen simán megverték minket, gond nem volt. A bajnokság második mérkőzése előtt behívtak a Trösztbe. Leültettek. Elmondták, hogy nagyon szép, békés mérkőzést szeretnének látni. Természetesen nem gondolnak semmire, semmiféle gazemberség ne legyen, de hát, ez mégis két testvércsapat, stb. Kérdeztem: mondják meg, mi az a békés mérkőzés, mert én nem tudom, hogy ezt hogyan értik. Azt mondták, hogy szépen, barátságosan eljátszadozunk, és akkor úgy lesz, ahogy lesz. Hát mondom, nézzék, ezzel nem lesz semmi probléma. Ez egy sportszerű mérkőzés lesz. Majd aki nyer, az nyer. A mérkőzés végeredménye az volt, hogy a nagy Volán nyolc emberrel fejezte be a mérkőzést. Mi tízzel. Rengeteg kiállítás, sérülések. Mi nyertünk 2:1-re.

Lent a Grosics örvöngött. A Mohácsit, a bírót megfenyegette, hogy eltiltatja. Az orvosunkat, a Gyöngyösit örökre kitiltatja a pályáról. A 22-es Volán

igazgatóját, hogy kicsinálja, és nem lesz többet igazgató. Mikor vége volt a mérkőzésnek, odajött hozzánk az igazgatónk. Gratulált, de remegett keze-lába. Kezet fog velem, s azt mondja: Lacikám gratulálunk, de jó ez nekünk? Ez volt az első. A második szintén a Volánhoz kapcsolódik. Tavasszal valamelyik nap otthon üldögélek. Délelőtt volt ez is. Szól a telefon, s kérnek, hogy menjek be a 22-es Volán igazgatójához. Bemegyek. Ott ül Grosics, Kiss Jenő és a mi elnökünk. Nem tudtam elképzelni, mi a probléma, mert túl voltunk már minden Volán mérkőzésen. Hogyan jövök én ide? Leülök, üdvözlnek. Mindenki eltűnik, ott marad az igazgató, meg a Kiss Jenő. Elmondták, hogy egy kicsit szorult helyzetben vannak. Pár forduló van hátra a bajnokságból. Majdnem biztosan bejutnak az NB I-be, de nem szeretnék ezt az egészet a véletlenre bízni. Van nekünk még egy Előre elleni mérkőzésünk. Két vagy három forduló van hátra, és ők is játszanak még az Előrével. Az Előre a kiesés ellen küzdött. Ők úgy gondolták, hogy az Előre a két ponttal már biztos bennmaradó. Azt a két pontot mi adjuk oda az Előrének Rákoscsabán. Ők megverik az Előret a Czabán Samu téren, és akkor az Előre is bent marad, ők pedig NB I-esek lesznek. Nekünk pedig úgyis minden mindegy. Egyszerűen azt hittem, rosszul hallok. Megnyugtattak, hogy a játékosok a prémiumukat megkapják, nem lesz semmi probléma és így tovább. Mondtam, ne haragudjatok, én nem vagyok hajlandó erről tárgyalni. Már elmondtam számtalanszor a véleményemet, én nem bundázok. Felálltam, otthagytam őket. Beültem a kocsiba, kimentem az Előre-pályára. Odahívtam a csapatkapitányt, meg a Borbély Bandit, az edzőt, és az étterem vezetőjét, a Nagy Csabát. Régi jó barátom. Mégis legyen egy fickó, aki velem van ebben a pofozkodásban, legyen egy tanú, aki mellettem áll. Leültettem őket, és mondtam nekik, miről van szó. Elmondtam: úgy készüljétek, hogy teljesen mindegy, hogy az én hátam mögött mit mondanak, miben egyeztünk meg, de ha kijöttök Csabára, mi a fejeteket le fogjuk rúgni. Akármilyen is lesz, megverünk benneteket. Ez egy kicsit durván hangzik, de ebben az esetben egyértelműen kellett fogalmaznom, nehogy itt még bármit félre értsenek. Hát a Bandiék nagyon köszönték, hogy mindezt így elmondom. Az Előre-pályáról eljövök, kimegyek a mi pályánkra. Ott van az igazgató, a szakszervezeti titkár, a klub társadalmi elnökhelyettese és így tovább. Összehívják bennünket, leültetnek. Feláll az igazgató és elmondja, hogy ő, mint a vállalat gazdasági, politikai vezetője és így tovább... és egyszer csak, nem akarok hinni a fülemnek, megismétli az ajánlatot. Húsz játékos, de úgy is vehetem, hogy húsz tanú előtt. Elképesztő. Befejezi a mondókáját, a játékosok meg néznek rám. Én fölálltam, és mondom neki, hogy nézd, Bakos elvtárs, én ezeket a fickókat most már két éve arra tanítom, hogy tisztességesen és becsületesen küzdjenek. Ezek az emberek ezt meg is fogadták eddig. Én nagyon-nagyon bízom benne, hogy a te piszkos ajánlatodat visszautasítják, és annak megfelelően fognak eljárni, amire én tanítottam őket. Óriási felzúdulás. Erre feláll a csapatkapitányom, és majdnem ugyanezt elismétli, amit én mondtam, hogy nézze,

Bakos elvtárs, mi a Lacitól két éven keresztül azt hallottuk, hogy becsületesen dolgozzunk, tisztességesen éljünk, szakadjunk meg a pályán. Aztán majd lesz valami. Vagy nyerünk, vagy veszünk. Ebben az ügyben nem magára hallgatunk, hanem a Lacira. Meg is vertük az Előret egy botrányos mérkőzésen 1:0-ra. A Volán később megverte az Előret, így bejutott az NB I-be. Ezután a három eset után már nem környékeztek meg. De ezután olyan „jó” hírem lett, hogy mondani sem kell. A Volán Trösztnél, meg a Volán SC-nél fekete bárány lettem, és a hírem aztán elkísért.

Meddig edzősködött?

- 1974-ben kezdtem el, és 1980 november közepén Dunaújvárosban hagytam abba. Én bontottam szerződést, egyszerűen nem volt tovább. Az egészben az volt a legkellemetlenebb, hogy az ember óriási kedvvel, tele ambícióval elkezd egy pályát, és nem vagyok

róla meggyőződve, hogy teljesen tehetségtelenül kezdtem el. És utána olyan körülmények miatt nem tud lépni, ami elképesztő. Akkor mindenki azt mondta, hogy lám, a Varga kiejtette a Dunaújvárost, meg kiejtette a Salgótarjánt is. A Salgótarján a mai napig is az NB II-ben van, és csak ők tudják megmondani, miért vannak még az NB II-ben. A Dunaújváros még ott sem tudta megtartani a helyét. Mert nemhogy az NB I-be nem tudott visszakerülni, hanem az első öt között sem tudott bent maradni. Én nem hiszem, hogy ezek a dolgok edzőkérdések. Varga vagy Palicskó, Varga vagy Szalai, teljesen mindegy. Hanem az a fontos, hogy ott azok az emberek, aki összejöttek, azok hogyan akarnak dolgozni. Tisztességesen, becsületesen, vagy sem. Persze a csapatoknál nem tudták fölvenni azt a tempót, amit én akartam. Lehet, hogy sokat követeltem, lehet, hogy amit követeltem, rosszul adtam elő. Elképzelhető. De hogy az alaphiba nem bennem volt, ebben biztos vagyok. Gyakorlatilag olyan helyzetbe kerültem, hogy egyszerűen nem volt tovább, abba kellett hagyni.

A közelmúltban milyen bundákról hallott?

- Nézze! Most már majd' két éve nem vagyok benne a labdarúgásban. Egy-egy mérkőzést láttam, ezek jobbára válogatott találkozók voltak. Nem tudnék olyat mondani teljes bizonyossággal, hogy ez vagy az, vagy amaz bunda volt. Egy-egy nyilatkozatból érzi az ember. Például a Palicskó nyilatkozatát olvastam, amikor a Dunaújváros nem jutott be az első öt közé. Ő ott arra hivatkozott, hogy nem szakmai dolgok döntöttek itt.

Palicskó Tibor

A Palicskó is korrekt, tisztességes fickó, nagyon jó edző. Biztos, hogy nem a bőrét akarja menteni, amikor ezt mondja. Aztán a 22-es Volánból is még megvannak a kapcsolataim. Ott is elmondták, hogy az NB II-ben mi folyt tavaly. Megint egy átszervezés, a három csoportból egy csoportot csináltak. Elképesztő volt.

Mit hallott?

- Tulajdonképpen azok a csapatok maradtak talpon, akik tudtak áldozni.

Egyik csapata sem keveredett bele a totócsalásokba?

- Csupán egy mérkőzéssel kapcsolatban hallottam erről, de bizonyítékom nincs rá. Akkor, amikor 1979-ben a 22-es Volán edzője voltam.

Mi volt ez?

- A bajnokság vége felé Vácon játszottunk. A mérkőzés esélyese egyértelműen a Vác volt. Ennek ellenére mi nyertünk 2-0-ra. Rendkívül örültem az eredménynek, mert egy nagyon jó mérkőzést játszottunk. Ezzel a győzelemmel megszilárdítottuk a helyünket az élcsoportban. Pár nap múlva találkoztam a Szabó Ferivel, a Népszabadság újságírójával. Szóba jött ez a mérkőzés is. Mondja, hogy na, szép kis mérkőzést nyertetek ti meg Vácon. Mondom neki: nem tudom, hogy mire gondolsz. Erre elmesélte, hogy a Császár, vagy melyik uszodában összelátalkozott, azt hiszem, egy Ács nevű centerrel, aki elmondta neki, hogy eladták ezt a mérkőzést. Teljesen meg voltam döbbenve, amikor hallottam, mert én nem vettem meg senkitől sem mérkőzést, s a játékosaim sem tudtak róla. Hát így nyertünk a totózók segítségével Vácon, aminek ezután már nem is tudtam örülni. Egyszerűen megkeseredett a szám íze.

Mit hallott arról, hogy kit vettek meg?

- Azt hiszem, a kapus volt benne, a Hámori, ha jól emlékszem... ez az Ács... és még valaki, akinek a nevére már nem emlékszem. A totócsalóknak a Vác győzelme nem hozott volna semmit. Száz totósból nyolcvan fix váci győzelmet játszhattott. Két esélyre, vagyis egyre és ikszre mondjuk tizenkilenc. És volt esetleg egy

elvakult, vagy talán egy „okos” ember, aki már tudta előre a mérkőzés eredményét. Csupán ez játszhatott kettesre. Hát ez volt benne a bóni.

Ha egy edző nem tud arról, hogy a csapata eladta a mérkőzést, azért észreveszi, hogy nem tiszta a játék?

- Ha egy-két játékos van benne, akkor nagyon nehéz észrevenni. Mert például a legjobb formában levő kapus is kaphat potyagólt. A legjobb formában levő center-half is rúghat luftot. Vagy a legjobb formában levő csatár is ki tud hagyni olyan helyzetet, amit be akar rúgni, és mégsem sikerült. Ilyenkor nagyon-nagyon nehéz észrevenni, hogy például egy kapus most azért kapott potyagólt, mert be akarta engedni, vagy pedig azért, mert hát így alakult, a játék így hozta. Ha az egész csapat benne van, akkor észre lehet venni. Akkor már túl sok a gyenge teljesítmény, és legyen az a világ legokosabb játékosaiából álló csapat, egyszerűen észre lehet venni, hogy nincsenek úgy motiválva. Nem is mindig a játék minőségén látszik ez meg, hanem az érzelmi oldalon. Azon, hogy egy-egy rúgott gólnál, egy-egy kapott gólnál, egy-egy kihagyott helyzetenél hogyan reagálnak a játékosok. Mert abban a pillanatban, amikor valaki valamilyen óriási hibát elkövet, vagy netán hogyha gólt szerez a csapat, vagy esetleg egy olyan helyzetben, amikor nem kellett volna gólt rúgni, akkor ott a játékos - akármennyire okos is - nincs annyi esze. Nem tud abban a pillanatban kellően reagálni. A kritikus helyzetben a természetes reakciója jön ki. És akkor meg lehet látni, hogy most örült-e annak a gólnak, vagy pedig azt gondolja magában, hogy úristen, mit csináltam. Egy tempóval később emeli fel a kezét, mint ahogy kellene. Berúgtam a gólt, fenn a kezem az égben. Itt kimarad ez. A gól után csönd... és utána emeli fel a kezét. És ezt a két-három másodpercet - akármilyen okos is - ezt nem tudja eljátszani. Ez halál biztos.

Jelentette valakinek, hogy a totócsalók megvették a mérkőzésüket?

- Amikor edzősködni kezdtem, az egyik edzői értekezleten a totóvesztegetésekre felhívtam az MLSZ vezetőinek a figyelmét. Mindenki helyeselt. Felhívtam arra is a figyelmet, hogy ezt a maguk eszközeivel megoldani nem tudják. Itt a bűnüldöző szervek segítségét kell kérni. Semmi nem történt. Legalábbis én nem hallottam még arról, hogy bárhol megbuktattak volna egy totómaffiát.

Hányban kérte ezt az MLSZ-től?

- Amikor a Salgótarján edzője lettem, 1979 őszén. Azon túl, hogy meghallgattak, és nagyon helyeselték, semmi sem történt.

Kik voltak akkor az MLSZ vezetői?

- A főtitkár Krizsán volt, és Szepesi az elnök.

Szepesi György

Krizsán József

Maga szerint mit kellene tenni, hogy tiszta legyen a sport?

- Tulajdonképpen mindenki tudja, hogy valami nagyon nem stimmel, hogy valami baj van. Csak egész egyszerűen senki nem hajlandó tenni, senki nem mer lépni. Senki nem mer odacsapni az asztalra, senki nem mer egyszer letékerni egy olyan fejet a nyakról, amelyik már rég megérdemelte volna, akire most mindenki felnéz, aki a legnagyobbak között van elismerve ebben a szakmában, akár mint edző, akár mint klubvezető és így tovább...

Kire gondol, vagy kikre gondol?

- Nézze, ezek a futball „szent tehenei”. Nem kívánok neveket mondani. Vannak ragyogó, sikeres edzőink, akik után isten mentsen csapatot átvenni. Egy-egy csapatot különféle eszközökkel felfuttatnak, feljuttatnak, és aztán mikor odamegy egy edző utánuk, fogalma sincs, hogy most hogyan is létezik az, hogy az előző évben ez a csapat itt volt, meg ott volt a tabellán, vagy feljutott egyik osztályból a másikba, most meg mi van. Aztán, amikor megismeri a történetet, hogy hát hogyan is került fel, meg hogyan is maradt bent a csapat, akkor egyszerre minden tiszta előtte. Én ezekkel az eszközökkel nem játszom. Nem azért, mert nincsenek meg a lehetőségeim, hanem azért, mert egyszerűen nem vagyok hajlandó ilyen eszközökkel játszani. Az meg úgyis kiderül, hogy abban a csapatban nincs is benne az az öt-hat vagy nyolc pont, ami az előző évben megvolt.

Mondana erre példát?

- A tizenennyolc csapatos NB I-ben a harminc pont körüli csapat biztos bent marad. Na most, ha ebből levonok ötöt, akkor huszonöt ponttal már biztos kieső. Harminc ponttal már ott van fönt a középmezőnyben. Tehát ha egy csapatban benne van az a huszonöt pont, és ehhez hozzávesz még ötöt, akkor megvan a harminc. Gond nélkül bent marad. De ha nem tud hozzá venni ötöt, akkor már huszonöttes kiesik. És ha még egy kis pechje van, akkor ebből a huszonötből már csak húsz lett. Ha fölkerül egy csapat az NB I-be, s ebben benne van öt vagy tíz pont, amit megvettek, a következő évben a szerencsétlen új edző nem tudja, miért esik ki a csapata.

Öt vagy tíz pontot lehet venni, de az öt vagy tíz pontnak megfelelő tudást nem lehet megvenni. És a turpisság előbb-utóbb kiderül.

Nevezzen meg néhány „szent tehenet”!

- Hát, azok megnevezhetetlenek. Nézze, ezek olyan eredményeket értek el ilyen vagy olyan nagy világversenyen, amitől szépen cseng a nevük. Ugyanakkor az NB I-ben is hosszú éveket töltöttek el. Ezeket az embereket megnevezni ebben az országban nem lehet. Például az egyik most klubvezető. Valamikor sokszoros magyar válogatott volt. Az egyik legjobban tisztelt magyar futballista. Ragyogó hozzászólásokat olvasok tőle, mit kellene tenni, hogy a futballunk előrelépjen. És amikor elolvasom az újságot, széttépem dühömben. Hát, ezzel az emberrel voltak problémáim három vagy négy évvel ezelőtt. És most ez nyilatkozik arról, hogy hogyan kellene tisztességes eszközökkel játszani? Hát ez borzalom!

Maga szerint hogyan tudják a totózók megközelíteni a játékosokat?

- Az csak az egyik oldal, hogy összeáll négy vagy öt ember, és meg akarja venni a mérkőzéseket. Ehhez kell egy csapat, vagy kell egy csapatból két-három ember, aki ezeket a mérkőzéseket eladja. Hát az, hogy egy ilyen jelenség egyáltalán éljen, létezzen, ahhoz egy ilyen légkörnek kell kialakulni. Nagyon szomorú, hogy meg lehet venni csapatokat! Megegyezési mérkőzések voltak, harminc, negyven vagy ötven évvel ezelőtt is. De azok olyanok voltak, mint a fehér holló. De most nyolc vagy kilenc fordulóból az ember ötöt-hatot előre tud, hogy mi lesz az eredmény. Tragédia! Csak ezen a talajon létezhet egy-egy ilyen totómaffia. Máshol nem. Ha egy évben van öt megegyezési mérkőzés, hát próbáljon maga totómaffiát alakítani. Ingét, gatyáját ráköltetheti. Nem?

Hogyan lehetne ezt az egész helyzetet megváltoztatni?

- Először is magának a labdarúgásnak kell megtisztulni. Ha a labdarúgásunk megtisztult, akkor minden probléma megoldódott. Hiába akarom én önt megvenni, hogyha ön erre nem hajlandó. Akkor ígérhet valaki száz vagy kétszázezer forintot, akkor sem jön össze az egész. Az csak az egyik oldal, hogy valakinél pénz van. A másik oldal az, hogy mindennek az eleje és a vége a becsület, a tisztesség a játékban. Itt kezdődik minden. Ha ez helyére kerül, akkor ezek a dolgok megoldódnak, akkor nem lesznek ilyen problémák. Nem lesz totóbotrány, nem lesz bunda. Amíg ez nem kerül a helyére, addig semmi sem oldódik meg. Akkor jöhet Kutas, s jöhet Szepesi, Krizsán, teljesen mindegy, hogy ki lesz a MLSZ főtitkára vagy elnöke. Mészöly vagy bárki lehet a szövetségi kapitány. Amíg ezen a részen nem kerülnek a helyére a dolgok, addig semmi sem oldódik meg. Addig futhatnak a követelmény rendszer szerint, vagy félretehetik azt a követelmény rendszert. Bármit csinálhatnak. Amíg ezek a dolgok nem kerülnek helyükre, addig nem lesz eredmény.

EZ MESSZE NEM FELEL MEG A VALÓSÁGNAK

(1982. október, Budapest)

GROSICS GYULA,
a Volán SC elnöke,
a Magyar Labdarúgó Szövetség elnökségi tagja

Az utóbbi hetekben, hónapokban, években különböző totócsoportok jelentek meg az NB II-es csapatoknál. Mit tud ezekről?

- A pletyka, a szóbeszéd valószínűleg jó néhány esetben valahol eltúlozza a történeteket. De ahogy nálunk mondani szokták, nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél. És minden bizonnyal az NB II-ben, főleg a totómérkőzéseket illetően, valahol egy kicsit lengedez az a szellő. Nagyon nehéz ezeket az eseteket konkrétan feltárni, mert tárgyi bizonyítékok a mérkőzések előtti eseményeket illetően szinte a lehetetlenséggel határos módon feltárhatatlanok. Néhány mérkőzés, főleg a totómérkőzések egyike-másika valamit sejtetni enged, de hát ez csakis feltételezés lehet.

Ebből a szellőből ön mit érzett?

- Hát, hogy úgy mondjam, néhány gyanús eredményt, és ezeknek az eredményeknek a következtében jó néhány következtetést. A játékosok között - és ezt most általánosságban mondom és nem úgy, mint a Volán egyik vezetője - szóbeszéd tárgyát képezi. Nekem az az érzésem, hogy a mi úgynevezett totóügyeink a híresnevezetes olasz totóbotrányhoz hasonlítanak. Azzal a különbséggel, hogy nálunk nem kerülnek napvilágra annyira konkrétan ezek az esetek.

Önnek melyik eredmény volt gyanús?

- Erre nagyon nehéz válaszolni. Ugyanis az ember mindig csak utólag észleli a dolgokat. Más mérkőzéseket illetően pedig nagy csodálkozással veszi tudomásul a váratlan és nagyon meglepő eredményeket. Hacsak a Volán esetéről vagy helyzetéről kellene nyilatkoznom, akkor azt mondanám, hogy számomra a sok szakmai indoklás mellett, mellyel kétségtelenül meg lehet magyarázni egyik-másik eredményt, a Sopron elleni hazai vereségünk volt egy kicsit gyanús. Bár - őszintén szólva - azt is meg kell itt nagyon gyorsan mondanom, hogy fel se merült annak a gondolata, legalábbis bennem nem, hogy itt valamiféle totó háttér játszhatott volna közre ennek az eredménynek a kialakulásában.

Állítólag a Sopron elleni mérkőzés előtt megjelent egy férfi a Volán pályán. Ön látta őt?

- Nem, én nem ismerem a totózókat. Vannak mások, akik jobban ismerik. Én csak hallottam és nyilvánvaló, hogy így is van, hogy amióta a Volán az NB II-ben szerepel, azóta a nézőtérén szinte rendszeresen jelennek meg totózók, akik korábban az NB I-es mérkőzéseinken soha nem voltak láthatók.

Kik ezek?

- Nem tudom a neveket, mert őszintén szólva nem is nagyon érdeklődtem utána. Kizárólag azért nem, mert magam el se jutnék addig a feltételezésig, hogy a csapattunkból bárki, bármelyik játékos ilyen módon kívánna illegális jövedelemhez jutni. Főleg ebben a helyzetünkben, ugye, amikor a célkitűzés teljesen egyértelmű: szeretnénk visszakerülni az NB I-be. Nem hiszem, hogy a Volán SC csapatában van olyan játékos, aki ilyen messzire merne elmenni egy közösséggel szemben, a saját javára vagy a saját érdekei miatt.

Akkor mit csináltak itt ezek az emberek, akikről ön is hallott?

- Hogy mit csináltak, azt én nem tudom. Ez is csak feltételezés lehet. Elképzelhető, hogy igyekeztek megkönyékezni játékosokat pro és kontra. De nemcsak a Volán, hanem az ellenfél játékosairól is szó lehet. Én nagyon remélem, hogy ebben a bajnoki évben, miután a játékosaink magukévá tették az egyesület célkitűzését, és ilyen módon, vagy éppen ezért nem fognak szóba állni ezekkel a totózókkal. De magam valahol nem értem a totózók lélektanát. Nem értem azt, hogy miért kell, vagy miért van szükség arra, hogy néhány ember ilyen módon befolyásolja a saját lehetőségeit.

Hát ők milliókat keresnek ezzel.

- Ha pedig ez ennyire köztudott, hogy milliókat keresnek, akkor itt, e mögött kell keresni azokat a feltételezéseket, és kell bizonyítani az eseteket, amelyek a sport-

berkekben, de különösen a labdarúgás világában ma, ugye, napi problémát vagy szóbeszédet jelenthetnek.

A Volán-Sopron mérkőzés után felmerült-e önben a gyanú, hogy hátha a totózók is benne vannak ebben a vereségben?

- Őszintén szólva, a mérkőzés napján, illetve a mérkőzést követően fel se merült bennem ilyen feltételezés. Azt követően egy-két nappal később a szóbeszéd alapján, vagy annak következtében valahol bennem feltámadt egy ilyen lehetőség. De meg kell mondjam, hogy eleve ki is zártam. Kizártam, és nem tartottam szükségesnek ebben a kérdésben bármiféle lépést tenni, mert mint volt labdarúgó, egyszerűen feltételezni se tudom, de nem is merem, hogy játékos ilyen módon egy egész csapattal szemben a saját rosszul értelmezett érdekében járjon el, tegyen valamit. Számomra ez elképzelhetetlen. Olyan eset, amelyre én - őszintén szólva - még álmomban sem merek gondolni. Kiindulva abból, hogy a magam aktív időszakában erre nem volt példa, hogy játékos totózók megkönyékeztek volna.

Milyen bunda mérkőzésről hallott?

a legszigorúbb eljárást javasolom, és ragaszkodom is ehhez.

A Volán bundázott, vagy próbált ráhatni más csapatra, hogy ne a pályán dőljön el az eredmény?

- Nem hiszem. Bár nem lennék tárgyilagos, ha itt nem is teljes feltételezéssel, de legalább zárójelesen megjegyezném, hogy nem zárkózom el az elől, hogy úgy válasszjak erre a kérdésre, hogy elképzelhető.

Mondjon egy példát.

- Nem tudok példát mondani. Egy negatív, illetve ellentétes példát, azt tudok mondani. Tavaly az NB I-ben a csapat kiesését illetően sok más hiányosság és hiába mellett belejátszott - és nagy szerepet játszott - az a tény is, hogy mi nem bun-

dáztunk. Ezt viszont nagyon bátran ki merem jelenteni. Mert valószínűleg másként alakultak volna az eredmények is, és a helyezésünk is az NB I-ben, mint ahogy ez végül is alakult. Ezt ki merem jelenteni. Mi azt mondtuk másfél évvel ezelőtt, hogy eltérően a kialakult gyakorlattól, megpróbálunk a lehető legtisztességesebb és legsportszerűbb keretek között labdarúgást művelni. Meg kell mondjam, hogy amennyire sikerült ettől a gyakorlattól eltérni pozitív irányba, annyira befolyásoló tényezővé vált ez a törekvésünk a csapat szereplését illetően, mely végül is, ugye, kiesésbe torkollott.

Hallottam egy esetről, amikor a Volán még az NB I-be készülődött, és a testvér, a féltestvér, vagy mondjuk így, a mostohatestvér csapatát, a 22-es Volánt megke-resték. Hogy biztos továbbjutó legyen a Volán SC, kérték, segítsenek nekik, kap-janak ki az Előretől. Az Előre pedig majd ad érte két pontot a Volán SC-nek. Igaz ez?

- Visszamenőleg le lehet ellenőrizni ezt az eredmények kapcsán. Én magam is hal-lottam erről a pletykáról, amit végül is a mérkőzések eredményei cáfoltak legjob-ban. Hadd mondjam meg, hogy ha elképzelhető lenne a Volán részéről egy ilyen szándék, akkor a két Volán labdarúgócsapat között ez teljesen nyilvánvaló lehetne. Hadd mondjam azt is meg, hogy amikor mi korábban felkerültünk az NB I-be, Rá-koscsabán a 22-es Volán ellen vívtuk a legelkeseredettebb küzdelmet a mérkőzés pontjaiért, és ebben a küzdelemben alulmaradtunk 2:1-re. Holott már a mérkőzés előtt mindenki tudta, időzójelben mondván, hogy annak a találkozóknak a győztese a Volán SC lesz. Hát, hadd mondjam meg, hogy ez messze nem felel meg a való-ságnak. Mint ahogy az sem felel meg a valóságnak, hogy én vagy a Volán SC va-laha is más egyesületek mérkőzéseibe ily módon próbáltunk volna beleavatkozni.

Hogyan lehetne a bundát teljesen megszüntetni vagy száműzni?

- A bundázás, mint kísérőjelenség csak egy a sok probléma közül. Véleményem szerint a mai magyar labdarúgás alapvető problémáinak megszüntetése érdekében olyan feltétel- és követelményrendszereket kellene létrehozni, amelyek jó néhány kérdést egyértelműen helyre tennének. Magyarul, hogy hivatalosan és ne feketén fizessünk. Hogy a játékosoknak ne érje meg egy-egy mérkőzés kapcsán bundázni, mert a győzelemért kapható anyagi lehetőség többet jelent a számukra, mint egy esetleges bundamérkőzésből eredő... hát, eléggé el nem ítéltető jövedelem. Azon kívül baj van a nevelésünkkel. Jó néhány morális kérdésben nem vagyunk követ-kezetesek. Ezek közé sorolnám én a teljesítménnyel kapcsolatos elvárásokat, kö-vetelményeket. Ezekben a kérdésekben, sajnos, mi nem vagyunk elég szigorúak, nem vagyunk elég következetesek. És szakmai fogyatékosága is van a magyar labdarúgásnak: az elégtelen edzőmunka, az öntevékenységek szinte teljes hiánya. A szakmai munka irányításában fellelhető problémák, hogy csak egy nagyon megha-

tározó és alapvető kérdésre utaljak itt, az utánpótlás-nevelésben tapasztalható ret-tenetesen súlyos hibák és hiányosságok. És ma már ott tartunk, hogy akik közel vannak a labdarúgáshoz, akik benne élnek, akik ismerik annak összes problémáját, vagyis mi, tudjuk, hogy a labdarúgás jövője veszélyeztetve van.

Kérték azt, hogy a Volán ne szerepeljen a totószelvényeken?

- Igen. Néhány évvel korábban, mikor először kerültünk fel az NB I-be, még az NB II-es bajnokságban, írásban kéréssel fordultunk a Totó-Lottó Igazgatósághoz, és kértük a csapat törlését a totómérkőzések közül. Akkor ehhez, szerencsénkre, az igazgatóság hozzájárult. Így azután abban a bajnoki évben, mikor bajnokságot nyertünk az NB II-ben, nem is szerepelt a Volán egyetlen alkalommal sem a totószelvényen.

Korabeli totószelvény

Miért engedélyezték ezt a Volánnak?

- Én először személyesen jártam el ebben a kérdésben. Aztán a szóbeli ígéret kap-csán született meg egy kéréssel az igazgatósághoz. Aztán hivatalosan vissza-válaszolva közölték az egyesülettel, hogy töröltek bennünket a totócsapatok listá-járól.

Tehát akkor, évekkel ezelőtt, mégiscsak féltek valamitől. Nem?

- Hát az természetes. Még akkor is, ha nem tudjuk vagy esetenként talán nem is merjük megmondani az igazságot, mindezek ellenére félünk. Félünk egy olyan lehetőségtől, hogy egy-egy mérkőzést illetően a totózók, hiszen azt ugye tudjuk, vagy hallottuk, hogy elég nagy pénzek forognak itt körbe-körbe, befolyásolhatják a célkitűzésünket.

Mit jelent az, hogy egyes esetekben nem merik megmondani az igazságot?

- Én most nem azokra gondoltam, akik hallják a dolgokat, hanem pontosan azokra, akik benne vannak ebben a dologban. Hadd mondjam meg, hogy van itt egy téveszme. Nem csapatokat korrumpálnak le és vásárolnak meg, hanem a csapatokból egyes játékosokat.

Honnan tudja ezt?

- Hát kérem, konkrétan nem tudom, de hallom... hallom ...

MEG KELL VENNI A BÍRÓT, EZ A DOLOG JÁRJA

(1982. október, valahol Magyarországon)

Ön NB II-es technikai vezető. Kérte, hogy a nevét ne közöljem. Azt mondta, hogy tud játékvezetőkkel kapcsolatos történeteket.

- Kérem szépen, amikor megjelent, hogy egycsoportos NB II lesz a következő szezonban, utána gyilkos mérkőzések tömkelege volt napirenden. Több esetben kétes eredmények születtek, már a bajnokság megkezdésekor. Mindenki tudta, hogy egyes játékvezetők megvesztegethetők tíz-húsz ezer forintokért.

Sőt bizonyítékok vannak, hogy volt olyan játékvezető Dorogon, aki mindkét csapattól felvette a tízezer forintos összeget. Ez a játékvezető NB I-t megjárta ember, aki már a korból kifelé megy. Ötvenen felüli, különösebb perspektívája már nincsen a játékvezetéssel, azért hajlandó volt mindent megcsinálni. Egy játékvezető az edzőknek azt mondta: már elköteleztem magamat a másik csapatnak, nem vagyok hajlandó belemenni, mert a világon van betyárbeccsület is.

Miért, maguk is odamentek hozzá?

- Megkérdeztük tőle, miután nagyon egyforma erő játszottak egymás ellen, és tudomásunkra jutott, hogy a játékvezető megvesztegethető. Akkor mondta, hogy elkötelezte magát, és nem hajlandó megcsinálni.

Honnan lehet tudni, hogy melyik játékvezetőt lehet megvesztegetni?

- Volt olyan mérkőzés, hogy a játékvezető szólt, és mondta, hogy: te, az ellenfél nem szólt semmit, ti hogy álltok a kérdéshez? Ha akarjátok, megcsinálom, amit kértek. A BVSC mérkőzésen tette fel a játékvezető ezt a kérdést, és a BVSC vesztett is.

Akkor, ezek szerint, maguk adtak pénzt?

- Nem adtunk pénzt. Egy ismerősöm adott valutát, aki nézőként volt ott.

Mennyit?

- Százat vagy kétszázat. Nem emlékszem már...

Milyen pénzt?

- Nyugatnémet márkát.

Ön szerint hány játékvezető vesztegethető meg Magyarországon?

- Egy-két játékvezető kivételével, véleményem szerint nagyon sok. A tavalyi NB II ezt bizonyítja, hogy nagyon sok.

Kik a kivételek?

- Erre példa lehet Palotai, Nagy Béla, Nagy Miklós, akik becsületesen dolgoznak és küzdenek.

És a többiek?

- A többiekről nem tudnám elmondani. Például tegnapelőtt egy játékvezető szájából hallottam, hogy a vasárnapi mérkőzést kétezer forintért fújta le.

Magának mondta el?

- Igen.

Hol?

- Egy étteremben, ahol a játékvezetők egy csoportja vacsorázott. Éppen akkor jöttünk meg Budapestről. Azt kérdezte: „Kikaptatok?” Mondtam, hogy ki. „Meg kell venni a bírót, ez a dolog járja, ez a járható út. Ennél egyszerűbb nincs” - mondta.

És nem zavarta, hogy maga esetleg jelenteni fogja ezt? Hiszen több tanú előtt mondta.

- Ha jelenteném, még én kerülnék bajba. Biztos, hogy a többi bíró azt állítaná, hogy ezt nem mondta. Aztán a következő mérkőzéseken a csapatunk megnézhetné magát.

A GYŰRŰ AKCIÓ (1982. november, Székesfehérvár)

BŐKE BÉLA,
a Székesfehérvári MÁV Előre labdarúgó szakosztályának elnöke:

- Mi is hallottunk nagyon sok esetről, és sok esetben gyanúsak is voltak egyes mérkőzéseink, amelyek totón szerepeltek. De tulajdonképpen csak feltevéseink voltak.

Mik voltak a feltevések?

- Hogyha idegenben játszottunk totómérkőzésen, akkor nagyon sok kettést játszottunk, avagy ikszet. Hazai pályán ugyanattól a csapattól vereséget szenvedtünk. Egyes csapatoktól természetesen... És a mendemondák alapján egyes játékosokat megkerestek. Mondták, hogy ilyen meg olyan gépkocsival jártak. De egy másik konkrét esetről is tudok. Én vettem fel a telefont, egy budapesti játékos hívott fel.

Ki volt ez a játékos?

- Nem nevezem meg. Régi NB I-es játékos volt, és egy közeli városban levő labdarúgóról kért információkat, hogy hol lakik, satöbbi. És feltűnő volt, hogy a következő vasárnap egy gyenge csapattól ki is kapott az a csapat, amelyiknek a vezető játékosa iránt érdeklődtek.

Miért nem akarja megnevezni ezt a játékost?

- Hát azért, mert feltevés. Tulajdonképpen ez jogi következményeket is vonhatna maga után. Mert lehetséges, hogy ártatlan. Ezt még a nyomozó szervek is nagyon nehezen tudnák bebizonyítani, nem pedig egy sportvezető.

Milyen konkrét esetről hallott?

- Majdnem minden csapatot megkeresnek. De nemcsak a totómérkőzéssel kapcsolatban, hanem bunda ügyben is. Tudomásunkra jutott tavaly az úgynevezett gyűrű-akció. A Dunántúlon több helyen is emlegetik...

Az mi?

- Ez olyan dolog a gyűrű-akció... mi ott sem vettünk részt tulajdonképpen... csak hát gyűrűzik a hír, hogy egyes játékosok egy X-ért, vagy ha lefekszik ellenük egy

csapat, akkor behelyezik az értéktárgyaikat, és majd a visszavágón kapják vissza, ha „fair” alapon lejátsszák a megbeszélt mérkőzést.

Miért kell odaadni?

- Hogy tulajdonképpen az egyezségnek valami letétje legyen. Hogy amiben megállapodtak, ugyanaz legyen a visszavágón is. A becsületszóra nem minden esetben adnak, ezért cserélnek az értéktárgyak gazdát.

Melyik totómérkőzés volt magának gyanús?

- Gyanús volt a BVSC elleni mérkőzésünk, amit megnyertünk, és aztán hazai pályán simán vereséget szenvedtünk.

BOGNÁR JÓZSEF,

a Székesfehérvári MÁV Előre labdarúgó-szakosztályának vezetője:

- Sok ilyen esetről hallani az életben, de ezek, ahogy a Béla mondta, mind csak feltevések, mert nem tudjuk bizonyítani. Egy tény: mikor megérkeznek a csapatok valahova, elég sok ember veszi körül az ismertebb, jobb játékosokat. És hát sokszor kételkedünk egy-egy mérkőzés után, hogyha az eredmény úgy alakul. Mi már évek óta nem szeretjük a totó mérkőzéseket.

Kik ezek az emberek?

- Nehéz megítélni. Inkább ezek a régebbi, lecsúszott labdarúgók vagy olyan labdarúgó vezetők, akik már nincsenek bent a forgalomban. Tehát akik már – mondjuk – csak az ismeretségen keresztül próbálják ezeket a dolgokat valahogy megvalósítani. Az embernek feltűnik mindig egy-egy, hogyha megjelenik a mérkőzésen. De hát, ugye, mi nem tudjuk, hogy egy játékoskal konkrétan - mert szevasz, szevasz, puszi, puszi -, hogy miről is esik szó egy-két mondatban. Ez a legnagyobb baj, hogy ezt nem lehet kiszűrni. A játékosoktól mindig kérdezzük, hogy ki volt ez, ki

volt az? És akkor mindig kapunk egy olyan választ, hogy ezt innét ismerem, vagy onnét ismerem, ugye... de hát a végeredményt illetően, ugye, mindig kétségek merülnek fel...

NÉMETH JÁNOS,

a Székesfehérvári MÁV Előre labdarúgó-szakosztályának technikai vezetője:

- Az elmúlt nyáron a Honvéd csapatokat is megkeresték. Miután kiskatonákról van szó, egy-két száz, vagy ezer forintért is hajlandók voltak mérkőzést eladni.

Milyen konkrét esetről hallott?

- A megyénkben levő Honvéd Szondi SE, valamint a Toldi SE totó mérkőzéseire irreális eredmények születtek, melyet magam is láttam több alkalommal, miután ott is játszanak saját nevelésű ifjúsági játékosok, meg korból kiöregedett játékosaink, és hivatalból őket meg szoktam nézni. Ezeken a mérkőzéseken a játék képe alapján egyértelmű volt számomra, hogy ki mit tud és láttam, hogy mit nyújt a pályán... és az eredmény irreális volt.

Kik lehetnek ezek az emberek?

- Azok az NB I-t megjárta régi sportolók, valamint különféle kereskedők, akik valamikor a régi értelemben vett ügynökök voltak a sportegyesületeknél, akik különböző megbízatásokkal képviseltek egyes szakosztályokat, egyesületeket.

Megkérem, hogy mondjon neveket.

- Konkrétan neveket nem tudok mondani.

A MÁV Előrénel előfordult ilyen eset?

- Az eredményekből ítélve megtörténhetett. Felmerült bennünk, és foglalkoztunk az ügyel. Tudniillik egyes játékosaink teljesítménye, magatartása gyanús volt. De bizonyítást sosem nyertek ezek az ügyek, mert ezek rágalmozásoknak tünnének.

BŐKE BÉLA:

Általában az aktív játékos korból kiöregedő, az aktív játékot lassan befejező labdarúgók azok, akik vállalják ennek a rizikóját. Esetleges büntetéstől sem riadnak vissza, mert már meg vannak az éveik számlálva.

MINDEN CSAPATNAK MEGVAN A HÁZI BÍRÓJA
(1982. november, Várpalota)

FRANK LÁSZLÓ,
a Várpalota edzője

Mit tud a totóbundákról?

- Azok a játékosok már nincsenek itt.

Milyen játékosok nincsenek itt?

- Hát, akik ezekben a totó dolgokban részt vettek. Voltak, akik a bajnoki mérkőzéseken is, meg a Nyári Totó Kupában is manipuláltak.

Hova mentek?

- Amikor kiestünk, itt hagytak bennünket. Ha ezeket megkérték, akkor olyan eredmény született, amilyen kellett. Például a Szondi ellen játszottunk Fehérváron, amikor odajöttek a játékoshoz, hogy ennek a mérkőzésnek egyesnek kell lenni, és felajánlottak egy bizonyos összeget.

Mennyit?

- Tizenötezer forintról volt szó.

Kit kértek erre?

- Neveket is mondjak?

Igen.

- Rábizonyítani nem lehet, konkrétum nincs, de például a Nagy III, aki most elkerült tőlünk Keszthelyre, állítólag az is benne volt ebben a brigádban, és általa lement ez a totóüzlet.

A csapatból kit vett be az üzletbe?

- Sok játékost nem vett be. Egy-két játékosról van csak szó. Állítólag a Jani volt a szervező. Aztán minden mérkőzésre egy-két játékos is melléje csatlakozott, és hát így történtek ezek a dolgok. Minden totómérkőzést, ami itthon volt, azt mind elvesztítettük.

Ön akkor pályaedző volt. Mit látott a pálya széléről? Mi volt gyanús?

- A rutinosabb játékosok, mondhatni, hogy elfogadható játékot nyújtottak, de mindig megvolt az az egy-két nagy hiba, amiből az ellenfél gólt rúgott. Nem volt tárgyi bizonyíték, ez csak feltevés volt, de a későbbiekben aztán kijött, mert ezek a totós brigádok, ezek jöttek, hogy hát, mi szoktuk adni a pénzt a Nagy III-nak, most is bent vagyunk-e a buliban.

És belementek?

- Akkor már én voltam az edző, így ezt megtilthattam nekik.

Kik voltak ezek a totósok?

- Névről nem ismerem őket, de a játékosok talán tudnák névről is. A Szondi ellen is felvetődött, hogy úgyis idegenbe megyünk, miért nem vesszük fel azt a pénzt. Ha nyerünk, akkor jó, ha nem nyerünk, akkor meg legalább pénzünk lesz. Nem mentem bele, nem. Egyszer már ennek véget kell vetni. Nem lehet ezt csinálni. Játsszunk rendesen, aztán ahogy sikerül, úgy sikerül.

A Nyári Totó Kupában is játszott a Várpalota. Volt abban bunda?

- Hát egyet sejtek, a Pénzügyőrt. Mindjárt az első mérkőzést. Az 2:2 volt. Annak olyan bunda-szaga volt. Még mondtam is a játékosoknak, hogy miért nem szóltok, akkor nem kellett volna idegeskednem. Szóljanak az elején, akkor nem idegeskedik az ember, ha itt már előre tudják az eredményt.

Hogy nézett ki az, aki jelentkezett a csapatnál?

- Ilyen szökés srác volt. Kicsit mérges is voltam, hogy miért kell a játékosoknak ilyenekkel foglalkozni. Bemelegítettünk, és akkor hívták ki oda a játékost. Pedig nem lehet oda kimenni a nézők közé. Úgyhogy egy kicsit le is korholtam azt a játékost. Ő azt mondta, hogy szóltak, hogy menjen oda.

Maga szerint játékvezetőt meg lehet fizetni?

- Voltak ilyen mérkőzéseink. Egy kis plusz pénzzel lehet pontokat szerezni.

Beszéljen ezekről.

- Azt hiszem, nem titok, hogy minden csapatnak megvan a házi bírója. Sőt van olyan, amelyiknek házi bírói vannak.

Ez mit jelent?

- Szerintem szimpatikus nekik az a csapat, vagy a vezetőket ismeri jobban. Aztán lehet az is, hogy valami anyagi is van mögötte.

Úgy tudom, hogy ellenőrök is járnak a meccsekre. Nem veszik ezt észre?

- De igen, észreveszik. Csakhogy az ellenőrök is valamikor játékvezetők voltak, és nagyon ismerik egymást. Gondolom, a másikat nem akarják annyira leégetni.

ELŐZETES LETARTÓZTATÁSBAN (1983. február-március, Budapesti Rendőr-főkapitányság)

A felvételek készítését nem folytattam tovább, mert december közepén már nem voltak szabadlábon azok, akikhez el akartam jutni.

Mint a kiadott közlemény hírül adta:

„A rendőrség előzetes letartóztatásba helyezte Bernáth Zoltán budapesti és Faragó József kiskunfélegyházi lakost és négy társukat, Pataki Miklós és Perei Gyula kecskeméti lakost és négy társukat, továbbá Molnár Tibort, Csötönyi Dániel szekszárdi lakost és tizenkét társukat. A nyomozás eddig feltárt adatai alapján az őrizetbe vettek alaposan gyanúsíthatók azzal, hogy egyes alacsonyabb osztályú labdarúgócsapatokat, játékosokat és játékevezetőket megvesztegettek, hogy a totóban szereplő mérkőzések eredménye számukra kedvezően alakuljon. Vesztegetéseik révén több millió forint jogtalan haszonhoz jutottak. A kiterjedt totócsalási ügyben folyik a rendőrségi vizsgálat.”

A nyomozás befejezése előtt nyílt lehetőségem arra, hogy riportot készíthessek a letartóztatottakkal és a nyomozást vezető két őrnaggyal.

JANKAI ISTVÁN őrnagy,
Budapesti Rendőr-főkapitányság:

- Nem múlt, hanem jelen időben beszélek, mert az ügyben a vizsgálat még nem fejeződött be. A Budapesti Rendőr-főkapitányság vizsgálati osztálya az OTP feljelentésére rendelt el nyomozást, az úgynevezett totócsalás ügyben. Kezdeti időben a vizsgálat Bernáth Zoltán és Sárközi István budapesti lakosok ügyére terjedt ki. A

későbbiek során ismertté vált, hogy ez a szűkebb budapesti csoport egy sokkal nagyobb, szervezeten működő totózó társasághoz tartozik, mégpedig Faragó József, Pataki Miklós, Perei Gyula kecskeméti lakosok csoportjához. Az eddigi nyomozás során megállapítottuk, hogy tulajdonképpen a totómérkőzések megvétele lényegesen korábbi időpontra vezethető vissza, mint amilyen időszakra az Országos Takarékpénztár bizonylatai rendelkezésre állnak. Pataki Miklós vallomásából tudjuk, hogy ő a 70-es évek végén egyedül totózott. Sőt 1980-ban és már 1981-ben is a nyeremény nagyobb biztosítása érdekében megvásárolt mérkőzéseket. Pataki Miklós vallomásában elmondta, hogy 1981 tavaszán rájött arra, hogy valaki a totóban kereszttbe verte. A későbbiek során megtudta, hogy ez a személy nem más, mint Faragó József. Egy gépkocsijavítás alkalmából Perei Gyula megismerkedett Patakiival. Pataki ugyanis autófényező kisiparos. Ekkor kiderült, hogy mind a ketten szenvedélyes totózók. Beszélgetés közben megállapították, hogy van egy harmadik személy még Kecskeméten, Faragó József, aki ugyancsak nagy totós.

36. HÉT		Műsor
1. Magyarország — Ausztria	Vál. mérk.	
2. Miskolc — Nyíregyháza	NB I B	
3. Kecskemét — Várpalota	"	
4. Győri Dózsa — Szolnoki MTE	"	
5. Eger — Nagybány	"	
6. Szegedi VSE — Szegedi Dózsa	NB II	
7. Jászberény — Pénzügyőr	"	
8. Szolnoki MÁV — Goldberger	"	
9. Kazincbarcika — Borsodi Bányász	"	
10. Almásfüzitő — III. ker. TIVE	"	
11. Zalaeg. Dózsa — Kaposvári Táncsics	"	
12. Kaposvári Kinizsi — Zalaegersz. TE	"	
13. Szombathelyi CSE — Pécsi VSK	"	
PÓTMÉRKŐZÉSEK		
14. Cegléd — Debreceni Elektromos	NB II	
15. Gázművek — Kiskunfélegyháza	"	
16. Salgótarjáni KSE — Esztergom	"	

Szerencsések	13-os	12-es	11-es	10-es	10+1
Darab					
Forint					

Korabeli totószelvény

Pataki és Perei elhatározta, hogy valamilyen úton-módon felveszi a kapcsolatot Faragó Józseffel, mert semmi értelme nincs annak, hogy külön-külön elfecsérelik a pénzt a játékokra, a totószelvényekre, és akkor egymás nyereményét elviszik. Arra gondoltak, hogy jó volna egy hármas szövetséget, egy hármas uniót létrehoz-

ni. E célból Pataki és Perei felkereste Faragó Józsefet. Faragó azt mondta, hogy hajlandó ilyenben részt venni. Megkérdezték azt is, hogy milyen anyagi tőkével rendelkezik, hiszen tőkét kell befektetni. Faragó megnyugtatta őket, hogy ő nemcsak tőkével, hanem ismeretsséggel és adottságokkal is rendelkezik. Faragó biztosította őket, hogy neki már vannak olyan játékos kijáró ismerősei, akik a csapatokat fix tippekre meg tudják vásárolni. Ilyen előzmények után 1981 őszén, a 41. játékhetén játszottak először együtt és szervezetten. Mégpedig olyan formában, mely szerint Pataki és Perei egybehangozó vallomása szerint átlagosan egy játékhetén ötszáz és hatszázezer forint közé tehető az az összeg, amit kiadásként egymás között elszámoltak. Ez az öt-hatszáz ezer forint magában tartalmazza a csapatoknak kifizetett összeget, a játékos-kijáróknak, a játékvezető-kijárónak kifizetett összeget, valamint magába foglalja a kollektív szelvény árát is. Pataki és Perei nem rendelkezett olyan tőkével, mint Faragó, ezért megengedték két kecskeméti lakosnak, hogy 10% erejéig játszhatnak mellettük. Ezt követően Faragó bemutatta Patakinak Kajtár Istvánt, a Szarvas volt játékosát, abból a célból, hogy a középcsoporthal segítsen a csapatok megvételében. Ugyanerre beszervezte Sárközi Istvánt, az MTK volt labdarúgóját, egykori olimpiai válogatott játékost, ezen kívül Kaszner András, volt NB II-es labdarúgót, valamint Bernáth Zoltánt is. Ugyanakkor foglalkoztatta Pócsi László volt játékvezetőt, aki ugyan most már aktívan nem folytatja tevékenységét, de a játékvezetők körében igen széles körű ismeretsséggel rendelkezett, arra a célra, hogy a szembenálló, lefizetett csapatok mérkőzését még a játékvezetők oldaláról is bebiztosítsa. Pócsinak fix fizetést adtak, havonta ötezer forintot. Ezen kívül minden elintéztett játékvezető után külön kapott háromezer forint prémiumot és negyedévenként tízezer forint jutalmat. Ide kívánczok, és el kell mondan, hogy Faragó, aki megszádlult a sok pénztől, saját játékostársait is becsapta. 1982-ben a Nyári Totó Kupa beindulása előtti játékhetén maga mellé beszervezte Lőrincz József, volt egyetemi hallgatót, aki Debrecenben lakik, s a Debreceni Orvostudományi Egyetem hallgatója volt, azzal, hogy Lőrincz József a Keleti csoportból minden játékhetén hozzon két fix eredményt. Kioktatta őt, hogy óvadékokat kell kérni a csapatoktól, hogy nagyobb legyen a komolysága annak, amit vállaltak. Mondta neki azt is, hogy vegyen maga mellé olyan embert, aki korábban labdarúgó volt, és ismerős a Keleti csoport játékosai között. Ez volt Kovács Gábor debreceni lakos.

Hány játékost vesztegettek meg?

- A kérdésre nehéz így válaszolnom. Nehéz válaszolnom, mégpedig azért, mert mi nem sportfegyelmi ügyben nyomozunk, hanem büntető ügyben. Egynémely csapatkapitány a kulcspozíciójú embereket avatta be a játékba, más csapatkapitány viszont a mérkőzésen részt vevő minden egyes labdarúgónak adott pénzt, esetenként még az edző, a gyúró is kapott belőle. Ebből következik, hogy nem mindenkit

hallgatunk ki a büntetttben gyanúsítottként vagy tanúként. Csak annyit egy csapatból, amennyi a büntető ügy megítéléséhez, illetve bizonyításához szükséges.

Mennyi pénzt vettek fel a gyanúsítottak?

- A nyomozás megállapítása szerint Faragó és társasága az 1982. évi Nyári Totó Kupában, valamint az azt megelőző játékheteken összesen 29 millió forint nyere-ményt vett fel. Számolva azzal, hogy egyszer lebukás lesz ennek a dolognak a vége, a nyere-ményt Faragóék a legtöbb esetben nem merték a saját nevükön felvenni, hanem más személyt bíztak meg a nyere-mények felvételével. Hiszen közismert, hogy az OTP-nél a tízezer forint feletti nyere-ményeket személyi igazolvány ellenében és névre szólóan fizetik ki. Ezért Faragóék mást kértek meg a pénz felvételére. Többek között ez is nehezítette a nyomozást. Meg kellett állapítani, hogy kik voltak a pénzfelvevők. De az eddigi vallomások szerint 29 millió forint pénz fölvétele egyértelműen és megnyugtató módon bizonyítható. Ez a 29 millió forint nem tiszta nyere-mény, hiszen Faragóéknak ebből különböző címen voltak kiadásai. Meg kellett fizetniük a csapatokat, sokszor még a szemben álló csapatokat is. A csapatok lefizetésére általában 15 ezertől 60 ezer forintig terjedő összeget fordítottak. Azon kívül meg kellett fizetni a játékos-kijárókat, akik kezdetben egy-egy elintéztett mérkőzésért kaptak tízezer forintot. Meg kellett fizetni a játékvezetőket, és hát a kollektív szelvényért is fizetni kellett. Na de, ha a bevételből levonjuk a kiadásokat, akkor is tetemes és szép summa maradt meg nekik, amihez elég becs-telen úton jutottak hozzá, miközben a többi tisztességesen játszó, tisztességesen totózó állampolgárt elűtötték a nyere-ménytől.

Mi a foglalkozásuk?

- Pataki Miklós autófényező kisiparos. Igaz, hogy most körülbelül fél éve nem gyakorolja a szakmáját, adótartozás miatt szünetelteti. Perei Gyula lángossütő Kecskeméten. Faragó pedig egy termelőszövetkezetben a kisipari ágazat vezetője. Mellékfoglalkozásként iparendelnye van víz- és gázvezeték szerelésére. De kérdem öntől, hogy amikor egy vasárnapi totó előkészítése, a csapatok kijárása, lejárása, megszervezése annyi időt igénybe vesz, tessék mondani, akkor ezek az emberek mikor dolgozhattak? Munkára ezeknek az embereknek nem nagyon volt ide-jük.

És a többiek?

- Az előzetes letartóztatásban levő Bernáth Zoltán anyagbeszerző. Sárközi István most éppen nem dolgozik. Lőrincz József gyanúsított egyetemi hallgató, de két év halasztást kért. A debreceni orvostudományi egyetem hallgatója volt. Visszatérve a módszerekre. Általában egy játékhetén - és ez különösképpen vonatkozik a Nyári Totó Kupa idejére - kilenc-tíz mérkőzést is megvásároltak. Eze-

ket fixre játszották, a többit pedig két vagy három esélyesre. Így mindenképpen biztosított volt a 13+1 találat. Később Faragó rájött arra, hogy a játékosok más totóznak is eladják a fix, megbeszélte eredményeket. Ezért - hogy ne legyen sok 13+1 találat - vasárnap délből, amikor a totószelvény befizetésének határideje lejárt, néhányan gépkocsiba ültek és a Faragó által közölt adatoknak megfelelően néhány helyen megfordították a mérkőzések eredményeit. Erre nem minden csapat volt hajlandó, hiszen egynémely csapat játékosai is totóztak, és azt az egy mérkőzést, amit eladtak, azt ők is megjátszották. Ezért nem nagyon akartak ráállni arra, hogy megfordítsák az eredményt. Ekkor emlékeztették arra Faragóék, hogy az óvadék náluk van. Ezért jobbnak látták, ha a Faragó kívánságát teljesítik és megfordítják a mérkőzés végeredményét.

Nem nagyon vigyáztak ezek az emberek, hiszen sokan a Sportfogadás című újságból is kiolvashatták, hogy valaki csal.

- 1982-ben a 25-26. játékhetén már annyira magabiztosak voltak Faragóék és annyira bíztak abban, hogy lebukás nélkül játszanak, hogy megfedkeztek arról, hogy a pénz felvételét idegen személyekre bízzák. Megfedkeztek arról is, hogy a kitöltött totószelvényeket összekeverjék, hogy ne egymáshoz közeli sorszámok jelenjenek meg a totóújságban. Éppen erre figyelt fel az Országos Takarékpénztár. Ez vált gyanússá, és ekkor tették meg a feljelentést.

BERNÁTH ZOLTÁN
anyagbeszerző, előzetes letartóztatásban

Ebben a Sportfogadásban találhatók az 1982. év 32. játékhetének mérkőzései. Kérem, nézze meg, melyik megvételében volt magának valamilyen szerepe?

- Az Erzsébet-Nagybátony mérkőzésben. Itt Faragó Józseffel lementünk Nagybátonyba. Faragó előttem megállapodott a nagybátonyi csapatkapitánnyal, hogy a mérkőzést ők el fogják veszíteni.

Mennyiért vállalták?

- Pontosan most nem emlékszem rá. Azt hiszem, ötvenezer forintért. Megegyeztek, de a Faragó megbeszélte a nagybátonyi csapatkapitánnyal, hogy mérkőzés előtt még találkoznak. Én úgy tudtam, hogy a mérkőzés egyes lesz, mivel ebben maradtak. Ezért a totóban én egyesre játszottam. Délből fél tizenkettő körül befizettem - 12-ig lehet egyébként vasárnap befizetni a Münnich Ferenc utcában - és utána Faragó Józseffel kimentem a mérkőzésre, illetve előtte találkoztunk a csapatkapitánnyal. Ott derült ki, hogy Faragó végül is X-et akar a mérkőzésre játszani.

Miért?

- Hát, gondolom azért, mivel én egyesre fizettem be, és hogy ne nyerjek. Úgyhogy a mérkőzés végül X lett.

Nem együtt totóztak?

- Nem együtt játszottunk. Én külön játszottam. Én a Faragónak csak a mérkőzéseket intéztem, én játékos kijáró voltam.

Melyik csapat tartozott magához?

- Elsősorban a Pénzügyőr, a Nagybátony, aztán a Pét és a Vác.

Nehéz volt ezeket a csapatokat megvenni?

- Egyáltalán nem volt nehéz. Tudniillik a Nyári Totó Kupában ezeknél a csapatoknál nincs tét. Olyan értelemben tét, hogy valami ki van írva, valami kupa. Nincs erkölcsi siker, és anyagilag sincsenek dotálva. Egy ilyen Nyári Totó Kupa-mérkőzésért kétezer ötszáz forintot kap egy csapat. Azt tizenhat felé osztják. Durván kétszáz forint jut egy játékosra. Aztán nyáron mennének szabadságra, üdülni, esetleg külföldre vagy a Balatonra, de nem mehetnek. A pihenőidőszakukban is játszaniuk kell, két bajnokság között. Így szinte tálcán volt kínálva ez a lehetőség, hogy ezeket könnyen meg lehetett keresni. Sőt olyan esetekre is emlékszem, hogy közvetlenül a játékosok árultak mérkőzést, mert pénzt akartak keresni. Hogyha már játszaniuk kellett, akkor már így próbálták kellemessé tenni a dolgot.

A pétfürdői csapat 1980-ban

Hogyan árultak a játékosok mérkőzéseket?

- Volt olyan eset is, hogy játékos feljött a lakásomra és megkeresett. Mondta, hogy ők eladnák a mérkőzést. Aztán megegyeztünk.

Miért éppen ezek a csapatok tartoztak magához?

- Itt volt ismeretségem, ezeknél a csapatoknál.

Miért?

- Valamikor futballoztam. De ez az ismeretség főleg abból alakult ki, hogyha egyszer már voltam valahol, ott már ismertek. Mindenki oda járt, ahol ismerősei voltak.

Maga kivel tartotta a kapcsolatot?

- Én általában egy játékosal, a csapatkapitánnyal.

Hányan tudták a csapatból, hogy mit kell játszani?

- Én úgy tudom, hogy három-négy játékos minimum benne volt. Sőt volt olyan csapatkapitány, aki azt mondta, hogy az egész csapat osztozott a pénzen.

A csapatkapitány általában melyik játékost vette még be?

- A meghatározó játékosokat. A kapust, egy középhátvédet, meg a legjobb csatárt. Gondolom...

Maga bírót is megkörnyékezett?

- Én nem vettem meg bírót.

Miért nem?

- Nekem nem volt hozzá kapcsolatom. Úgy tudom, hogy ez más embernek volt a feladata. Ezt mással intéztette a Faragó.

A Nyári Totó Kupán kívül bajnoki meccset is vett meg?

- A bajnokságban nekem csak akkor sikerült mérkőzést elintéznem, ha mind a két csapatnak az volt az érdeke. Régebben voltak ezek a pontpénz rendszerek. Nem tudom, hogy emlékszik-e rá. Voltak ilyen kategóriák. Mondjuk, harminchét pontra kapott egy csapat százezer forintot. Azt osztották el prémiumként a bajnokság után a játékosok között. A következő kategória már negyvenkét pontnál kezdődött. Ha jól emlékszem, itt már kétszázezer forint volt. Aztán negyvenhat pont. Szóval így alakultak a kategóriák. Vegyünk egy példát. Ha egy csapatnak volt, mondjuk, harminchét pontja, és ha a bajnokságból volt hátra még két mérkőzés, akkor, ha megnyerik is azt a kettőt, akkor sem érték volna el a következő kategóriát. Mert akkor is csak negyvenegy pontot szereztek volna. Tehát mindenképpen csak száz-ezer forintot kaptak volna. Most jött hozzájuk egy olyan csapat, amelyiknek volt harmincöt pontja. Azok tudtak ugrani a kategórián. Ilyenkor könnyen megegyeztek. Meg hát volt csapat, aki föl akart kerülni, bajnokságot akart nyerni. Persze, voltak érdektelen mérkőzések is. Két középcsapat könnyen megbeszélte a döntetlent. Mi ezekre is építettünk.

Ki döntötte el, hogy egy-egy héten melyik mérkőzést veszik meg?

- A Faragó. Kérdezte, hogy ki mit tudna elintézni. És ha én azt mondtam, hogy el tudnám intézni, akkor mondta, hogy intézzem, mert van rá keret.

Volt stábértekezlet, amin mindenki részt vett?

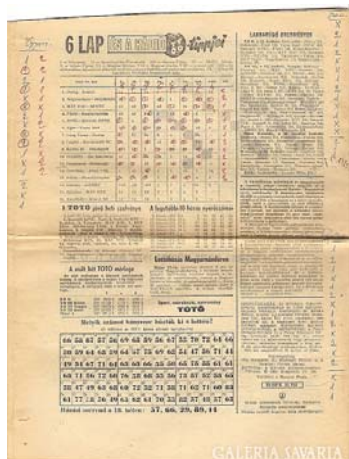
- Nem, ilyen összehívás nem volt. Mi el voltunk különítve egymástól. Én nem is tudtam róla, hogy kik intéznek még mérkőzéseket. Sejtteni sejttem, de konkrétan nem tudtam. Sőt a Faragónak kifejezett kívánsága, kérése volt, hogy ne találkozzunk. Mert én megtudtam például, hogy Sárközi is dolgozik neki ilyen formában, mint én. Mikor megtudta, mondta, hogy nem találkozhatok vele. Tehát mi teljesen külön dolgoztunk egymástól.

Miért?

- Gondolom azért, hogy az eredményeket... tehát, amit a Sárközi intéz, meg amit én intézek, meg amit még mások intéznek, hogyha én azokat megtudtam volna, akkor ugyanúgy én is tudtam volna játszani, mint a Faragóék, és ugyanannyit tudtam volna nyerni, mint ők. Mert akkor ugyanannyi meccset én is tudok. Így csak két fixet tudtam egy héten, mert én annyit intéztem.

Ki fizette magát?

- A Faragó. De volt olyan, hogy a Faragó nekem befizetett egy szelvényt. Mondta, hogy adjam oda a szelvényt, írjam le magamnak a szelvényt számot, és ő befizeti nekem, hogy ezzel honoráljon.

Ekkor hány találata volt?

- Hát, 13+1. De elég keveset fizetett, úgy húsz-harminc ezer forint között.

Maga mennyi pénzt fektetett be ebbe az egész totó-manipulációba?

- Hát, manipuláció... Nekem nem volt pénzem, mielőtt a Nyári Totó Kupát elkezdtük volna. Faragó József segítségével nyertünk páran. Azt hiszem, fejenként százezer forintot. Abból kezdtem el totózni.

Összesen hány meccset vettek meg egy héten?

- Én ezt nem tudnám megmondani konkrétan, de véleményem szerint nyolcat, kilencet. Persze, csak akkor, ha mindenki vett meg mérkőzést. Akkor minden héten kb. nyolc mérkőzés lehetett meg. Persze csak a Faragóéknak.

kor, ha mindenki vett meg mérkőzést. Akkor minden héten kb. nyolc mérkőzés lehetett meg. Persze csak a Faragóéknak.

Mennyit keresett maga a totón? Mennyit nyert ebben az időszakban?

- Öt-hatszáz ezer forint volt, ami tisztán kijött. De kapcsolatam a Faragóval nem volt olyan hosszú életű. Mert éreztem, hogy ez nem fair dolog, hosszú távon ez nem egyeztethető össze az én... hogy is fejezzem ki... nevetségesen hangzik, de... az én erkölcsi morálommal. Én megpróbáltam... tettem annak érdekében, hogy én megváljak tőlük, csak a módját nem tudtam megtalálni.

KAJTÁR ISTVÁN,
volt labdarúgó, előzetes letartóztatásban

- Én annyira kellemetlen helyzetben vagyok, mert én életemben még soha sem voltam büntetve. Ez nekem egy akkora pofon, egy akkora tanulság, hogy ki merem jelenteni, hogy soha többet ilyen ügybe nem fogok keveredni. Lefogytam tíz kilót, amióta itt vagyok a börtönben. Nekem a családomban soha nem volt büntetve senki. Az én nevem egy nagyon jól csengő név volt. És én nagyon bízom benne, hogy ezt a jól csengő nevet nagyon hamarosan vissza tudom szerezni. Mert nagyon sokan bíznak bennem, és nagyon sokan nem csalódtak bennem. Ha én tudom, hogy a Faragóék részéről ez ilyen volumenben folyik, akkor biztos, hogy nem hagyom magam befolyásolni, nem hagyom magam megdumálni. Itt bent a börtönben volt időm gondolkodni, s azt hiszem, hogy én csak egy kis morzsát kaptam az egészből, amit ők bekasszíroztak. Engem Szarvason az utcaseprőtől kezdve Mészöly Kálmánig - aki nem kis ember és baráti kapcsolatam van vele - mindenki tisztelt. És remélem, hogy a Kálmán nem is fog megharagudni rám ezért. Függetlenül attól, hogy óriási hibát követtem el. Ha én nem vagyok benne ebben a balhéban, nem vagyok bent ebben a hülyeségben, akkor én nyártól kezdve egy nagynevű klubnak lettem volna az edzője. Elvégeztem a TF-en kétféle iskolát is. Edzőit és sportszervezőit. Sajnos, abba kellett hagynom az aktív labdarúgást, különböző sérülések miatt. Nálunk a családban azon kívül, hogy valakit a rendőr megbüntett egyszer ötven forintra, mert rossz helyen kerékpározott, senki sem volt büntetve. Én nagyon reméltem, hogy ez az egész ki sem tudódik. Arra számítottam, hogy sokkal gyorsabban lepereg ez az egész. Nem is akartam tudatni senkivel, hogy letartóztattak engem. Mert reméltem, hogy nagyon rövid időn belül kikerülök innen. Számomra a család és a labdarúgás a legfontosabb az életben. Én olyan családban nőttem fel, ahol mindenki nagyon szerette egymást és nagyon összetartottunk. És nagyon tudtunk egymáshoz alkalmazkodni. Én a családi kapcsolatot minden barátságnál többre becsülöm.

Van gyereke?

- Igen, egy ötéves.

Most egy darabig nélkülözni fogja magát.

- Nem sokáig, csak egy kis ideig. És a labdarúgástól sem akarok elszakadni semmiképpen. Legalábbis nem szeretnék...

Miért?

- Hát mert ez az életem, szinte azt lehet mondani. Meg érzésem szerint ehhez értek

a legtöbbet. Ez az egyik. A másik meg az, hogy ezt szeretem a legjobban csinálni. Akár nézni, akár művelni, szervezni, szóval minden vonatkozásban.

Mit szeret a fociban?

- Hát, elsősorban az emberekkel való bánásmódot. Mert emberekkel van az embernek dolga. Azon kívül a játéknak az az olthatatlan szépsége, ami a labdarúgást körülveszi. Tizenegy játékosból áll a csapat, tizenegyfajta emberrel kell foglalkozni. Hát ennél szebb dolgot el nem tudok képzelni. És én érzem, hogy veszélyben van a magyar labdarúgás. Elmondok egy példát. Egyszer Szarvason játszott a válogatott előkészületi mérkőzést. Azt mindenki tudja, hogy Magyarországon a Töröcsik, meg a Nyilasi az ász. De csak szóban ász. Tettekben nem, csak szóban. Én a Töröcsiket nem szeretem.

Kimentem Szarvason a pályára. Éppen a válogatott tartott edzést. Mert akkor egy hétig voltak lent a fiúk. Hármával mentek a gyakorlatok. A Tatár volt a jobb oldalon, Nyilasi középen, baloldalon meg, azt hiszem, a Dajka. A Tatár be akarta ívelni a labdát, de a kapu fölé ment. Hadd ne mondjam, hogy Kálmán, Mészöly Kálmán milyen artikulálatlan hangon és milyen szavakkal, nyomdafestéket nem tűrően megdorgálta Tatárt. Megy a következő, a Töröcsik. Három méterről spiccel fölérugta. Kálmán azt mondta: „Nem baj, Andriska.” Így, Andriska. Előtte meg a Tatárnak azt mondta, hogy Tatár. Mikor vége lett az edzésnek, odamentem Kálmánhoz. Kérdeztem tőle, mondhatok-e valamit. Azt mondja: „Mondhatsz.” Mondtam neki, hogy: „Nagyon rossz úton haladtok.” Azt kérdezte: „Miért?” „Mert, öregem, morálisan ez a csapat... ez... szóval tizenhét játékos van, és húsz felé húz.” „Hogy érted ezt?” - kérdezte. Mondom: „Te vagy a vezéregyenység ebben.” Elvörösödött a Kálmán, találva érezte magát. Mondom: „Látod, öreg, itt van veszélyben a magyar labdarúgás.”

Ha ennyire szereti a focit, akkor hogyan kerülhetett ilyen helyzetbe?

- Nem gondoltam, hogy ilyen kellemetlen dolog lesz ebből az egészből. Nem gondoltam, hogy így alakulnak majd a dolgok.

Mire számított?

- Nem tudom én ezt most így elmondani. Szóval ez egy hihetetlen nehéz dolog nekem is, és én erre utólag döbbsentem rá. Én akkor, per pillanat nem is gondoltam rá. Azért a néhány fillérért tettem. Magamban borzasztóan bosszant és bánt ez engem. Nézze, én azt mondom, hogy a magyar labdarúgás olyan, mint a gyereknevelés. A játékos mindig annyit enged meg magának, amennyit megengednek neki. A jó szívem vitt rá erre a hülyeségre. A jó szívem, meg az, hogy én segítőkész voltam. Én, amikor pénzt kaptam első két alkalommal, győzelemért kaptam pénzt.

Nem sokat, nagyon keveset. Az összeg most nem számít. A következő alkalmakkor... akkor vereségért kaptam pénzt. De ez olyan vereség volt, ami teljesen mind-egy volt. Ha nem kapok egy fillért sem, az akkor is vereség. No, de fejezzük be, jó? Nem tudok beszélni... ne tessék haragudni...

SÁRKÖZI ISTVÁN,
az MTK volt labdarúgója, egykori olimpiai válogatott játékos,
előzetes letartóztatásban

Mi volt a maga szerepe?

- Hát én vesztegető voltam. Engem megvesztegettek, és én megvesztegettem a játékosokat.

Magát ki vesztegette meg?

- Hát a Faragóék.

Hogyan fizették magát?

- A Faragó azt mondta az elején, hogy minden mérkőzésért, amit el tudunk intézni, tízezer forintot fogunk kapni fejenként. Mert én a barátommal jártam. Persze, ebből az lett, hogy nem kaptuk meg ezt az összeget, hanem csak harminc-negyven ezer forintot a Nyári Totó Kupa nyolc hete alatt. Aztán adott kettőnknek egy ötvenezer forintot érő tizenhárom plusz egyes szelvényt. Ezen kívül benzinpénz is járt. Meg saját magam is játszottam azokkal a fix tippekkel, amiket én tudtam.

Nem fordult elő, hogy a csapatok kevesellték a pénzt?

- Olyan nem, mert annyira komoly összeget ajánlottunk fel, hogy sokszor csodálkoztak is a játékosok. Nem beszélve a katonacsapatokról, akik egyébként is na-

gyon kevés pénzért játszottak. Azoknak nagydolog volt, hogy két- három ezer forintot kaptak egy mérkőzés után. Alig várták, hogy egy ilyen szituációba kerüljenek.

Kinek volt ennyi pénze?

- Faragónak, Pereinek, meg Patakinak.

Honnan volt?

- Az egyik lánghos volt, a másik meg autólakatos vagy autófényező. A Faragónak meg egy téésznél volt állása. Meg a sok nyereményből. Nekem nem volt erre tőkém. Engem az fogott meg, hogy nekem is kiállít egy tizenhárom plusz egyes szelvényt.

Mi volt az óvadék?

- Az óvadék az volt, hogy megkerestük az illetékes csapatot és megkérdeztük tőlük, hogy hajlandók-e a mérkőzést eladni, hozzák-e azt az eredményt, amit mi kérünk tőlük. Amennyiben hajlandók voltak, akkor megmondtuk azt az összeget, amit mi felajánlottunk.

Ha ők azt elfogadták - mondjuk, ez harmincezer forint volt - akkor ennek az összegnek a felét mellé kellett tenni a csapatnak. Ezt az összeget mi elhoztuk, és odaadtuk a Faragónak. Ő ezt az összeget vasárnapig magánál tartotta. Vasárnap a pénzt magunkkal vittük a mérkőzésre, és ha az eredmény az volt, amiben megállapodtunk, akkor ezt az összeget visszaadtuk nekik.

Miért kellett az óvadék?

- Mert a Faragó biztosra akart menni. Meg félt attól, hogy mások is megkeresik a csapatokat. Így kénytelenek voltak hozni a lekötött eredményt.

Honnan tudta, hogy kit érdemes megkeresni?

- Az évek folyamán még sportolt az ember, és látta sorban a sok újságot és tudta azt, hogy kik a sztenderd játékosok általában. És hát azok ellen már játszottam is, így az ismeretség megvolt. Ebből indultam ki. Őket kérdeztem meg, és hát ők vállalták ezt a rizikót, mert ők is pénzt akartak keresni. Egyszer a Faragó a Volga Szállóba rendelt mindenkit.

Miért?

- Mert nagyon nagy összeg volt akkor bent, s nem akarta, hogy valamelyikünk is a fix tippekkel nyerjen. Ezért vasárnap délben összehívta a társaságot, s másokat megbízott, hogy mérkőzés közben változtassák meg az eredményt. Három helyre mentek le, és a mérkőzés szünetében beszéltek a játékosokkal. Nagyobb összeget is ígértek ekkor nekik.

Miért töltött ki a Faragó több tizenhárom plusz egyes szelvényt?

- Mert hogyha csak egy szelvényt tölt ki, akkor, ha mondjuk, még egy embernek van telitalálata, akkor ő a négymillió forint felét kapja csak. A másik kétmillió a másiké. De ha mondjuk, harminc-negyven szelvénye van, akkor neki sokkal több pénz jut.

Milyen ember a Faragó?

- Elég nagystílű, eléggé úriember volt. Nem sajnálta a pénzt.

Mi az ön foglalkozása?

- Hát most per pillanatnyilag a vendéglátóiparnál voltam.

Mit csinált?

- Üzletvezető voltam, de nem tetszett nekem ez az egész. Nem az én világom. Ha kimegyek - remélem, hogy hamarosan - akkor szeretnék nyitni egy zöldséges üzletet. Aztán majd, ha elfelejtik ezt az egész dolgot, akkor majd megpróbálok a sporttal foglalkozni.

Mit szeretne csinálni?

- Hát, edzősködni.

Ön mire kellett a Faragóéknak?

- Hogy kapcsolatot teremtsék a játékvezetőkkel, hogy bemutassam őket, hogy a Faragóék ezáltal is biztosítsák a mérkőzéseket.

Maga honnan ismerte a játékvezetőket?

- Én tíz évig működtem. Ebből nyolc évet az országos keretben. Ezek a játékvezetők zömében nekem partjelzőim voltak. Aztán én pesti képviselője voltam sok csapatnak, én képviseltem a klubokat. Az ismeretségem elég széles skálán mozgott.

Milyen meccseket vezetett?

- Főleg NB II-es mérkőzéseket, az NB I-es mérkőzéseken pedig lengettem. Én voltam az, aki a villámcsapásos mérkőzésen bíraskodtam. Meghalt mellettem a Kiss Laci.

Térjünk vissza a totóügyre.

- A Faragóéknak én mutattam be a játékvezetőket. Ők aztán megbeszélték a tennivalókat. Nem én szerveztem az egészet, én nem is totóztam velük. Nem kapcsolódtam bele az ő társaságukba, mert nem értem rá, időm se volt. De ők elég gavalérok voltak, és tudja, a pénz csábít mindenkit.

Mennyit fizettek magának?

- Alkalmanként adták az összegeket, meg egy bizonyos ideig, hét hónapig, három-ezer forintot kaptam havonta - zsebből. Nekik nem volt gondjuk azzal, hogy pénzt adjanak. Aztán pénzt is vittem, amikor azt mondták, hogy oda kell adni egy-egy játékvezetőnek. Nekem lényegében ilyen inas szerepem volt. Mert nem én adtam a pénzt, és nem én adtam a lehetőséget, hogy esetleg megbundázzák a mérkőzéseket. A játékvezetőknek én soha nem mondtam, hogy csaljanak. Ez benne van a vallomásomban is. Soha nem mondtam, hogy csaljanak. Soha nem mondtam játékosnak, hogy bundázzon. Na, most a játékvezetők szempontjából szeretnék tisztázni valamit. Meg akarom védeni őket, mert rossz beállításban szerepelnek a közönség előtt. Először is ezek a játékvezetők nem a pénz miatt vezetnek, hanem a legtöbb hiúságból. Aztán ezek a játékvezetők nem csalnak. Nem csaltak ezek a játékvezetők. Ezek fölvtették a pénzt, amit kaptak. Könnyen jött, hát... Meg nem is lehet elcsalni egy mérkőzést. Az ő véleményük szerint a bunda a csapatok szuverén magánügye. Tehát ők így foglaltak állást ebben. Mert ők nem nyomozók, hogy

kinyomozzák, hogy ez bunda vagy nem bunda. Tudniillik, ha emiatt lefűjják a mérkőzést, ők egyedül állnak szemben a két csapattal, meg a szövetséggel, az MLSZ-el szemben. A pályán egy személyben kell eldönteniük, hogy ez bunda vagy nem bunda. Ha nem tudják bebizonyítani, akkor nevetség tárgyává válnak, meghurcolják őket. Mert ha lebundáznak egy mérkőzést, akkor evidens, hogy a csapatok azt letagadják. De így egy bíró hogyan tudja bebizonyítani a bundát? Ahhoz kell a többi beismerő vallomása is. Jogilag nem értek ehhez annyira, de így van. Mert volt egy eset, hogy lefűjta Nagy Béla a PMSC-Izzó meccset, mert bunda szaga volt. Lefűjta, és kétkedve fogadták több felől. Ezután a többiek már nem akarták kitenni magukat annak, hogy pellengérré állítsák őket. Mert két része van a szabálynak. Az egyik, hogy ha komolytalanná válik a mérkőzés, le kell fűjni. A Faragóék, gondolom, ebből indultak ki, azért fizették meg a bírókat, nehogy komolytalanság miatt valaki is lefűjja a mérkőzést, mert akkor törlik a totóból. És ha négy-öt mérkőzést törölnek, akkor nem is fizet a totó.

Mennyit kapott egy-egy játékvezető? Ön például mennyi pénzt vitt?

- Hát én... volt például, amikor tízezret adtak. De én, ahogy a vallomásomban is elmondtam, valahogy én sokallottam egy lebundázott meccsért ennyit. Később aztán a Faragóékkal már meg akartam szakítani a kapcsolatot, de nem tudtam, hova forduljak. Akkor, amikor egy idő után rájöttem arra, hogy ezt nem lehet csinálni. De nagyon sok embert kellett volna akkor nekem lebuktatni, és nem is tudom, hogyan védtek volna meg. Nehéz probléma lett volna ez...

Milyen játékvezetőket vesztegettek meg?

- Hát volt benne NB II-es és NB I-es, ami hát, benne van a vallomásomban is.

Hány játékvezetőt mutatott be nekik?

- Olyan négyet-ötöt.

Előfordult, hogy egy játékvezető azt mondta, hogy én nem kérem a pénzt, és jelenteni fogom ezt a hatóságoknak vagy az MLSZ-nek, vagy a játékvezetői testületnek?

- Egyetlenegy játékvezető volt, akit be akartam én mutatni a Faragónak, a Nagy Miklós, aki azt mondta - mert ismert gyerekkoromtól – „Lacikám, jó barátom vagy, felejtsük el az egészet”, és ezzel túltette magát.

A többiek sem jelentették?

- Nem szólt egyik sem. Akiket megkerestünk, mind olyanok voltak, akikről hírből úgy hallatszott, hogy elfogadják a pénzt. De döntően ők, ezt kihangsúlyozom most is, döntően ők egyértelműen elvinni mérkőzést nem tudnak.

Mi a foglalkozása?

- Géplakatos. De én a Volánnál, a labdarúgó csapatnál voltam ügyintéző.

Utoljára mikor bíraskodott?

- Hat vagy hét éve.

Miért hagyta abba?

- Kövér voltam. A Zsolt István szerint esztétikailag nem illett bele a képbe.

FARAGÓ JÓZSEF,

termelőszövetkezeti részlegvezető, előzetes letartóztatásban

Milyen mérkőzéseket vettek meg?

- Általában Nyári Totó Kupa-mérkőzéseket. Ezeknek általában nem volt különösebb tétjük. Többnyire már előre megegyezett a két csapat és mi az információért adtunk több esetben pénzt. De volt olyan eset is, amikor nem egyeztek meg. Ilyenkor mi kértük az eredményt. A lényeg az volt, hogy négy-öt meccs meg legyen véve.

Hogyan épült fel ez a totózó társaság?

- Azt hiszem, kivétel nélkül mindenki régi totós ebben a társaságban. A Nyári Kupát megelőzően is hozzájutottunk - minden pénz nélkül - különféle információkhoz csapatoktól.

Mik voltak ezek az információk?

- Egyes csapatok, akik kiesésre álltak, megvették az ellenfelet, nehogy kiessenek. Aztán ezt az információt eljuttatták a totósokhoz. Ehhez hozzá kell tenni, hogy ez

nem minden esetben jött be. Tehát ha öt vagy hat fixet így megtudtunk, ebből nagyon sok esetben egy vagy kettő elment.

Kiktől kapták ezeket az információkat?

- Focistáktól természetesen. Meg van egy totóiroda a Münnich Ferenc utcában. Ott nagyon sok totózó, meg futballista, meg akárkik összejöttek, és egyszerűen ott meg lehetett tudni nagyon sok dolgot. Ha bárki oda bejött volna, nagyon sok esetben nyugodtan megjátszhatott volna hat ingyen tippet, csupán abból, amit ott elmondtak egymásnak az emberek.

Mennyit fizettek egy-egy információért?

- A totózóban semmit sem.

És később?

- Két-három ezer forintot fizettünk, ha elmondtak egy ilyen információt. Például egy focista, aki tudta, hogy a saját csapata most győzni fog. Később azután már mi is befolyásoltuk a meccseket.

Hogyan?

- Úgy kezdődött, hogy például tavaly nyáron is tudtuk, hogy a Bem SE bajnokságot akar nyerni. Tudtuk, hogy szinte minden meccsét megnyeri. Ezt minden esetben kivehettük fixnek. Azon kívül voltak olyan csapatok, akikről viszont már lehetett látni, hogy nem nyernek bajnokságot. Akkor ezeket megkerestük, megkérdeztük, hogy körülbelül mi lesz a meccs eredménye. És akkor megmondták, hogy meg fognak egyezni döntetlenben, és ezért kapták a pénzt.

Mennyiért lehetett egy-egy csapatot megvásárolni?

- Tizenöt-húsz-negyven ezer forint közötti összegért.

Ki döntötte el, hogy éppen mennyivel érdemes?

- Maguk a focisták kérték az összegeket.

Ismerte a csapatokat, ahova ment?

- Nem. Általában nem.

Akkor hogyan vette fel velük a kapcsolatot?

- Az edzés után, mikor jöttek kifele, megszólítottam és megkérdeztem, hogy mi lesz a vasárnapi meccs eredménye. Akkor vagy azt mondták, hogy nyerni fogunk

százszázalékosan, de hogy ez biztos legyen, azért kell valami kis pénz is. Avagy megmondták, hogy csak fél csapat játszik, mert fele üdülni van, és ki fognak kapni. Természetesen hozzátették, hogy csak úgy biztos, ha egy kis pénzt is kapnak érte. Vagy olyan eset is volt, amikor megegyeztek, már előre tudták, hogy döntetlen fognak játszani. Ekkor is hozzátették, hogy pénz is kell azért.

Hogyan osztottak a nyereményen?

- Mi hárman kecskemétiiek voltunk és két pesti játékos játszott velünk. A két pesti öt-tíz százalék között kapott. A fennmaradt összeget pedig mi osztottuk el egyenlően hárunk között.

Nyáron az egyik fordulóban ötvenhét darab 13+1 találatos volt. A szelvényszámok megjelentek a Sportfogadás című lapban. Sok totózó észrevette, hogy egymás mellett, sorozatban vannak ezek a szelvények. Tehát valószínűleg egy ember vagy egy csoport vásárolhatta. Nem gondoltak arra, hogy ez hiba?

- Ez konkrétan az enyém volt, de erre nem gondoltam. Elsősorban azért, mert ez teljesen véletlen dolog volt. Mind a tizenhárom meccset fixre vettem ki. Természetes, hogy ebből nem tudtam, csak négyet vagy ötöt. A véletlen úgy hozta, hogy mind a tizenvalahány darab szelvény telitalálat lett. Ha ezt előre tudtam volna, akkor megtehettem volna azt, hogy különböző számú szelvényeken fizetem be. Ez tizenöt forintos szelvényeken volt.

Arra nem gondolt, hogy a tömeges telitalálatot észreveszik?

- A tömeges telitalálatunk nekünk úgy jött létre, hogy minden héten egy vagy két fixünk elment. Ezért egy vagy kétemeléses játékot játszottunk. Ez azt jelentette, hogy ahány fixünk volt, annyi szelvényt kellett kitölteni. Amennyiben nem ment el fix, így mind telitalálat lett. Ha elment egy fix, akkor egy telitalálat lett volna. Ha kettő ment volna el, akkor már csak egy tizenkettesünk lett volna. Természetes, hogy volt olyan hetünk is, hogy nem volt telitalálatunk. A sorszám az teljesen véletlen volt. Azt én se gondoltam, hogy azok telitalálatok lesznek. Ezek tizenöt forintos szelvények voltak, és ezt szinte én se hittem el.

Mennyit hoztak végül is ezek a tizenöt forintos szelvények?

- Ezek a tizenöt forintos szelvények is közel harminc-negyven ezer forint nyere-
ményt hoztak.

Azt mondják, hogy maga volt a csoport főnöke.

- Nem tudom. Ezt most, ha tagadnám, úgy tünne, hogy le akarom tagadni.

A Nyári Totó Kupába mennyi pénzt fektettek be?

- Hetenként hat-hétszáz ezer forintért játszottunk. Természetesen ezt nem én fektettem be, hanem ahányan ebben részt vettünk.

És mennyit nyertek?

- Érzésem szerint körülbelül hatmillió forint volt az, amit én fölvettem.

ÚGY CSALJUNK, HOGY NE LEGYEN HIBA
(1983. március, Szekszárd)

JELICS MIKLÓS őrnagy,
Tolna megyei Rendőr-főkapitányság

- Több évre visszanyúl az érintett totózó társaság tevékenysége. Ha nem is ebben az összeállításban, hanem más társakkal.

Molnár Tiborék hány megyébe jutottak el?

- A mi vizsgálatunk 1981-re és 1982-re terjed ki. Eddigi ismereteink szerint tizenhárom megyébe látogattak el: Győr-Sopron, Veszprém, Zala, Vas, Somogy, Baranya, Tolna, Bács-Kiskun, Békés, Hajdú-Bihar, Csongrád, Heves és Borsod megyébe. Összesen mintegy ötven játékhetet manipuláltak, amely az eddigi kimunkálás szerint közel nyolcmillió forint nyereményt hozott nekik.

Megtérült ebből valami?

- Közel egymillió, amit az érdekeltek, a bűnügyben szerepeltek csekken, azaz készpénzben visszafizettek. Ugyanakkor intézkedtünk, hogy a jogtalan nyeremények ellentételeként ott, ahol erre az anyagi fedezet rendelkezésre állt - zár alá véttel biztosítsuk a kár megtérülését.

Molnár Tibor és társai hány csapathoz és hány játékshoz jutottak el?

- Ennek a számbavétele most van folyamatban. Körülbelül negyven csapatról van szó. Ebből tíz NB II-es. A játékosok száma mintegy 120-130. Mint a vizsgálat egyik résztvevőjének, olyan benyomásom alakult ki a számadatok és a nyomozati iratok alapján, hogy mintegy százhatvan esetben ment el a tisztelt nézőközönség úgy a lelátókról, hogy manipulálták a mérkőzést, illetve hogy a közönséget becsapták.

LIPOVSZKY GYÖRGY,
kőműves kisiparos, előzetes letartóztatásban

Hol ismerte meg Molnár Tibort?

- Itt, Szekszárdon. Belépett a totózóba. Többen voltunk ott, és úgy nyilatkozott, hogy már több millió nyeremény van mögötte. Mondta, hogy nem úgy kell csinálni, ahogy mi csináljuk. Erre már mindenki felfigyelt.

Mit mondott, hogyan kell csinálni?

- Akkor erről mindjárt nem nyilatkozott. Engem mindjárt az első héten nem lehetett bevenni, hogy vegyünk meccseket meg játékosokat.

Mikor lehetett?

- Három-négy hét múlva.

Hány mérkőzést vettek meg?

- Összesen harminc-negyven mérkőzést. De ez is csak kapásból mondott szám, mert ezt pontosan a nyomozati anyagból lehetne inkább összeszedni.

Mi volt a maga szerepe?

- Játsoztunk együtt és én fele arányban adtam a pénzt a játékhoz.

A másik felét ki adta?

- A másik felét természetesen Molnár Tibor. Ez ment egy-két héten keresztül. Akkor neki elfogyott a pénze, és játszottunk az én pénzemen. És akkor lett egy hatszázezer forintos nyeremény, amit megfizettünk. De ugyanakkor Molnárnak az adósságát törlesztenie kellett. Az adóssága nekem százötvenezer forint volt.

Honnan volt magának pénze?

- Én kőműves kisiparos voltam. Így mondom, hogy voltam, mert most már biztos nem leszek az.

Miből gondolja?

- Büntetett előéletű leszek, és már nem lehetek kisiparos. Ezt tudom.

Hány mérkőzést vettek meg egy héten?

- Mindig hármat. Kivétel nélkül mindig hármat. De volt, hogy csak kettőt. De ez csak talán kétszer fordult elő. Ez volt az ő normája, hogy legalább három legyen. De valahogy itt is néha hiba csúszott a játékba. Vagy én lettem átverve, vagy pedig tényleg azok az emberek nem hozták azt, amit hozni kellett volna.

Ez miből derült ki?

- Abból, hogy mikor érkezett a vasárnap este, a totó kiértékelés, akkor három meccsből általában egy-egy el szokott csúszni valamilyen formában.

Mit mondott a Molnár, hogy miért?

- Mindig azzal indokolta, hogy nem hozták a csapatok az eredményt.

Tehát a kettőjük kapcsolata főleg abból állt, hogy maga volt a pénzember?

- Lehet így is mondani. De utána mindennek a felét ő állta. Csak ezeken a heteken hiteleztem neki a pénzt. De nekem sok minden nem tetszett. Például, mint totókirály, többször csinálta a balhét. Olyan helyeken, mint a Gemenc. Én ezeken nem szoktam részt venni. Ott muzsikált nekik a cigány, mert ő volt a totókirály. Nagy társaság, meg részegeskedés... csajok... Félttem, hogy feltűnik valakinek. Én azt mondtam, ha már egyszer csináljuk, akkor úgy csaljunk, hogy tényleg ebben ne legyen hiba sem.

Hogy lehet úgy csalni, hogy ne legyen benne hiba?

- Nézze, úgy lehet jól csalni, ha a rendőrség erre nem tud rájönni. És itt pedig rájött.

Számítottak arra, hogy lebuknak?

- Nézze, ez már várható volt. Én többször is kiszálltam a játékból, aztán meg beszálltam. Mikor éreztem, hogy balhé lehet, mindig kiszálltam a játékból. És akkor semmi... semmi nem történt. Hát akkor visszamentem, mert közben a pénzem meg elfogyott.

Mennyit nyertek így?

- Helyesebb lenne azt kérdezni, mennyit vesztettem így.

Mennyit?

- Hát, egész konkrétan talán kétmillió forintot.

Vesztített?

- Igen.

Akkor miért csinálta?

- Miért? Mert az ember szeretett volna újra a pénzénél lenni. '81-ben jött az a millió, mondjuk úgy, hogy tisztességes alapon. De ez '82 tavaszára elment. Az egészről a család nem látott jóformán semmit sem. Akkor minden eszközt megragadtam, még a Molnárt is, hogy ezt a pénzt visszaszerezsem. Aztán volt egy olyan reményem, hogy a Molnárt rá tudom szorítani a tisztességes játéokra. Ugyanis azt

vártam, hogy még egyszer nekem kelljen kölcsönöznöm pénzt a játékhoz. Abban a pillanatban nem lett volna meccsvásárlás. Mert '82-ben én magam rájöttem a hibapont nélküli kulcsok készítésére.

Nem értem. Megvettek meccseket és mégis veszítettek?

- Igen, veszítettünk, mert ugyanis én azt nem tudom, hogy azok a meccsek meg lettek-e véve, vagy nem lettek megvéve. A pénzt odaadtam hozzá, de van olyan gyanúm is, hogy egyik-másik meccset csak megtippelte, de nem rendezte el. A Molnár tette zsebre azt a pénzt, amit a csapatok megvételére adtam neki. Ha meg nem jött be, azt mondta nekem, hogy a csapatok nem hozták az eredményt. De volt nekünk ellenlábasunk is ebben a játékban, aki többet fizetett egy meccsért. Én mindig azt mondtam, hogy győztes meccsért fizessünk. Ezzel is lehetett engem becsalogatni a játékba. A Molnár hivatkozott még az MLSZ elnökére is, hogy ő beszélt vele, aki azt mondta neki, hogy győztes meccsért lehet adni pénzt. Persze, hogy lehet, csak nem szerdán, hanem hétfőn. Amikor már lezajlott a mérkőzés.

A TOTÓKIRÁLY
(1983. február, Szekszárd)

MOLNÁR TIBOR,
volt labdarúgó,
előzetes letartóztatásban

Úgy hívják magát, hogy totókirály. Miért?

- Messze visszanyúl ez a téma. Egész kicsi gyerekkoromig. A bátyám szeretett meg velem a focit. Én már egészen kis gyerekkorom óta foglalkozom a sporttal, ezen belül a labdarúgással.

Vitte valamire?

- Hát, nem sokra. Nagy tehetségnek indultam. Szellemileg és fizikailag szinte csak ezzel foglalkoztam. Sajnos, sérüléseim közbeszóltak. És attól függetlenül, hogy ifi válogatott kerettségig elvittem, és a Ferencvárosban futballoztam, nem vihettem sokra, mert sérüléseim közbejöttek. Porcleválás, szalag szakadás...

Nem próbált meg a futball más területén érvényesülni?

- De, hogyan. Játékvezetői vizsgám is van ... Tetszik tudni, egész gyerekkorom óta a mai napig én az egész világ labdarúgását körbe ölelem. Úgy, hogyha tőlem megkérdezi most, hogy tavaly Albániában az NB II-ben ki volt a feljutó, vagy 1964-ben, mit tudom én, az EB négyes döntőjében kikaptunk Spanyolországtól, mondjuk ettől a spanyol csapattól, hogy Iribar, Rivilla, Olivella, Calleja, Zoco, Fuste, Amancio, Pereda, Marcelino, Suarez, Lapetra... mindegy, csak úgy beleugrottam, de akármit kérdezhet. Amihez hozzá tudtam jutni, a világ legnagyobb futball szaklapjai, a Mundial, a France Football, a La Gazetta dello Sport, a Tutto Sport... szó-

val, amihez hozzájutottam, azt mind jártam, és figyelemmel kísértem az egész világ labdarúgását és azon belül természetesen a magyar labdarúgást is.

Mikor kapta azt a nevet, hogy totókirály?

- 1978 táján, amikor először nyertem.

Ez tiszta nyeremény volt, vagy pedig már megvett csapatokat?

- Semmi nem volt benne. Úgy tessék érteni, hogy pénzem nem volt, de éreztem, hogy nyerek. Megtippeltem a magyarokat három esélyre, és öt olasz tippet fixre vettem és eltaláltam. Tulajdonképpen három és fél millió forintot nyerhettem volna, de mivel pénzem nem volt, így csak kilencszázezeret nyertem. Azt a pénzt is más adta rá, úgyhogy én annak a kilencszázezernek csak a negyed részét nyertem. Egyszerűen az olasz mérkőzéseket, olyan csapatok meccseit eltaláltam, akik már nem is szerepelnek a másodosztályban. Így indult ez tulajdonképpen. Mert... mert semmi ilyen nem volt, hogy valahova elmenjek és megvegyek csapatokat. Én tudtam, hogy ki sárga lapos, ki nem, ki játszik, hogy játszanak, hogyan állnak föl, milyen taktikával készülnek. Hol volt edzőváltás, hol nem. Szóval tudtam a hozzáállást, meg hogy mire is lehet számítani. A csapatok megvétele később alakult ki, amikor rávezettek erre. Most nem akarok neveket mondani... mondták, hogy föl lehet ajánlani pénzt, ajánljunk föl... Például gyerekkori barátom mondta, hogyha ennyi kapust meg ennyi játékos ismersz, akkor miért nem mész el és mondd meg, hogy van pénzem és hozzák ezt, meg azt az eredményt? Szóval őbenne született meg az ötlet. Engem elvitt, és láttam, hogy ilyen is van. És, sajnos, beleugrottam. Én nagyon szerettem a futballt, és tessék nekem elhinni, hogy ezt nem nyereségvágyból csináltam. Nekem most sincs pénzem. Amikor letartóztattak, nem volt semmim. Albérletben lakom, nekem húszezer forintom volt. Én tulajdonképpen mindent a sportra, a focira költöttem. Ha énnekem lett volna hét vagy nyolcmillió forintom, ha azt akkor meg tudom csípni, azt a nagyot, akkor én nem villát vettem volna. Akkor én egy csapatot csináltam volna. Egy ízig-vérig csapatot. Énnekem ez a hobbim. Nem az, hogy minél több pénzem legyen. Jó, befolyásoltam pénzzel, ez tény. Én ezt el is mondtam. Első nap, ahogy behoztak, déltől másnap reggel hét óráig egyfolytában mondtam, ami eszembe jutott. Mert nem vagyok bünnöző típus. Legalábbis én úgy érzem. És szeretnék ebből mielőbb kilábalni.

Előfordult, hogy a focisták azt mondták, hogy nem hajlandók eladni a mérkőzést?

- Megmondom őszintén, én nem erőszakosan közeledtem a csapatokhoz. Nem azt mondtam, hogy na kérem, itt van ötven- vagy százezer forint, és nekem ez kell. Én mindig kérdezősködtem, hogy mi van, hogy van. Széles volt az ismeretségem az országban a játékosok között, mert hát voltam Kaposváron, Szegeden is. Úgyhogy

tájékozott voltam. Ha elmentem valahová, azt természetesen tudtam, hogyha két csapat megegyezett egymással. Persze, az mindig jobb volt, ha meglepetést lehetett csinálni. De hát a lehetetlent, azt soha nem kívántam. A meglepetés az mindig több pénzt hoz, kiostálja a fogadók javarészét.

Milyen csapatokat vettek meg?

- Hangsúlyozom, hogy én mindig egyedül voltam ebben a témában. Volt, amikor mellém csapódott egy-egy totós, de én mindig egyedül csináltam, ők csak adták a pénzt, ők nyerni akartak ezen. Én azért csináltam, mert a focival tudtam foglalkozni.

Ön milyen csapatokat vett meg?

- Hát, NB II-esek mérkőzése volt általában a totóban, és ezeket befolyásoltam. A Nyári Totó Kupát nem szerettem, megmondom őszintén. Nem is igen nyertem benne, mert a Nyári Totó Kupában alacsonyabb osztályú csapatok vannak, és itt ilyenkor mindenki megmozdult, a pár ezer forintos emberek is. És gyarlóság ment. Mert adtam a pénzt, és nem adták vissza. Szóval, nem sportemberhez méltó volt az, amit csináltak. Még ezen a területen sem. Ezt keserű szájjal vettem tudomásul. Az NB II-ben azért becsületesebbek az emberek. Nemigen fordult elő, hogyha nem csinálták meg, akkor ne adták volna vissza a pénzt, vagy ehhez hasonló. Én nem kaucióztam, hogy leteszek ötvenezret, tegyenek mellé húsz-huszonöt ezret. Ha azt mondták, oké, megcsinálják, akkor én megbíztam bennük. Bár nagyon gyakran előfordult, hogy nem csinálták meg.

Mennyiért lehetett megvenni egy NB II-es csapatot?

- Változó volt. Én általában megkérdeztem, hogy mennyi. Rendszerint ők nem mondtak soha semmit. Aztán én mondtam, hogy nekem ennyi pénzem van rá.

Mennyi?

- Például győzelemre felajánlok vasárnapra mondjuk húszezer forintot. Mert ennyit ér meg az én szelvényem, az én játékom. Akkor ők már gondolkodtak, hogy tizet odanyomnak a bírónak, tizet meg osztanak ötük vagy mit tudom én, hányuk között. Ez már az ő dolguk volt. Szép lassan megtudtam a kulisszatitkokat.

Mennyi volt a legnagyobb összeg, amit NB II-es csapatnak fizetett?

- Ötvenezer körül. Természetesen úgy, hogyha a héten nagyobb nyereményhez jutok, akkor még ráteszek nekik. Ezt attól tettem függővé, hogy ki mennyire fair ezen a területen. Ha ők engem nyereményhez juttatnak, akkor én is adok nekik abból, amihez hozzásegítettek.

Az egész csapatot vette meg, vagy pedig egy-két embert?

- Hát, az egész csapatot nem lehetett. Minden csapatban vannak szószólók, akik viszik a prímet. Általában én ezekkel álltam kapcsolatban. A csapatkapitány meg a legjobb játékos, az a döntő. Aztán a legjobb játékos belevette a jobb társait, és akkor megcsinálták.

Játékvezetőt is megvett?

- Hogyne. Hát a futballberkekben, a labdarúgó NB-s klubokban tudják, hogy mi megy végbe. Sok csapat már eleve úgy ment ki a pályára, hogyha tudta, melyik bírót vezet a mérkőzést, akkor már nem sok esélye van arra, hogy nyerjen.

Honnan tudta, hogy melyik mérkőzést érdemes megvenni?

- A totóújságban, a Sportfogadásban megvannak előre a mérkőzések.

Én persze előre terveztem már, és kiépítettem egy ilyen kapcsolatrendszert. Már a végére nem is volt olyan csapat, ahova ne tudtam volna odamenni. Aztán a vége felé már minden oldalról be tudtam biztosítani egy-egy mérkőzést.

Ez mit jelent?

- Történetesen, ha egy volt NB I-es csapat játszott egy másfél évvel ezelőtt még területi bajnokságban játszó csapattal, és ha ez a volt NB I-es csapat otthon játszott, természetes, hogy az ország 99%-a ezt egyesre, maximum döntetlenre tipelte. Hát, én ezt megcsináltam a volt területi csapat győzelmére.

Hogyan?

- Úgy, hogy ötvenezer forintot adtam a volt NB I-es csapat vezéreinek, hogy veszítsenek. Belementek, mert távlati céljaik nem ahhoz a klubhoz kötődtek. Úgy

döntöttek, hogy megcsinálják minden további nélkül. És ekkor én az ellenfél csapatához is elmentem, nehogy valaki ugye, legyengítse őket. Tudomásukra hoztam, hogy hol, miként kell menni, hogy nyerni tudjanak, hogy bejőjön az én tippem. Adtam nekik is, persze nem akkora összeget. Ha ismertem a bírót, akkor természetesen mindig őt is belevettem. Megmondtam neki, hogy milyen eredmény lesz, és kértem a segítségét. Általában meg is kaptam.

A bírók mennyit kaptak?

- Hát az változó volt. Hallottam, hogy mik az árfolyamok az NB II-es csapatoknál, hogy mennyi jár, annyit én is megadtam. Tíz-húsz ezer forint körül. De felhasználtam a csapatok háza tájáról kiszivárgott híreket is. Mert az egymáshoz közel álló csapatok, például négy-öt csapat a Dunántúl nyugati részében megegyezett abban, hogy oda-vissza döntetlen. Persze, megvolt ugyanennek a témának a játékvezetői része is. Anyagilag is kiegyenlítették egymást, mert egyik sem esett ki. Meg lehet nézegetni az utóbbi évek eredményeit. Az ország többi részén nem volt annyi döntetlen, mint az egymásközi eredményeik. Meg hát, aki egy kicsit is odafigyel és ismeri és érti a labdarúgást, az rájön ezekre a turpisságokra. Romlott, nagyon romlott ez az egész. Ezért nem tud olyan szintre emelkedni, ahová valójában a tehetségek alapján juthatna. Mert vannak tehetségek, csak maga a felépítés rendszere, meg az egész hozzáállás rossz. Az már jó, amit Győrött elkezdtek az utóbbi években. A Verebes-féle szisztéma. Pedig semmivel sem jobb a játékosállománya, mint a többinek... Na, de ebbe nem akarok mélyebben belemenni.

Mikor kezdte el megvenni a meccseket?

- Megmondom őszintén, mikor én elkezdtem, ez a téma már élt, burjánzott. Nem én voltam ennek a kitalálója és a felfedezője. Függetlenül attól, hogy országszerte engem neveztek eme téma királyának. Ezt a nevet azért kaptam, mert én tényleg mindent meg tudtam csinálni, mert ha hallottam, hogy ez lehetetlen, én már csak azért is megcsináltam. Mert lehetetlen nincs ezen a területen. Itt, Magyarországon, ezen a területen pénzzel mindent el lehet érni. Ez az igazság. Egyrészt, mert a labdarúgók nincsenek túlfizetve, másrészt meg, ahogy mondtam, romlott ez az egész felépítésében. Változtatni kellene. Mert az, hogy engem, meg a többi társamat ebből kipaterálnak, tehát a totótémának ez a része tisztába lesz téve, ezzel még nem változik meg alapjaiban semmi.

Miért, miket csinálnak a csapatok?

- Hát, ahogy már mondtam is, megegyeznek az egymás közötti mérkőzésekben. Akinek több pénze van, az oda tud érni a kitűzött célhoz. Elsősorban pénz, másodsorban pedig kapcsolatok. Nem a tudás alapján alakulnak ki ezek a dolgok. Ezt tessék nekem elhinni.

Molnár Tibor jobbra

Milyen összegek cserélnek gazdát ilyenkor?

- Ez változó. Erről nekem nem számoltak be a csapatok háza táján. Egy dologról viszont tudok, és elmesélem. Két, élvonalbeli NB I-es csapat megegyezett egy mérkőzésen döntetlen eredményben. Mind a huszonnégy játékos tudott róla. Ahogy hallottam, százezer forintnyi összegről volt szó. Aztán a mérkőzés vége előtt öt perccel becseréltek egy játékost, aki véletlenül belekaristolt, és beakadt a labda a felső sarokba. Ezzel győzött a csapat. Hát, amit az kapott aztán a játékosoktól, azt nem tette zsebre. De ő nem tehet róla, mivel semmiről sem tudott. De a többi csapattárs utána gondoskodott róla, hogy ne igen szerepeljen a csapatban.

Miért egyezett meg a két NB I-es csapat?

- Följebb akart kerülni az egyik, hogy nemzetközi szintre is kijuthasson. A másik meg a segítségére volt. Persze pénzért, mert öneki teljesen mindegy volt már, hogy hatodik vagy hetedik lesz.

Mi volt az ön foglalkozása?

- Szobafestő-mázoló és tapétázó. De szakoktatóként is ténykedtem. Én maszeknál tanultam, édesapám barátjánál, az általános iskola elvégzése után rögtön. Úgy érzem, hogy megtanultam a szakmát. A mestervizsgát is letettem. Egész fiatalon szakoktatóként ténykedtem.

Mit dolgozott az elmúlt hónapokban, években?

- Az elmúlt hónapokban, években? Megmondom őszintén, szétszórta volt az életem. Amikor kellett, akkor dolgoztam, és jól dolgoztam. Ezt ott tudják megmondani, ahol dolgoztam. Amióta totózom, azóta a munkát háttérbe szorítottam. A totó lekötötte minden időmet.

Mi volt beírva a személyi igazolványába?

- Elég fura, nem hiszem, hogy az országban még volt hasonló. Bejáróként ténykedtem.

Mi az, hogy bejáró?

- Így nevezték régebben a bejárónőket. Hát én bejáró voltam, háztartási alkalmazott egy maszeknál. Csötönyi Dánielnél név szerint. Bejáróként alkalmazott. Tömjön: a ház körüli teendők elvégzése.

És dolgozott is nála?

- Nemigen dolgoztam. Amire megkért, azt megcsináltam, kifestettem a pecsenyesütőt, de nemigen kért meg különösebb dolgokra.

Mennyi pénzt nyert a totón?

- Sokat. Hát, sokat... nem annyit, amennyit nyerhettem volna. Mert nekem ebben a játékban szerencsém nem volt. Nem volt. Én 12+1-et gyártottam zsinórban, szinte hétről hétre. Valahol mindig kicsúszott valami, vagy a magyarnál vagy az olasznál, vagy a megtippelnél, vagy a megcsinálnál. Valami mindig kicsúszott. Úgyhogy nemigen jött össze. Amikor elfogyott a pénzem, akkor elmentem dolgozni. Aztán összegyűjtöttem egy kis pénzt, és úgy éreztem, hogy a következő héten nyerek. Be is jött. A feleségem nem hitte el. De én mondtam, hogy ezen a héten nyerek, nyernem kell. Pedig úgy tippeltem, hogy nem mentem sehova.

Mégis, befolyásolással mennyit nyert? Egymillió, kétmilliót, hárommilliót vagy tízmilliót?

- Hát, több milliót.

Mi lett ezzel a sok pénzzel?

- Ezt úgy tessék érteni, hogy én visszafizettem a nagyobb részét a totóba. Az elmúlt két-három évben kétszer mentünk el üdülni. Egyszer itt, Magyarországon, egyszer meg külföldre. Egy ruhán, meg egy öltönyön kívül nem vásároltam semmit. Albérletben laktunk. Minden erre a témára ment. A bátyám például azzal ugrotott, hogy én nem lehetek milliomos. Mert neki három családja van, és mégis emeletes háza, kocsija, mindene megvan. Ő tulajdonképpen számított valami se-

gítségre tőlem is, de énbennem ez föl se merült. Mert magától értetődően a nyerevényeket a játékba fektettem. Például, amikor én nyertem egymillió-kétszázezer forintot, azt az egymillió-kétszázezer forintot az olasz hetekben visszafizettem. A totózóba bevitettem, és negyven-ötven-hatvan ezer forintokkal játszottam hetente. Attól függetlenül, hogy nem volt benne magyar mérkőzés. És elment.

Hogyan élt?

- Megmondom őszintén, könnyen éltem. De én akkor is könnyen éltem, amikor nem nyertem.

Mit jelent, hogy könnyen élt?

- Sokszor megfogadtam a szüleimnek, hogy változtatok az életformámon. Már úgy érte, hogy én mindig azt csináltam, amit szerettem. Meg a könnyebbik oldalát igyekeztem fogni a dolgoknak. És amikor nem nyertem, meg nem volt pénzem, akkor is ugyanúgy éltem. Nem volt sok különbség ahhoz képest, mint amikor volt pénzem. Én úgy hordtam az egymilliót a táskában, mintha újságot vittem volna. Azt tessék nekem elhinni. És ezt nem azért tettem, mert én voltam a totókirály.

Az egyik sofőröm mondta, hogy úgy vettem át hatszázezer forintot, mintha négy kiflit vettem volna. Nem azért, mert én voltam a totókirály. Én ezt nem játszottam meg. És ezzel nem vertem a mellem egyáltalán. Ezt azok tudják igazán, akik együttműködtek velem,

Mit engedett meg magának?

- Megengedtem magamnak egy-két léha dolgot. De hát tulajdonképpen azokat a dolgokat ugyanúgy megcsináltam, amikor dolgoztam és pénzem volt. Például egy hét alatt festéssel megkerestem húszezer forintot. Utána úgy éreztem, hogy ezért a pénzért én keményen megdolgoztam, most kicsit kilengek. Akkor három-négy napig elengedtem magam, és akkor hát volt ez, az, amaz... De volt rá eset, hogy kiségittem csapatokat. Mert tudták, hogy van pénzem és kölcsönhöz folyamodtak. Én szívesen segítettem a csapatokon. Például a tavalyi bajnokságban is az öt közé kellett kerülni három csoportban. A többi tizenöt csapat az kihullik. És az öt közé kerülni nagyon nehéz volt, nem mindegyik csapat állt jól anyagilag. Aztán én megkölcsönöztem, Az év végén vissza is kaptam. A csapat ott is lett az öt között.

Bíró is jött pénzért?

- Volt rá eset. A sportberkekben tudták, hogy ki vagyok és tudták, hogy segítőkész vagyok, hát megkörménykeztek. Volt közöttük bíró is. Mondta, hogy utólagosan majd fix tippekkel honorálja a segítségem. Itt mélyebb etikai problémák is vannak.

Beszéljen erről.

- Én nem vagyok abban biztos, hogy ha a gondolatom, az érzéseim elmondom, hogy akkor könnyíték-e magamon, vagy segíteni tudok-e a helyzetemen. Ez csak az én véleményem. Mert vannak erre hivatottak, akiknek ezt ki kell irtani és megújodásnak kell jönni. Mert hiába vannak per pillanat a magyar labdarúgás vezetésében olyan emberek, akik tényleg oda valók, ha nem tudnak változtatni. Nem tudják megváltani a világot. Ehhez segítő kezekre van szükség.

Hogyan lehetne változtatni?

- A közszellemen kellene elsősorban változtatni, ami kialakult a labdarúgásnál. Ez nagyon beteg. Mert a pénzre alapul minden, nem az egészséges sportszellemre. Nem a "ki a jobb" alapon, hanem a pénzre. És ezen kellene változtatni szerintem mihamarabb.

Hogyan biztosította magát, hogy a csapat hozza azt az eredményt, amiben megállapodtak?

- Én egyszerűen csak az adott szó alapján biztosítottam magam. Én nem kötöttem semmihez azt, hogy teljesítsék. Én sportemberként vettem fel velük a kapcsolatot, és nem mindegyik így viszonzta. De hát azok az emberek előbb-utóbb már ki is estek a pikszisból. Nem az enyémből, hanem az egészből.

Ha valamelyik csapat nem tartotta be az ígéretét, hogyan tudta ezt megtorolni?

- Nekem nem voltak eszközeim erre. Hogy más totóbrigádnak volt-e, azt nem tudom. De arról hallottam, hogy sokkal erőszakosabban oldották ezt meg.

Amikor maga járta az országot, akkor más totócsoporthoz is megkeresték a csapatokat. Egymás érdekeit is sértették. Ezt hogyan oldották meg?

- Én már hangsúlyoztam, hogy nem szívesen működtem együtt ezekkel a totócsoporthoz. Nem is működtem tulajdonképpen együtt. Eltekintve egy-két esettől, de azok nem totócsoporthoz voltak, hanem egy-két szervező totós, akikkel összeakadtam. Akaratom ellenére is, sajnos, szóba álltam velük, és egy-két témát megcsináltam, ami nekem semmi hasznot nem hozott. Csak legfeljebb nekik. De hangsúlyozom, hogy amikor tudomásomra jutott, hogy például a Nyári Totó Kupában egyenként tíz-tizenkét telitalálatot csinálnak, hát, ez már pofátlanság volt. Mert ha én megcsináltam valamit és kitöltöttem egy szelvényt, akkor megelégedtem azzal,

hogy volt egy 13+1-esem. De az, hogy így gyártani... akkor már várható volt, hogy itt felüti valami a fejét. Ezt nem lehetett csinálni. Én általában olyan emberekkel álltam kapcsolatban csapatokon belül, akik velem fairek voltak. Mert én kiostáltam azokat, akik nem voltak azok. És ezek az emberek, nem azt akarom mondani, hogy becsületesek voltak, de a labdarúgók zöme ezek közül fair volt. Nézze, ők kiöregedő labdarúgók voltak. Nagyon sokat húztak. Ők átlátták, hosszú évek alatt átlátták, hogy itt nem lehet segíteni ezen az egészen, és egy kis pénzt akartak keresni. Tessék nekem elhinni, hogy ezek az idősebb labdarúgók nem olyan velejéig romlottak, mint mondhatom azt, hogy a maiak. Nem. Mert ezek rájöttek a tíz év alatt, amit végigfutballoztak, hogy hiába csinálják becsületesen, teljesen mindegy. Mert ha ő nem csinálja meg, akkor eladja a tizennyolc éves. Ez az igazság.

Hány fix meccset vett meg egy héten?

- Ez attól függött, hogy milyen volt a hét, milyenek voltak a kilátások. Gyűlt-e össze pluszpénz vagy nem. Meg az én anyagi helyzetemtől is függött. Általában egy-két-három fixem volt. Egyszer az egyik híres zeneszerző ajánlotta is, hogy csinál nekem majd egy strófát, hogy "három fixszel az ember könnyen viccel". Aztán erre nem került sor. Általában három fixszel és hatvan-hetven-nyolcvan ezer forintos bejátszással már körülbelül ötven százalékos esélyem volt arra, hogy telitalálatom legyen. Ami ebben a játékban már nagy esély. De három fixre tökéletesen megcsinálni... ahhoz már idegek kellene. Ebben a játékban is - hiába volt megszervezve néha két-három oldalról is a téma - közbecsúszhatott bármiféle probléma, Én igyekeztem tudományosan felmérni ezt az egészet. Persze, amikor ezekkel, a totózókkal találkoztam, és láttam, hogy volt olimpiai válogatott labdarúgó is hogyan teszi, nem egyszerűen, mint hobbistát, hanem mint nyerészkedési lehetőséget, akkor kiéreztem, hogy ez a téma nem egészséges, és hosszú távon nem lehet ezt tenni. És ha nekem egy olyan összeg bejött volna, amiből tényleg egy csapat mellé állhattam volna, és egészségesen csinálhattam volna, akkor valószínű, hogy ezt megcsináltam volna. Mert ez szándékomban volt.

Ha a most vasárnapi totóban két NB I-es csapat játszana, mit gondol, meg tudná őket venni?

- Meg. Biztos, hogy meg tudnám csinálni fixre a mérkőzést.

Mennyiért?

- Először is figyelembe venném a csapatok helyzetét. Ez az elsődleges lépés. Mind a két helyen megtudnám, hogy mik a kilátások, mik az elvárások, és ennek alapján építeném fel. Mert nem mellékes, hogy kik azok, akik ott futballoznak. Van, akit csak bizonyos fokig lehet befolyásolni. Van, akit lehet akár meddig.

Mit gondol, mennyiért tudná megvenni a csapatokat?

- Ezt összegben kifejezni... hát, volt úgy, hogy egy játékos elgondolkozott, most kapok egy húszast ... kiszámította jobbra-balra ... mondta, hogy legyen harminc, és akkor megy. Szóval egy NB I-es mérkőzés természetesen többbe kerül. Megvan-nak a normák. A Nyári Totó Kupában elmegy tízért, húszért, az NB II-ben egy ki-csit többért, az NB I-ben még többért. Lehet számolgatni.

Mondjon összeget.

- Az NB I-ben ahhoz, hogy fix tippet kapjon, nyolcvan százezer kell. De attól is függ, hogy milyen mérkőzésről van szó. Rangadó jellegű-e vagy alsóházbeli mér-kőzés. De hangsúlyozom, hogy én NB II-es mérkőzésekre specializáltam magam, mert az a könnyebbik oldal.

Van-e valami lényeges dolog, amit még szeretne elmondani, amire eddig nem került sor?

- Sok minden lényeges lenne még. Váratlanul ért engem ez az egész beszélgetés, és most eléggé összekuszált vagyok. Nem vagyok hivatott arra, hogy reformot csi-náljak, vagy egyáltalán valami támpontot vagy irányelvet adjak. Nem. Én csak tömören, egy-két szóval, ha nem is mindenhol érthetően, elmondtam, hogyan lá-tom ezt az egészet. És biztos, hogy néhol kiigazításra is szorulna, és lehet, hogy egy-két fontos gondolatot ki is felejtettem. De amennyiben lehetséges és amennyi-ben lehet, én mindennel azon vagyok, hogy segítek. Mert én szinte az egész éle-tem a labdarúgásra tettem fel. Ismerem a problémákat. Sok helyen tudták ezt, és szívesen fogadtak volna ezen a területen, mert látták, hogy tudok segíteni. Csak amikor megtudták, hogy totótéma is van e mögött, akkor hátat fordítottak. Ami érthető is volt.

Állásokat kínáltak fel magának?

- Igen.

Milyen állásokat?

- Hát volt több NB II-es csapat, ahol technikai munkatársként alkalmaztak volna. Játékos szerzés és így tovább. Énbennem ez a mai napig megvan és mindennap foglalkozom ezzel a témával. Fölállítok minden hónapban egy-egy témát. Rangso-rolok, különválasztok, összeadok. Általában bejönnek a dolgaim, hogy kiből, mi-ből hogyan lehetne. Kiből lehet válogatott, ezen hogy kellene változtatni, azt ho-gyan kellene... És ami a totócsalást illeti, lényegében nem tettem mást, mint hogy azzal éltem, amit az adott lehetőségek hoztak. Elhatározta az MLSZ, hogy márpe-dig rostál, hogy az erők tömörüljenek és egycsoportos NB II-t csinál. De hát az utóbbi tízvalahány évben, amire én emlékszem, minden két-három évben új cso-

portbeosztás van. Nem tudom, hogy a csoportbeosztások merőben meg tudnak-e változtatni valamit. Amikor elhatározták, hogy a húszcsapatos NB II-t összehoz-zák, megmozdult mindenki. És voltak olyan csapatok, amelyek eleve úgy indultak neki a bajnokságnak, hogy ez nekik az utolsó, és amit tudtak, kasszíroztak. Ez az igazság. És volt egy-két helyen olyan megnyilatkozás, ahogy jártam az országot, hogy önekik csak akkor lenne esélyük az öt közé kerülni, ha én vagy hozzám ha-sonló valaki menedzselni tudná a csapatot, játékossal, meg pénzzel, meg szakérte-lemmel, akkor természetesen oda tudna jutni az öt közé. És volt egy-két hely, ahol konkrétan azt mondták, hogy csak abban az esetben tudnának odakerülni, ha én ilyet vállalnék. Holott semmi esélyük nem volt. És ha egy csoportban három-négy ilyen csapat van, az már elég ahhoz, hogy romlott legyen az egész. Mert tulajdon-képpen csak arra mennek, hogy ki ad több pénzt. Erre megy ki az egész. Mert aki több pénzt ad, több pontot keres, és akkor az odaér... És sajnós, ez a felépítés... mert én nem akarok itt senkit vádolni, meg senkit bántani ezzel, de hát, ha az igaz-ságot akarja hallani, akkor ez az igazság.

Furcsa, hogy éppen ön beszél tisztességről, becsületről, tisztaságról, holott ön is hozzájárult ahhoz, hogy ilyen állapotok uralkodnak a sportban és környékén.

- Én csak azt mondom, ami a véleményem.

NÖVELNI KÍVÁNJUK AZ ÁLLAMI BEVETELT (1983. március, Budapest)

ANDOR TIBOR,
a Sportfogadási és Lottó Igazgatóság vezetője

Mikor vették először észre, hogy csálnak a totón?

- Nálunk kimutathatóan 1982 júliusában mutatkoztak az első gyanús jelek, amelyek a figyelmünket felkeltették. Ugyanis a nyertes szelvények sorszámai egymás után következtek, ami arra engedett minket következtetni, hogy egy személy vagy egy csoport befolyásolja az eredményeket és így jut nagy összegekhez. Feltevésünk biztossá a 29. játékhetén vált, amikor ötvenhét darab 13 + 1-es nyeremény ugrott ki az értékelésnél. Mégpedig oly módon, hogy a plusz egyes mérkőzés iksz volt, és ezt valamennyi szelvényen fixre állították be. Igazgatóságunk ekkor azonnal feljelentést tett a rendőri szerveknél.

Korabeli totó reklám

Szeretném hangsúlyozni, hogy a szelvények értékelésének és feldolgozásának a rendszere biztos, zárt rendszer, amely semmiféle visszaélésre nem nyújt lehetőséget, és ma sem tesz szükségessé semmiféle módosítást. Az értékelési rendszerünknek köszönhetjük, hogy a rendőri szervek figyelmét módunk volt felhívni a tapasztalt rendellenességek felderítésére.

Akkor hogyan tudtak egyesek mégis csálni?

- A biztonságos megszervezés, valamint a részvételi szabályzat pontos betartása mellett se tud a totójáték kellő védelmet nyújtani a kupában részt vevő csapatok játékosainak esetleges megvesztegetése ellen.

Ha valaki megvesztegetés nélkül akar 13+1 találatot elérni, akkor mennyi pénzt kell befektetnie?

- Biztos 13+1-es 48269 tipposzloppal lehetne csak elérni, 11.957.422 forintért.

Mióta van Nyári Totó Kupa?

- A Nyári Totó Kupa egyidős a totóval. Első alkalommal 1948 nyarán rendeztük meg. Az MLSZ-szel együttműködve 1955 óta szervezi igazgatóságunk. Célja, hogy a tavaszi és az őszi labdarúgó bajnoki idény közti nyári időszakban biztosítsuk a totójáték folyamatosságát, és ezzel is növelni kívánjuk az állami bevételt.

Nyári Totó Kupa emlékérem

A Nyári Totó Kupa nemcsak itthon mutatkozott sikeresnek, hanem magára vonta a külföld figyelmét is. 1954-ben a román és a bolgár, a hatvanas években pedig a jugoszláv totószelvényeken is szerepeltek a Nyári Totó Kupa mérkőzései. Mivel ez a rendszer jól bevált a nyári idény áthidalására, talán éppen ennek volt köszönhető, hogy megszületett ennek nemzetközi méretű társa, az Intertotó.

Hogyan döntik el, hogy egy-egy totószelvényre melyik mérkőzés kerül?

- A totóműsor összeállítását egy bizottság végzi. Ennek tagjai az OTSH, az MLSZ, aztán a Sportfogadás és a Népsport című lapok, valamint a Sportfogadási és Lottó Igazgatóság képviselőiből állnak. A műsort a bizottság tagjai az összes körülmény figyelembevételével állítják össze. Tehát számításba veszik a szereplést, a formát, a játékerőt. A totószelvény mérkőzéseit tizenkilenc nappal a játéknapot megelőzően állítja össze a bizottság. Erre az időre azért van szükség, mert a szelvények útja hosszú a nyomdán át a fogadóig és onnan vissza.

Milyen szempontok szerint válogatnak?

- Fontos, hogy a csapatok közkedveltek legyenek, de ugyanakkor általában ne a papírforma, hanem a meglepetések érvényesüljenek.

Mi a papírforma és mi a meglepetés?

- Papírformán a várható eredmények bekövetkezését értjük. Például, ha egy csapat otthon játszik és jobb játékerőt képvisel, akkor papírforma szerint győznie kell. A meglepetés ennek az ellenkezője, amikor teljesen váratlan eredmény születik.

A csalogók hogyan használták ki a papírformát és a meglepetést?

- Elég körütekintőek voltak. Abból indultak ki, ami a legtöbb totójátékosnál alapelv, hogy a saját pályán játszó együttes élvezze a saját pálya előnyét. Tehát ők eleve ennek az ellenkezőjét igyekeztek elérni megvesztegetéssel. Így sorban meglepetéseket értek el, ami lehetővé tette számukra, hogy nagy nyereményeik legyenek.

Az idén lesz Nyári Totó Kupa?

- Egyértelműen mondhatom, hogy nem. Az MLSZ javasolta, hogy amíg a totóval kapcsolatos visszaélések vizsgálata nem zárul le, addig mellőzzük a magyar mérkőzéseket. Javasolták azt is, hogy ebben az évben ne legyen Nyári Totó Kupa. Mi ezekkel a javaslatokkal teljes mértékben egyetértettünk. Meg is tettük a szükséges intézkedéseket, Ugyanakkor arra is vigyáznunk kellett, hogy a játék folyamatosságát biztosítsuk. Ezért nyáron Intertotó lesz. Igazgatóságunk tagja az Intertotó szervezetnek, úgyhogy kérésünk teljesítése megoldható lesz.

Mi az Intertotó?

- Egy olyan nemzetközi szervezet, melynek a tőkés országok mellett több szocialista ország is tagja. Európa-szerte ismert csapatok játszanak egymással az Intertotóban. Ez majd védelmet fog nyújtani számunkra.

Az Intertotó mérkőzései eddig miért nem szerepeltek a Nyári Totó Kupában?

- Két okból. Az egyik, hogy a magyar totózók jobban ismerik az olasz, mint az Intertotóban szereplő csapatokat. A másik ok az időpont. Az olasz csapatok mérkőzésideje nekünk kedvező. Az Intertotó mérkőzések eltérő időpontjai nem voltak kedvezőek. Most ezzel a problémával is meg kell küzdeni, és valamilyen megoldást kell találnunk.

A Nyári Totó Kupában részt vevő csapatok egy-egy mérkőzésért mennyi pénzt kaptak?

- Minden mérkőzés után hatezer forintot fizettünk. Ez az összeg a két részt vevő csapat között úgy oszlott meg, hogy a győztes csapat négyezer forintot kapott, a vesztes csapat kétezer forintot. Döntetlen esetén három-három ezer forint jutott a csapatoknak. Ezen kívül természetesen az utazási költséget is fedezte igazgatóságunk.

Mikor törölnek mérkőzéseket?

- Előzetesen akkor, ha a kitűzött műsoridőtől valamilyen oknál fogva eltérő időben lehet csak a mérkőzést lejátszani. Utólagos törlésre olyan esetekben szokott sor kerülni, ha rosszak az időjárási vagy a pályaviszonyok, vagy esetleg a játékosok igazolása hiányzik.

Mi lesz azzal a pénzzel, amit a szelvények ellenértékéért a totózók befizetnek?

- Az ország lakosságának a bizalma a totójátékban és annak lebonyolításában a totócsalás ellenére sem rendült meg. A beérkező szelvények száma hétről hétre emelkedik, fejlődést mutat. Mindezt azért említem meg, mert a totószelvények értékesítéséből származó bevételek ma már jelentős összeget tesznek ki. Az induláskor, 1947-ben, az első héten közel 21 000 darab szelvényt vettek meg. Ma már elértük a heti hat és fél millió darabos rekordot. A befolyó összeg mintegy hatvan százaléka a fogadóknak kerül kifizetésre nyereményként. Természetesen a nyere-ményilleték levonásával. És mintegy negyven százalékat az állami költségvetésbe fizetjük be, amelyet az állam ily módon sportcélokra tud fordítani.

Korabeli reklám naptár

A CSELEKMÉNYEKET AZ ÉRINTETT EGYESÜLETEK BÍRÁLJÁK EL (1983. március 8. Budapest)

DR. MOLNÁR ISTVÁN,
az Országos Testnevelési és Sporthivatal jogásza

Hány labdarúgó, illetve labdarúgással foglalkozó szakember került a totócsalási ügybe?

- A jelenlegi helyzet szerint mintegy félszáz sportegyesületet érint az esemény. Eddig az egyesületek közel kétszáz sportolót tiltottak el, illetve függesztettek fel sporttevékenységüktől.

Milyen csapatok ezek?

- Általában alacsonyabb bajnoki osztályban szereplő csapatok. Néhány NB II-es egyesületet is érint, de többségében területi bajnokságban, illetve megyei bajnokságban szereplő csapatokról van szó,

Melyik NB II-es egyesületet érintette?

- Hát, hogy néhányat kiemeljek: Siófoki Bányász, Szekszárdi Dózsa, Ózdi Kohász ... még egy-kettő található, pontosan nem tudom most megmondani, mennyi ezeknek a száma.

Bővül még a létszám?

- A vizsgálat még folyik. Előreláthatóan öt-hat egyesülettel még bővülni fog a kör. Nem beszélek most néhány katonacsapatról, ahol a vizsgálat még kezdeti stádiumban van. A játékosok számát becslésem szerint még harminc fővel fogják növelni az egyesületek.

Milyen intézkedések várhatók?

- A sportvezetés döntése az volt, hogy a cselekményeket az érintett egyesületek bírálják el. Az egyesületekre bíztuk azt, hogyan fogják megítélni a cselekmény súlyát, és milyen büntetéseket szabnak ki. Természetesen fontos, hogy az azonos cselekedetekért az egyes egyesületek lehetőség szerint hasonló büntetéseket szabjanak ki. Ennek megfelelően iránymutatást szándékozunk adni az egyesületeknek, hogy miként bírálják el az egyes cselekményeket.

Milyen irányelvek ezek?

- Számukra nem mindegy az, hogy a sportfogadási visszaélések milyen körülmények között történtek. Nem mindegy például az, hogy pontvesztésért vagy pedig győzelemért ígérték a fogadók a pénzt. Nyilvánvalóan etikailag más a megítélése annak, ha a csapatot győzelemre serkentik. Hiszen ez minden csapatnak a törekvése. Minden csapat azzal a reménnyel lép pályára, hogy győzni fog. Ez természetes dolog a sportban. Ha erre ígérnek külön ösztönzést, ezt nyilván másképp kell megítélni, mint egy sportszerűtlen pontleadást. Az utóbbi esetet súlyosabban kell elbírálni. Hasonlóképpen nem mindegy számunkra az sem, hogy jelentéktelen összegekről van szó, vagy pedig több ezer forintot kitevő vesztegetési pénzről. Hasonlóképpen enyhítő vagy súlyosbító körülmény lehet az is, hogy egy alkalommal történt vesztegetés, vagy pedig több alkalommal, sorozatosan kerültek a játékosok ilyen helyzetbe.

A vizsgálat jelenlegi adatai szerint hány vezető, illetve játékvezető keveredett az ügybe?

- Pillanatnyilag tizenhárom játékvezetőről tudunk, akik valamilyen formában részesei az ügynek. Ezekkel szemben az MLSZ fog eljárni és megfelelő intézkedéseket hozni annak érdekében, hogy a jövőben ilyen játékvezetők ne szerepelhessenek. Pillanatnyilag hat sportedző került a nem túl dicsőséges szerepbe, hogy valamilyen anyagi előnyt kapott azért, hogy a csapatát ilyen vagy olyan, vagy amolyan eredmény elérésére befolyásolja. Egyetlenegy sportvezetőről tudunk, aki az ügyben részes volt, de azt időközben már eltávolították tisztségéből.

NAGYON NEHÉZ A KÉRDÉS

(1983. március, Budapest)

Kíváncsian vártam, mi a véleménye a Magyar Labdarúgó Szövetség vezetőségének. Először Szepesi Györgyöt kerestem fel. Az MLSZ elnöke előre kérte a kérdéseket, mert mint mondta, abba nem egyezik bele, hogy a mikrofon előtt tudja meg, mire kell válaszolnia. Elmondta azt is, hogy az ő helyzete sem könnyű, mert addig mindenki egyetért a bundák megszüntetésével, amíg nem saját csapatáról van szó. Elnöksége kezdetén is hiába indított vizsgálatot két NB I-es csapat gyanús mérkőzése miatt. Az ügyet nem sikerült befejeznie. Olyan befolyásos személyek állnak a különböző NB I-es csapatok mögött, akik mindent el tudnak intézni.

„Nekem csak társadalmi funkcióm van. A főtitkár, a Páncsics az OTSH alkalmazottja. Csinálj vele riportot. Felhívom és utasítom, hogy nyilatkozzon neked” - mondta. Így jutottam el a főtitkárhoz.

DR. PÁNCSICS MIKLÓS,
a Magyar Labdarúgó Szövetség főtitkára

Az MLSZ elnöksége tud a bundákról?

- Most milyen bundákra gondol?

Az elmúlt évek bundáira.

- Nagyon nehéz a kérdés. Mert hogyha a szurkolók úgy tapasztalják, hogy a mérkőzés eredménye nem úgy alakul, ahogy ők azt elképzelik és előre várták, hajlamosak arra, hogy bunda jelzővel illessék a mérkőzést. Az első határozott jelzést az NB II-es klubok ügyvezető elnökeinek értekezletén tapasztaltuk 1982 októberében, amikor az NB II-es ügyvezető elnökök szinte testületileg tiltakoztak az

ellen, hogy az NB II-ben szereplő csapatok a totó programjában szerepeljenek. Erre a megbeszélésre meghívtuk a sportfogadás illetékes sporttársát, elvtársát, aki meghallgatva az ügyvezető elnökök panaszait, gondolom, ennek hatása alatt tette meg a feljelentést az illetékes szerveknél.

Nem azokról beszélek, amikor a szurkolók azt mondják, hogy bunda, de valójában nem az. Az elmúlt években ugyanis voltak bundák. Ezekről tud az MLSZ elnöksége?

- Bizonyíthatóan nem.

És hogyan tud?

- Szóbeszédből. Szurkolói szinten lehet ezekről csak tudni, hiszen semmiféle bizonyíték nincs arra, hogy valóban bundáztak a csapatok.

És vizsgálatok nem indultak?

- Nem indult tudomásom szerint, legalábbis amióta én a labdarúgó szövetségnél dolgozom, bundaügyben nem indult vizsgálat.

Minden mérkőzésen van ellenőr. Jelentették, hogy különböző visszaélések vannak?

- Az ellenőrök nem jelentettek totócsalással kapcsolatos eseményeket. Hiszen az ellenőrök feladata nem is a mérkőzések ilyen irányú megfigyelése. Egyrészt feladatuk a játékvezetői működés megítélése, másrészt a megfigyelni óhajtott játékosoknak a formája. Erről kell jelentést készíteniük, valamint arról, hogy a mérkőzést a szabályoknak megfelelő körülmények között bonyolították-e le vagy sem. Tehát a rendezést és az egyéb feltételeket értem ez alatt.

A rendőrség most be tudta bizonyítani ezeket a csalásokat, a bundákat, a megvesztegetéseket, Nem kellett volna ezzel kapcsolatban korábban vizsgálatot indítani?

- Így utólag most már okosak vagyunk, és mondhatnánk talán azt is, hogy meg lehetett volna korábban is tenni. De ehhez, megítélésem szerint, szükség lett volna egy ilyen határozott, egységes fellépésre a klubok részéről.

Néhány vesztegető elmondta, hogy sokszor építettek a csapatok egymás közötti megegyezéseire. Fix eredményeik voltak anélkül, hogy ők befolyásolták volna a csapatokat. Gondolom, hogyha ezek a bundák nincsenek, akkor ők is nehezebb helyzetben vannak.

- Nem tudom, hogy milyen szalon indultak el ezek a jól értesült sporttársak. Én az elmondásokból azt tudom mondani, hogy bunda talán a labdarúgás fennállása óta van. Kétféle bunda létezik. Az egyik az, amikor pénz forog. A másik, amikor jól felkészült csapatok olyan mérkőzéseket vívnak, hogy a szurkolóknak eszükbe se jut, hogy ez egy megegyezéssel végződő mérkőzés. De ez elenyészően fordul elő, és ha előfordul, nemcsak a magyar labdarúgásban, hanem a külföldi bajnokságokban is. Ami természetesen nem menti fel a magyar csapatokat.

Én úgy érzem, hogy egy jó szakember be tudja bizonyítani azt, ha bundáznak.

- Kizártnak tartom. Azért, mert nagyon sok mérkőzésnek voltam én is nézője, ahol a közönség, a tömeg kiabálta, hogy bunda, bunda. Az én megítélésem szerint pedig nem volt bundamérkőzés, mert nehezen tudom azt elképzelni, hogy például három perccel a mérkőzés befejezése előtt úgy bundázzon egy csatár, hogy kapufára rúgja a labdát. Ő rálötte, kapufára ment a labda és kipattant. A közönség meg elkezdett kiabálni, hogy bunda. Milyen jó lenne, hogyha ilyen játékosokkal rendelkeznenek, akik úgy tudnak bundázni, hogy kapufára lövik a labdát.

Én úgy érzem, hogy egy ilyen bunda mérkőzésről nagyon nehéz bebizonyítani, hogy bunda. De amikor valóban bundáznak a csapatok, akkor egy jó szakember be tudja bizonyítani.

- Kérem, segítsen, és mondja meg, hogy milyen ismérvek alapján tudja megállapítani.

Példa erre a rendőrségi vizsgálat. Nemcsak 1982-re, hanem 77-re visszamenőleg is be tudták bizonyítani, hogy bunda volt egy-egy mérkőzés.

- Be tudták. Nekik megfelelő eszközök állnak a rendelkezésükre, hogy azt be tudják bizonyítani. A mérkőzésre kimenő megfigyelő szakember nem rendelkezik ilyen eszközökkel, amelyekkel meg tudja állapítani, hogy ez bunda-e vagy csak egy csapatnak van rossz napja.

Kért vizsgálatot az elmúlt hónapokban, években az MLSZ bunda-ügyben?

- Nem.

Úgy éreztem, hogy Páncsics Miklós nem azt mondja, amit tud. Ezért ismét megkerestem Szepesi Györgyöt, hogy nyilatkozzon. Végül is nem könnyen, de kötelességem állt.

DR. SZEPESI GYÖRGY,
a Magyar Labdarúgó Szövetség elnöke

/Első változat/

Az MLSZ tud a bundákról?

- Mármint milyen bundákról?

Hát azokról, amelyek az elmúlt két-három-négy évben voltak.

- Tudtunk arról, hogy itt a Nyári Kupában, sajnos, olyan esetek fordultak elő, amelyek nem egyeztethetők össze a magyar sporterkölcsökkel. Ennek következtében a Magyar Labdarúgó Szövetség elnöksége - az OTSH vezetésével teljes egyetértésben - a legszigorúbb intézkedéseket hozta meg a totó csalásokkal kapcsolatos esetekkel összefüggésben. Természetszerűleg figyelmeztető mindaz, ami a totóbotránnal kapcsolatban történt, valamennyi magyar labdarúgó csapat számára. Tartathatlanná vált az a helyzet, ahol mérkőzéseket megvesznek és eladnak. Itt bizonyítékok kerültek a kezünkbe. És ennek következtében az ítélet minden vonatkozásban, a magyar sport érdekében a legszigorúbb. A magyar labdarúgás érdeke azt követeli meg ebben a nehéz helyzetünkben, hogy a csapatok kilencven percig

küzdjenek. Vérré menő küzdelmet folytassanak egymással, olyan legyen a küzdelem légköre, amely megfelel a sportszerűség szabályainak, de egyben megfelel annak a nemzetközi mércének is, ami nélkül ma a magyar labdarúgás jelenlegi helyzetéből kilábolni nem tudna. Ennek következtében tehát azt várja el a magyar labdarúgás vezetésétől a sportközvélemény, hogy minden szinten kiélezett küzdelmet követeljen meg az edzőktől, játékosoktól, klubvezetőktől egyaránt.

Hogyan fordulhatott elő, hogy több mint ötven csapatot meg tudtak vesztegetni, és az, hogy több mint kétszáz labdarúgó és tízenhárom játékvezető belekeveredett a totócsalási botrányba?

- Ez a magyar labdarúgás vezetésén kívül álló ügy. Ez a Nyári Totó Kupa nem tartozott a kedvenceink közé. Én magam jó négy esztendővel ezelőtt, amikor hivatalba léptem, kértem, hogy a magyar labdarúgás nyáron az Intertotóban vehessen részt. Sajnos, különböző hivatkozásokkal ettől elálltak. Szerencsére most úgy alakult a helyzet, hogy feltehetőleg, ha az anyagi vonatkozásban meg tudnak egyezni az Intertotó társasággal, amely egy nemzetközi társaság, akkor egy vagy két, esetleg három magyar csapat részt vesz a küzdelemsorozatban. Én csütörtökön beszéltem Edgar Obertüferrel és Walter Baumannal. Ők ketten irányítói, szervezői ennek a nemzetközi totótársaságnak. Ahogy négy esztendővel ezelőtt tárt karokkal várták volna a magyar csapatokat, úgy most is szívesen állnak a magyar labdarúgás kéréséhez, hogy részt vehessünk. És ezzel a totószelvényre rákerülnek majd ezen a nyáron, hét héten keresztül a nemzetközi labdarúgó-mérkőzések. Ha ez történt volna négy esztendővel ezelőtt, akkor most nem lenne totóbotrány.

A rendőrségi vizsgálat kimutatta, hogy nemcsak a Nyári Totó Kupában csaltak, hanem a bajnokságok idején is.

- Én azt hiszem, hogy olyasmit nem tudok. ... ezt... várjunk... túl hosszú vagyok ... én az NB II-ben ... abba nem megyek bele ... Vegyük fel újra ezt a beszélgetést, majd jobban tömöríték, rövidebb leszek ... Indulhatunk?

(Második riport Szepesi Györggyel)

Mit tud az MLSZ a bundákról?

- Melyik bundáról volna szó?

Az elmúlt évek bundáiról beszéllek.

- Talán beszéljünk először a Nyári Totó Kupáról. Le szeretném szögezni, hogy mind az OTSH vezetése, mind az MLSZ elnöksége a legmesszebbmenőkig elhatárolja magát mindattól, ami a Nyári Totó Kupa jogcímén történt a magyarlabdarúgásban.

Miért?

- Itt rosszul fizetett, kis csapatok szerepeltek. Az OTP Sportfogadási és Lottó Igazgatóságának kívánságára tartották fenn ezeket a Nyári Kupa mérkőzéssorozatokat a mi leghatározottabb ellenkezésünkkel szemben. Négy évvel ezelőtt javasoltam, hogy lépünk be az Intertotó nevű szervezetbe, amelynek egyébként tagja a Sportfogadási és Lottó Igazgatóság is. Szerepeljen ebben két-három-négy csapat. A költségek nagyjából visszatérülnek svájci frankban, és meg lehetett volna akadályozni ezt a fajta nyári totóbotrányt. Más kérdés, hogy ennek mik a következményei. Megítélésem szerint nagyon egészséges következményei lesznek. Föl kell figyelni az NB II-ben és az NB I-ben is arra, ami itt történt, és a legszigorúbb következtetéseket le kell vonni. Mi nagyon sokáig mindig azt mondtuk, hogy ha nincs bizonyítékunk, akkor nem tudunk mit tenni. Éppen a Nyári Totó Kupa botrányosorozata arra int bennünket is, hogy nem okvetlenül kell bizonyítéknak a kézben lenni. Föl kell figyelnünk a jelenségekre. Ezt eddig is megtettük. Lépések nagyon ritkán következtek. Ezután - és azt hiszem, ez figyelmeztetés valamennyi NB I-es és NB II-es csapat számára is - nem fogunk okvetlenül csak bizonyítékokat kérni, hanem ha gyanús valamilyen mérkőzés, utána fogunk járni. És mint a példa bizonyítja, ha utánajárunk, ki is lehet deríteni, hogy mi történt a háttérben ... Ennyi elég lesz, befejezhetjük. Remélem, most elég tömören fogalmaztam, nem vagyok hosszú.

A rádióstúdióból kijövet, a folyosón összetalálkoztunk László Györggyel, a sport- és szórakoztató főosztály osztályvezetőjével. Szepesi György megkérte, hogy hallgassa meg, megfelelő-e az elkészített riport. László György meghallgatta, és lebeszélte Szepesi Györgyöt arról, hogy ez az anyag menjen adásba. Az volt a véleménye, hogy a kérdésben megfogalmazott bundákról Szepesi György nem beszél. Azt se mondja, hogy vannak, de azt sem, hogy nincsenek.

Szepesi György elfogadta László György érvelését, s kérte, hogy vegyük fel újra. Türelmet kért addig, amíg leírja mondandóját. Végül is Szepesi György egyedül ült be a stúdióba. A következő szöveget olvasta fel, amely adásba is került.

(Harmadik változat Szepesi Györggyel)

SZEPESI GYÖRGY:

- Mindenekelőtt is le szeretném szögezni, hogy mind az OTSH vezetése, mind az MLSZ elnöksége a legélesebben elítéli a totóvisszaéléseket. De nemcsak elhatároljuk magunkat a Nyári Kupában történetektől, hanem levonva a következtetéseket, a rendőrségi vizsgálat lezárása után a vétkesség szintje alapján büntetünk is, vezetőt, játékost, játékvezetőt egyaránt. Hozzáteszem, hogy a magyar labdarúgás és a totó egyaránt jobban járt volna, ha négy évvel ezelőtt, ahogy akkor több ízben javasol-

tam, bekapcsolódunk a nemzetközi csapatokkal nyaranta megrendezésre kerülő Inter totóba. Ez a társaság két évtizede éppen azért alakult, hogy fenntartsa a totózás nyári jogfolytonosságát és kizárjon minden esetleges visszásságot. Az első tanulság tehát, be kell lépni idén nyáron az Intertotóba. De ennél sokkal fontosabb tanulságot is levonhatunk a történelemből. Nagyon hosszú ideje hallani különböző mérkőzésmanipulációkról, népszerű nyelven szólva bundákról. Ezeket az esetenként felvetődött vádak, feltételezéseket eddig soha senki bizonyítani nem tudta. A totóbotrány számunkra is figyelmeztető. A jövőben nem szabad megállni a gyanús jelenségeknél, nem kell várni bizonyítékokra. Ha nemcsak a szurkolói fantázia, ha nemcsak a lelátói pletyka van a háttérben, hanem bármely osztályban, akár az NB I, akár az NB II egyes mérkőzésein feltűnő lélektelenség, érthetetlen kedvtelenség jellemzi a játékot, ha nyilvánvalóan nem a győzelem megszerzése a legfőbb cél a pályán, a jövőben sokkal határozottabban kell lépnie az MLSZ-nek. Mert a totóbotrány rendőrségi nyomozati anyagának legfőbb tanulsága: ahhoz, hogy egy vizsgálat meginduljon, nem kell okvetlenül dokumentumokkal rendelkezni, mert a leleplező szándék felszínre hozhatja a bizonyítékokat is.

PETRI SÁNDOR,
a Magyar Labdarúgó Szövetség Játékvezetői Bizottságának volt elnöke

Szeretnék magával riportot készíteni.

- Milyen témában?

Arról, hogy a játékvezetők milyen szerepet játszottak a totócsalásban.

- Kérem szépen, én ugye, kívül állok ezeken a dolgokon. Mint bizonyára tetszik tudni, november óta én nem foglalkozom a játékvezetőkkel. Nem én vagyok már a bizottság elnöke.

Csak hogy az ön elnöksége alatt történtek ezek a csalások.

- De az én időm után kerültek felszínre.

De engem az az idő érdekel, amikor ön volt az elnök.

- Hát, kérem szépen, ott van a vezetés többi tagja, mert lényegében változatlan összetételben dolgoznak. Úgyhogy én azt javaslom, hogy szíveskedjék hozzájuk fordulni.

Ön miért nem akar nyilatkozni?

- Kérem szépen azért, mert nekem pillanatnyilag az egészségi állapotom sem engedi meg, hogy magamat ilyen pszichés megterhelésnek tegyem ki.

Csak ez az oka?

- Ez.

Más nincs?

- Nincs.

Mi a baja?

- Betegállományban vagyok a szívemmel.

Szerepe van ebben a totócsalásnak?

- Nincs. Ez már korábban volt. Én október óta vagyok betegállományban, de már két éve kínlódom a szívemmel. Arra kérem, keresse meg a Játékvezetői Bizottság tagjait.

SZLÁVIK ANDRÁS,
a Játékvezetői Bizottság elnöke

Hogyan fordulhatott elő, hogy játékvezetők belekeveredtek a totócsalásba?

- Nagyjából úgy, ahogy a játékosok belekeveredtek. Ők is feladták az alapelveket, hogy győzni akarnak. Ugyanígy akadt tizenhárom ember, aki feladta azt az alapvető tradíciót, hogy a játékvezetőnek mindig pártatlannak kell lennie. Társadalmunkban vannak olyan nemkívánatos jelenségek, mint a pénzhajhászás, a korrupció, amely úgy látszik, hogy ilyen felkent embereket is elért. Persze, csak kis hányadát, hiszen az országos játékvezetői keretből mindössze kilenc ember volt benne. De hát ez is nagyon sajnálatos.

Hányan vannak az országos keretben?

- Mintegy nyolcvan. Azok, akik az NB I-es és NB II-es mérkőzéseken bíraskodnak. Ebből kilenc keveredett ebbe az ügybe.

Ez több mint tíz százalék.

- Én nem ismerem az ilyen korrupciós ügyek országos arányait, hogy egy-egy foglalkozási ágból hány százalék követ el hasonló cselekményeket. Én elvileg soknak tartom, mert egynek sem szabadott volna előfordulni. Sajnos, az a helyzet, hogy a játékvezetők kiválasztásánál nem tudunk olyan elveket érvényesíteni, amelyek biztosítanák a feddhetetlenséget. Nem tudjuk őket megszüntetni. Ha valaki ellen nem folyik eljárás vagy büntetve nem volt, és fizikailag megfelel, akkor, ha jelentkezik, játékvezető lesz belőle. De egyre kevesebb a működő játékvezető, és egyre kevesebben jelentkeznek.

Miért megy el valaki játékvezetőnek?

- Az biztos, hogy nem a pénzért. Hiszen egy NB I-es mérkőzésen a két határbíró 150-150, a vezető bíró 500 forintot kap. Egy NB II-es mérkőzésen a két határbíró 80-80, a vezető bíró 250 forintot kap. Ezen kívül a legtöbb játékvezető saját autójával megy, hiszen a meccs befejezése miatt sokszor másképpen nem tudnának hazautazni. Miután csak vasúti térítést tudunk nekik fizetni, így a vonat és a benzin költség közötti különbözetet saját zsebükből fizetik. Tehát nem az anyagiak számítanak. Motiválhatja az embereket - most magamból indulok ki - a szereplési vágy. Hogy belefűjök a sípba, és az emberek megállnak. Aztán én például a testmozgás miatt is bíraskodtam.

Mi azt szeretnénk, ha volt NB I-es vagy NB II-es labdarúgók lennének játékvezetők. Hát, kérem, meg lehet nézni. Az elmúlt húsz-harminc évben - az egy Palotait kivéve - senki sem vállalta.

Miért nem?

- Nincs meg az anyagi húzóerő. Ez csak hobbi. Inkább butikot vagy vendéglőt nyitnak. Vannak megyék, ahol a játékvezetői tanfolyamokra senki sem jelentkezik. Ez év elején a több mint tízmillió magyarból - csak 15-en jelentkeztek. Ma már megyei első osztályú mérkőzésre a három játékvezető helyett csak egyet tudunk kiküldeni.

Már vannak megyék, ahol az ifjúsági meccseket az edzők vezetik. Biztos, hogy a közönség is oka ennek. Mert nagyon meggyőződéses embernek kell lenni ahhoz, hogy valaki több száz vagy több ezer ember szitkozódását elviselje. Ezt csak úgy lehet eltűrni, ha az ember meg van győződve a saját igazáról. Engem nem érdekelt, hogy húszezer ember egy-egy döntésemnél kórusban szidalmazott, mert tudtam, hogy igazam van. Nem biztos, hogy mindig igazam is volt, de én akkor,

abban a pillanatban úgy gondoltam. Ha valaki végignéz egy mérkőzést, akkor egyben bíró is. Legyen az edző, riporter vagy néző. Mindenki állandóan mérlegel, hogy ő most fűjt volna vagy sem. Aztán ha más a véleménye, akkor ezt kinyilvánítja.

Lehet, hogy nagyobb anyagi ösztönzéssel megoldható lenne az utánpótlás?

- Biztos. Európában, az albánokat kivéve, mi fizetjük a legkevesebbet. Már most kellene tíz NB I-es bíró, de nem találunk, ezért középszerű embereket foglalkoztatunk.

Mi a foglalkozása a tizenhárom megvesztegetett bírónak?

- Középvezetők. Technikusok, művezetők, gazdasági vezetők, osztályvezetők. Alacsony képzettségű, például segéd munkás nincs közöttük.

A totóbotrány nyilvánosságra kerülése után a figyelmes szemlélő sok furcsaságot tapasztalhatott. Néhány példa a sok közül:

Az 1983-as tavaszi labdarúgó-mérkőzések szurkolói meglepetten látták, hogy a totócsalásban részt vett labdarúgók közül néhányan hol játszanak, hol pedig nem. Többen állították, hogy a háttérben különböző manipulációk zajlanak. Gyanújuk nem volt alap nélküli, mert sok egyesület saját érdekében enyhe büntetést szabott ki. Volt, ahol politikai ügynek tekintették, hogy a város csapata bent maradjon az NB II-ben, s ezért akarták megmenteni a játékosállományt. Egyes helyeken a sportvezetőség volt túl elnéző. De akadt olyan hely is, ahol a város vezetősége gyakorolt nyomást a fegyelmi bizottságra az enyhe büntetés érdekében. Előfordult, hogy a labdarúgó-csapat vezetősége megbeszélte a játékosokkal, hogy fogadják el a szigorúbb elsőfokú ítéletet, mert másodfokon lényegesen csökkenteni fogják, s így rövidesen játszani fognak. Ebben meg is állapodtak.

Enyhe büntetést szabtak ki például a Keszthely, a Baja, a Mohács és a Borsodi Volán csapatánál. A Keszthely játékosai több alkalommal is nagyobb összeget kaptak. Előfordult, hogy csupán egyetlen mérkőzés eladásáért százezer forintot vettek fel. A fegyelmi bizottság azonban az elsőfokú határozatot jelentősen enyhítette. Például Antoni János hétéves eltiltását három évre, Filó László négyéves büntetését egy évre csökkentette. De volt olyan csapat is, ahol az egyik játékost az 1983. május másodikán hozott határozattal 1983. május tizedikéig, azaz nyolc(!) napig tiltották el a bajnoki és kupamérkőzésektől. Ezt már csak az az április 22-i fegyelmi döntés előzi meg, amelyben 23-ig, vagyis egy(!) napig tiltottak el egy labdarúgót.

Nagy vita van az ügy jogi megítélése körül is.

Volt, aki azt állította, hogy nem is történt bűncselekmény, mert Magyarországon csak az számít annak, amire a törvény büntetés kiszabását rendeli el. Márpedig amit ezek az emberek elkövettek - érvelt az illető - nem szerepel a büntető törvénykönyvben.

Az ügyészség és a bíróság úgy vélekedett, hogy a vádlottak a csalás büntetést követtek el. Az ügyvédek ezt vitatták a leghevesebben. Szerintük legfeljebb csupán vesztegetésről lehet szó. A jogi vita azért is volt heves, mert a csalás büntette esetén kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztést lehet kiszabni, vesztegetés esetén pedig három évig terjedhet a büntetés mértéke.

Az egyik ügyvéd azt panaszolta, hogy az elsőfokú ítélet után hiába fog majd fellebbezni a minősítés megváltoztatása miatt, mert a felső szervek ezzel kapcsolatos állásfoglalása már az ügy aktái között szerepel, s ezzel az illetékesek már előre nyilvánították, mi legyen a másodfokú döntés.

Néhányan azon a véleményen voltak, hogy nem azok a labdarúgók kerültek a vádlottak padjára, akiknek kellett volna, míg másokat nem ültettek oda, pedig ott lett volna a helyük.

Végül néhány kérdés.

A vizsgálat miért csak 1981-re és 1982-re terjedt ki, holott egyes totózók már évekkal korábban is működtek?

Miért hallgatnak a tizenhárom katonacsapat ügyéről? Velük mi történt?

Miért nem vádolta a Fővárosi Főügyészség Faragókat azokkal a cselekményekkel, amelyeket 1981-ben követtek el, s a rendőrségi vizsgálat is kiderített? (Még a tanácsvezető bíró is csípősen jegyezte meg a budapesti tárgyaláson - amikor a vádlottakat kihallgatta - hogy ő ezekről az esetekről is szívesen hall, de elítélni őket ezekért nem tudja, mert nem szerepelnek a vádiratban. Csupán egyetlen példa: Pócsi László tizenhat beismert cselekménye közül csak hat került a vádiratba.

Honnan vették a bátorságot egyrészt a névtelen telefonálók, másrészt a nevüket is vállaló, nem kis beosztásban levő emberek ahhoz, hogy megfenyegezzék a nyomozást vezető egyik tisztet azzal, hogy emiatt kicsinálják őt?

Miért az OTP-t jelölték meg károsultként, amikor a különböző csoportok és labdarúgók a totózók zsebéből vették ki a pénzt? Az állam és az OTP pénzéhez hozzá sem tudtak nyúlni.

Hogyan fogják behajtani a bíróság által megítélt összegeket: Faragó Józseftől a tízmillió, Pataki Miklóstól és Perei Gyulától a fejenkénti ötmillió-kétszázezer forintot?

Az NB I-es csapatokról is sok minden kiderült. Velük mi lesz?

A kérdések sorát lehetne folytatni.

JÓ NÉHÁNY MERCEDES ÁRÁT AJÁNLOTTÁK FEL

Egyik kollégám: „Azt hiszed, csak itthon csaltak a magyar játékvezetők? Keresd meg Charlie Couttsot, a Magyar Rádió angol szekciójának vezetőjét. Ő biztosan tud mondani neked érdekes történeteket.”

CHARLES COUTTS,
a Magyar Rádió angol szekciójának vezetője

Úgy tudom, foglalkozol a külföldi csalásokkal.

- Angol újságíró kollégáimmal együtt nyomoztunk a megvesztegetések ügyében. Munkánk nem volt könnyű, mert ha egy játékvezető elfogadja a pénzt, az az érdeke, hogy az eset ne derüljön ki. Megbizonyosodtunk arról, hogy az olasz klubok szabályos hálózatot építettek ki bírók befolyásolására. Ennek egyik láncszeme Solti Dezső, magyar származású argentin állampolgár, aki Olaszországban él. Sikerült kideríteni azt is, hogy 1964-től az olasz válogatott és a klub csapatok „saját” bíráikat jelöltették meccseikre.

Hogyan?

- Hatni tudtak az UEFA játékvezetői bizottságára. Tíz esetből kilencszer mérkőzéseiket az ő jelöltjük vezette.

Milyen nemzetiségű bírókat vesztegettek meg?

- Nyugatnémeteket, spanyolokat, franciákat és magyarokat.

Mit tudsz Solti ténykedéseiről?

- Például 1973-ban egy Európa Kupa mérkőzésen az olasz Juventus az angol Derby Countyval játszott. Solti a mérkőzés előtt felkereste Lobo portugál játékvezetőt és meg akarta vesztegetni.

Tudsz olyan esetről, amikor magyarok kerültek gyanúba?

- Mi nem a magyar játékezők ténykedését kutattuk, de vizsgálódásaink közben tudomásunkra jutott a következő eset: 1972-ben a Standard Liege az Internazionalével játszott. A mérkőzésen magyar játékező bíraskodott. A jegyzőkönyvet azonban nem ő töltötte ki, hanem egy másik magyar, aki nem hivatalos ügyben tartózkodott ott. Ha jól emlékszem, azt mondták, azért, mert a mérkőzés bírása sietett ki a repülőtérré. Így aztán kettő helyett egy játékos neve került a sárga laposok közé. Az illetőnek ugyanis volt már egy, s ezért nem játszhatott volna a következő találkozón.

Ki vezette a mérkőzést és ki írta a jegyzőkönyvet?

- Emsberger vezette a mérkőzést és Zsolt István írta a jelentést.

De hát mások is tudták, hogy ki kapott sárga lapot.

- Az UEFA Játékezői Bizottsága a jelentést szentírásnak tekinti. Ha a játékező ragaszkodik a jelentésben írtakhoz, akkor az a mérvadó.

Mi lett az ügy végeredménye?

- Az egészet Zsolt tévedésének tudták be. Az volt a benyomásom, mintha a Zsolt, valamint a Lobo-Solti ügy kirobbanása után az UEFA-ban és a magyar labdarúgás vezetésében Barcs Sándor ellen kampány kezdődött volna.

Miért?

- Mert Barcs, mint az UEFA alelnöke harcolt azért, hogy minden ügyet vizsgáljon ki az UEFA és hozza is nyilvánosságra. Kutas István, az MLSZ akkori elnöke elmondta, az a feltételezése az UEFA-nak, hogy a budapesti Hotel Intercontinentalban tartott tanácskozáson az MLSZ elhelyezett egy magnót, és ezt a felvételt kapta meg a sajtó. Kutas kérdezte tőlem, hogy tudnék-e ebben segíteni. Mondtam neki, hogy nem. Én három emberrel beszéltem: Barcs Sándorral, valamint az osztrák és a francia képviselővel, s tőlük szereztem információimat, ami meg is jelent a Sunday Timesban. Ezután Barcsot nem jelöltették újra az UEFA vezérkarába. Engem pedig többé egyetlen sajtótájékoztatóra sem hívtak meg. Kutasék úgy érezhették, hogy a magyar bírók ügyének kitergetésével rossz fénybe kerülhet a magyar labdarúgás és a magyar sportdiplomácia. Nem akarták elveszíteni presztízsjüket. A másik ügy miatt meg azért féltek, mert Solti minden kivel jóban volt, aki Magyarországon focival foglalkozik.

Kikkel?

- Egyetlenegy olyan embert sem tudok mondani, aki ne ismerte volna jól Solti Dezsőt. Később aztán Soltit kitiltották Európa összes labdarúgópályájáról.

Kíváncsi voltam a háttérre. A következőket sikerült kiderítenem: a nemzetközi labdarúgó életben három olyan csoportosulás van, amely kezében tartja a nemzetközi futballt. Az egyik az olasz „maffia”. Vannak, akik ezt azonosítják az igazi maffiával, vagy legalábbis szoros kapcsolatokról beszélnek. Mások csak gúnyból nevezik így. A második csoport a spanyol Santiago Bernabeu, és az 1982-es VB szervező bizottságának vezetője, Saporta körül csoportosult.

Santiago Bernabeu

A harmadik pedig az ADIDAS sportárucég, amely az utóbbi években a FIFA-ban és az egyes nemzeti labdarúgó-szövetségekben is nagy befolyással rendelkezik. Mindhárom csoportosulás számára természetesen legfontosabb az üzlet, a pénz.

A hatvanas és a hetvenes években egyre több magyar játékező bíraskodott olyan mérkőzéseken, ahol csapataik játszottak. Ezért törvényszerű, hogy megkörnyékezték őket. Ebben különösen az olaszok jártak elől. Megbízottjuk Solti Dezső volt. Egyesek szerint különböző spanyol kluboknak, magányos farkasként, Österreicher Emil is dolgozott.

A hatvanas években az olasz futball volt az irányító. A milánói olajmilliomos, Angelo Moratti Internazionaléja és a Milan, valamint az ugyancsak szegénynek nem nevezhető Agnelli család Juventus.

Angelo Moratti

Gianni Agnelli

Félreértés ne essék, ezek a klubok mindent megtettek, amit csak tudtak. Tehetséges, kiváló játékosokat szerződtettek, akik kitűnő szakemberek segítségével rengeteget dolgoztak a siker érdekében. Csupán arról van szó, hogy minden vonalon biztosítani akarták magukat. Ugyanis az olaszok a fociban nem ismernek nagyobb bünt a vereségnél. Véleményük szerint a sikeres szereplésben fontos szerepe van a bírónak. Rajta múlik, hogy tizenegyest ítél vagy sem; megad egy szabadrúgást a kapu közelében vagy sem; leküld-e egy játékost vagy sem. A sort folytatni lehetne. Azt tartották, hogy egy játékvezető jóindulata ugyanolyan fontos, mint jól játszani. Először befolyásolható bírót jelöltettek mérkőzéseikre. Ezt az UEFA-ban, az Európai Labdarúgó Szövetség illetékes bizottságaiban el is tudták érni. A bírók „jóindulatát” emléktárgyakkal, ruhaneműkkel, bírók és családtagjaik utaztatásával, valamint pénzzel és különféle anyagi juttatásokkal szerezték meg.

Néhány eset a sok közül, melyet Keith Botsford és Brian Glanville, a Sunday Times két riportere felderített.

1964. április 29. Internazionale-Borussia Dortmund. Bajnoksapatok Európa Kupája, elődöntő, San Siro Stadion.

A mérkőzés játékvezetője a jugoszláv Teszanic. Az Internazionale játékosa, Suarez gyomron rúgta az egyik nyugatnémet játékost. Teszanic ez utóbbit állította ki. Több tévedésével sikerült az Internek győzni. Ugyanez év nyarán, egy olasz üdülőhelyen Teszanic egyik ismerősével találkozott. A hosszú beszélgetésben a játékvezető elszólta magát. Elmondta ugyanis, hogy partjelzői vele együtt az Internazionale vendégei. Az ismerős otthon elmesélte az egész esetet egy újságírónak, aki megírta a történetet. Ennek alapján a Jugoszláv Labdarúgó Szövetség vizsgálatot rendelt el, melynek eredményeként Teszanicot felfüggesztették.

1965. május 12. Internazionale-Liverpool. Bajnoksapatok Európa Kupája, elődöntő, San Siro Stadion. A játékvezető a spanyol Ortíz de Mendibil.

Ortíz de Mendibil

Az első mérkőzést a Liverpool nyerte meg 3:1-re. A visszavágón az Inter két, nagyon vitatott góllal 3:0-ra nyert, s ezzel tovább jutott. Az egyik gólt úgy érték el, hogy Peiro kirúgta a kapus, Tommy Lawrence kezéből a labdát. A másiknál Carso egy közvetett szabadrúgást azonnal a kapura rúgott. Így más játékos érintése nélkül került a labda a hálóba.

Játékosok reklamálnak Mendibil téves ítélete miatt

1973. május 30. Juventus-Ajax. Bajnoksapatok Európa Kupája, döntő, Belgrád. A jugoszláv Gugulovicsot meg akarta vesztegetni egy olasz szurkoló. A játékvezető visszautasította ezt.

1974. június 23. Világbajnokság, Stuttgart. Lengyelország-Olaszország: 2:1. Az olaszok meg akarták vesztegetni a lengyel játékosokat. Állítólag 2000 dollárt ígértek egy-egy játékosnak.

1973. április 25. Derby County-Juventus. Bajnokcsapatok Európa Kupája, elődöntő. Majdnem egy hónappal a mérkőzés előtt, március 27-én, este fél kilenckor csengett a telefon Francisco Marques Lobo portugál játékvezető lakásán. A lisszaboni Ritz Szálló telefonközpontosa jelentkezett, s közölte, hogy egy „olasz úriember” szeretne vele beszélni. Az „úriember” elmondta Lobónak, hogy nagy futballrajongó, s most is éppen egy nemzetközi mérkőzésre jött el. Megkérte, hogy menjen el hozzá a Ritz Szállodába, mert személyes üzenetet hozott olasz barátaitól. Lobo tizenöt éves nemzetközi bírói gyakorlattal rendelkezett, ezért tudta, hogy az ilyen telefonokat nagyon óvatosan kell kezelni. Kérte az illetőt, mondja el, mi az üzenet. Az „olasz úriember” azt mondta, hogy inkább majd személyesen. Lobo megígérte, hogy vacsora után felhívja, s akkor megbeszéljük a találkozót. A telefonbeszélgetés után Lobo azonnal értesítette Sousa Loureirót, a Portugál Játékvezetői Szövetség elnökét. Ő engedélyt adott arra, hogy elmenjen a találkozóra, de nagy óvatosságra intette Lobót. A játékvezető el is ment a Ritzbe, ahol egy hatvan év körüli ember várta, aki „pénzzel volt átitatva”. Lobónak eszébe jutott, hogy ezzel az emberrel egyszer már találkozott, s akkor átadott neki egy névjegyet, melyen a „Dezso Solti” név szerepelt. Solti átadta Lobónak egyik barátja üzenetét. Ezután gratulált a portugál játékvezetőnek ahhoz, hogy kinevezték bírónak a világbajnokságra. Lobo nagyon megörült a híreknek, mert még nem is hallott erről. Megkérdezte, kitől tudja ezt. Dr. Artemio Franchitól, az Olasz Labdarúgó Szövetség és az UEFA elnökétől, aki azt is elmondta, hogy Lobót jelölték ki a Derby County-Juventus Bajnokcsapatok Európa Kupája mérkőzés vezetésére. Lobo ismét elcsodálkozott, mert ő még erről sem értesült. (Ezt a döntést még nem hozták nyilvánosságra.)

A karikával jelölt férfi: Solti Dezső

Solti elkezdett áradozni a portugál játékvezetőről. Azt mondta: „Franchi szerint ön az egyik legjobb.” Solti azt érezte Lobóval, hogy nagyon jó barátja Franchinak és más vezetőknek, akik elősegíthetik Lobo játékvezetői karrierjét. Solti felajánlotta, hogy vendégül látja Lobót Olaszországban. „Milánóban majd az én házámban fog lakni, és szeretném, ha találkozna a Juventus elnökével és más vezetőkkel.”

Ezután Solti benyúlt a zsebébe, kocsni kulcsot vett elő, s mosolyogva meglengette. Lobo később így mesélte: „Mintha azt akarta volna mondani, hogy amikor elutazom Olaszországból, akkor visszafelé nem kell majd repülnöm, hanem rendelkezésemre állna egy saját kocsni, hogy azzal mehessek haza.”

Ezután Solti a következőket mondta:

„Nézzé, Lobo! A barátaimat és engem nagyon érdekel a Derby County-Juventus meccs. Én szoktam fizetni a játékosoknak, ezért nincs probléma. Tizenkilenc már van a listámon, nem nehéz húszat írni. Egyébként is szabad kezet kaptam, azt csinállok, amit akarok. Én 5000 dollárt minden probléma nélkül fel tudok ajánlani.” Lobo - Loureiro utasításait követve - nem mondott sem igent, sem nemet. Solti a sikeres üzletkötés örömeinek tudatában ezt mondta: „Nos, akkor megállapodtunk. Később még felhívom magát, hogy a részleteket megbeszéljük.”

Lobo minderről beszámolt elnökének. Úgy döntöttek, hogy csapdát állítanak. A telefonkészülékre magnót kapcsoltak. Így április 4-én felvétel készülhetett Solti vesztegetési ajánlatáról. Lobo az egész ügyről részletes jelentést írt, s ezt - a magnószalaggal együtt - eljuttatta az UEFA-hoz. A mérkőzés előtt az UEFA vezetősége megerősítette, hogy Lobo fogja vezetni a találkozót, mert bíznak tudásában és pártatlanságában.

A portugál szövetség meg akarta védeni játékvezetőjét, ezért egy megfigyelőt küldött a helyszínre, aki Lobóról minden szempontból jó minősítést adott. Lobo bíráskodása valóban kifogástalan volt. Végül is az eredmény gól nélküli döntetlen lett, ami azt jelentette, hogy a Juventus bejutott a Bajnokcsapatok Európa Kupája döntőjébe. Ezután Franchi - akire Solti többször is hivatkozott - bizottságot hívott össze az ügy kivizsgálására. Ezek során meghallgatták Lobót is. Bevitték egy szobába, s megkérdezték tőle, hogy az ott levők közül ki akarta megvesztegetni. „Senki” - felelte Lobo. Később közölték, hogy ők voltak a Juventus vezetői. A bizottság Solti Dezsőt meg sem hívta, s a magnószalaggal sem foglalkozott. Megállapították, hogy a Juventus vezetői nem hibásak, s az egész Solti Dezső magánakciója volt. Gianpiero Boniperti, a Juventus vezetője mondta:

„Végül is vannak ilyen holdkórosok, akik saját pénzükből felajánlanak 5000 dollárt.”

Ezután Solti Dezsőt a bizottság persona non grata-nak nyilvánította.

Lobo 23 hónapig nem vezethetett nemzetközi mérkőzést, pedig amikor felfedte az ügyet, még rajta volt a következő világbajnokság bírói listáján. Ezt a döntést Frederick Seipelt, az UEFA Játékvezetői Bizottságának elnöke hozta, mert Lobo megszegte az UEFA arany szabályát, hogy – „Idegenek előtt csönd!” Márpedig Lobo az egész ügyet elmondta a sajtó munkatársainak is.

Keith Botsford és Brian Glanville, a Sunday Times riporterei - akik az egész ügyet feltárták, és nyilvánosságra hozták - nem nyugodtak ebbe bele. Szerettek volna riportot készíteni Franchival, aki először hajlandó volt erre. Aztán négy nappal a megbeszélte időpont előtt közölte, hogy nem tud nyilatkozni, mert Svájcba megy. Később a szerzőpáros több táviratot is küldött neki, melyben leírták, milyen kérdésekre szeretnék megkapni a választ. Franchi mindössze annyit táviratozott vissza, hogy az UEFA örömmel vesz minden olyan írásos információt, ami a Lobo ügyben segítségére lehet. Nyilatkozni azonban nem volt hajlandó. Pedig jó néhány kérdésre megadhatta volna a választ. Például: hogyan tudhatta meg Solti azt, hogy Lobót jelölték a Derby-Juventus meccsre, amikor még csak a bizottság tagjai ismerték a döntést? Vagy miért nem idézték meg Solti Dezsőt, s miért nem szembeállították Lobóval? Addig hány gyanús mérkőzést vizsgáltak ki? S ha már volt vizsgálat, akkor tisztázták-e a bíróságot? Ha nem, akkor hogyan bíraskodhattak továbbra is? Hogyan lehetett a bizottság elnöke az a Seipelt, akinek hosszú ideje jó kapcsolata van Soltival? Vagy: mit szól az UEFA egész vezérkara ahhoz a fényképhez, amelyen Solti a Juventus vezetőivel - Morattival és Allodival együtt - átöleli azt a kupát, melyet a kérdéses vesztegetési kísérlet után nyert meg az olasz csapat? Azon nem úgy tűnik, mintha Morattinak vagy Allodinak semmi köze sem lenne Soltihoz.

Solti Dezső argentin állampolgár, akinek évente jelentkeznie kell a hatóságoknál, s kérvényezni, hogy Olaszországban maradjon. Dossziéja a milánói rendőrségen

megtelt. Tartózkodási engedélyének meghosszabbításához jótállóra volt szüksége. A rendőrségi okmányok között megtalálták a kezes nevét is: az olasz labdarúgó-szövetség vállalta érte a felelősséget. Lobo, aki egy telefontársaság alkalmazottja, s Lisszabon Barrieron nevű munkásnegyedében lakik, szintén feltett egy kérdést:

„Nem vagyok gazdag. 5000 dollár és egy autó több éves munkám értéke. Senki sem tudta volna meg, ha elfogadom a pénzt. Gazdagabb lennék, mint amilyen vagyok. De nem tettem meg, hanem a kötelességemet teljesítettem. Csak az bánt, hogy életem nagy vágya, hogy az 1974-es világbajnokságon vezethessek, nem sikerült. De miért nem?”

ZSOLT ISTVÁN,
egykori labdarúgó játékvezető

Szeretnék önnek riportot készíteni.

- Nagyon megköszönném ezt önnek. Csak azt kérdeznem meg, hogy miről. Színházról, sportról, hogy összeszedjem gondolataimat.

A magyar játékvezetők külföldi tevékenységéről. A konkrét témát majd akkor mondom el, ha találkozunk és megy a magnó. Ugyanis fontos számomra, hogyan reagál az, akivel riportot készítek.

- Természetes. Csak szeretném felhívni szíves figyelmét, hogy éppen a szombati Magyar Nemzetben írok erről a témáról.

Úgy gondolom, hogy amit én fogok kérdezni, az biztos nem lesz a cikkben.

- Csak azért mondtam el, nehogy feleslegesen fáradjon.

Nagyon köszönöm...

- Csak azt kérem, ne csütörtökön találkozzunk, mert az nekem nagyon rossz.

A mai nap megfelel?

- Kitűnő.

Két óra?

- Bent ebédelek az újságíró szövetségben, addigra végzek. Úgyhogy ott megfelel.

Rendben.

MUOSZ székház

(Kedd, két óra)

Pár évvel ezelőtt, amikor a Bajnokságok Európa Kupájában a Standard Liege az Intemazionaléval játszott, a mérkőzés jegyzőkönyvével volt egy kis baj. Mi ennek a története?

- Én azt hiszem, hogy nem ismerem ezt a történetet. Én vezettem volna a meccset?

Nem ön, egy másik magyar játékvezető.

- Semmiféleképpen nem akarok kitérni egyetlen kérdés elől sem, de nem tudom, miről van szó. Talán ha egy kicsit felfrissíti, mert most nincs előttem a meccs.

Ezt a mérkőzést nem ön vezette, hanem Emsberger. De ön is ott volt. Én úgy hallottam, hogy magyar kollégája sietett ki a repülőtérre, ezért kevés ideje volt kiállítani a jegyzőkönyvet. Ön vállalta, hogy megcsinálja. Ezzel kapcsolatban voltak különböző gondok. Erre emlékszik?

- Ha ön mondja, biztosan volt ilyen mérkőzés, mert ön biztosan utánajárt. Én nem emlékszem rá. Számomra az egyik futballmeccs olyan, mint a másik. Valahonnan azért elindulhatunk. Az nem valószínű, hogy valaki valahonnan elsietett volna. Ez egy kicsit laza és feltupírozott történet. De hát nem is ez a lényeg. A lényeg az,

hogyha volt egyáltalán ilyen mérkőzés és magyar játékvezető vezette - ez szerencsére akkoriban még nagyon sűrűn előfordult - akkor lehetett ebben valami. Az igaz, hogy sokszor előfordult, hogy valamelyik kollégám - nem azért, mert sietett, mert sietni nem lehet egy meccs után, hacsak nem a közönség üldözi - tehát valamelyik kollégám megkért nyelvi nehézsége miatt, hogy állítsak ki egy jelentést. Ez nem egy, nem kettő, nem öt alkalommal, hanem elég sűrűn előfordult. Az viszont már nem fordulhatott elő - és innen nem jó a történet, bár nagyon aranyosan hangzik és poénnak nagyon kellemes - hogyha nem a játékvezető állítja ki a jelentést, akkor ne ő írja alá. Ez nem létezik. Hogy egy rossz közgazdasági hasonlattal éljek, én ön helyett egy csekket kiállíthatok, de aláírnia - hogy elfogadják - nyilván önnek kell. Innen egy kicsit romantikus és egy kicsit nem valószínű a történet.

Állítólag a jegyzőkönyvben csak egy játékos neve mellé került oda, hogy sárga lapot kapott. Emlékszik ilyen történetre?

- Nem jó a fogalmazás. Hadd pontosítsam, mint egykori szakember. Bár az nagyon aranyos és nagyon kedvesen hangzó, humoros valami, hogy ne a játékvezető diktálna a jegyzőkönyvet kiállítónak, hogy ki volt az, akinek ő sárga lapot adott. Itt is sántikál az egész. Az egész történetben az a buktató, hogy nem szakember találta ki. Ha vége van egy mérkőzésnek, és a játékvezető valamilyen oknál fogva nem állítja ki a FIFA jelentést, akkor, akit megkér, annak mondja, hogy a mérkőzésen ilyen és ilyen rendellenességek fordultak elő, ha egyáltalán előfordultak.

Volt-e önnek valamikor is baja jegyzőkönyv miatt, amikor nem került be valaki, aki sárga lapot kapott?

- Nekem nem is lehetett gondom, mert amikor én vezettem mérkőzést, akkor az utolsó évben vezették be a sárga lapot. Én azonban annyira a sárga lap ellen voltam, hogy a pályára ki sem vittem. Nálam életben nem volt sem sárga, sem piros lap. Az én ars poétikám szerint egy játékvezetőt az erejében, a fellépésében, a megjelenésében egy sárga lap nem tud megerősíteni. Ezt belülről kell hozni. Ezt papírokkal, meg színekkel nem lehet megerősíteni. Én Magyarországon el is töröltettem a sárga és a piros lapot akkor, amikor Kutas István MLSZ-elnöksége idején én voltam a játékvezetők irányítója. Így hát énnekem nem lehetett, ennek megfelelően gondom sárga lappal.

Akkor sem, amikor már nem vezetett mérkőzést, hanem mások helyett állította ki a jegyzőkönyvet?

- Akkor sem.

Solti Dezsőt ismeri?

- Hogyne, hogyne.

Mit tud róla?

- Hát egyrészt azt, hogy már lassan tíz éve nem láttam őt. Bár nem tudom, mi az, ami önt érdekli? Hogy milyen ember, vagy hogy mi a kapcsolata a labdarúgással?

Mind a kettő.

- Ha jól tudom, Balmazújvároson született. Aztán tudom róla, hogy elég hosszú ideje nem él Magyarországon, nem is magyar állampolgár. Olaszországban él. Tudom azt is, hogy meglehetősen nagy szerepet vállalt - ha nem is akkorát, ahogy ő szereti elmondani - az olasz csapatoknál.

Melyiknél?

- A Juventusnál, az Intemél, a Milannál. Meg jó kapcsolata volt az olasz labdarúgó-szövetséggel is.

A maguk kapcsolata milyen volt?

- Nagyon kellemes. Ha Pestre jött, mindig telefonált. Néhányszor együtt ebédeltünk. Külföldön is többször találkoztunk. Volt, hogy ő várt a mérkőzés előtt, amikor én vezettem a találkozót. Amikor a Milan, az Inter vagy a Juventus játszott.

Miért várta magát?

- Mert ezeknek a csapatoknak ő volt a hivatalos vagy félhivatalos kísérője. Valószínűleg az volt a feladata, hogy a külföldi játékvezetőket várja.

Tud-e arról, hogy különböző vesztegetési ügyekbe is belekeveredett Solti Dezső?

- Hogy belekeveredett, arról nem tudok. De arról tudok, olvastam úgy három-négy évvel ezelőtt a World Soccer nevű, nagyon nivós havi futball szaklapban, hogy ő egy portugál játékvezetővel kapcsolatban belekeveredett - ahogy ön mondta - egy megvesztegetési ügybe. Hogy aztán ez realizálódott-e, vagy ez csak a lapnak volt a feltevése, azt én nem tudom.

Magyar játékvezetőt Solti nem próbált megkörnyékezni?

- Tudomásom szerint nem.

Önnel sem próbálkozott?

- Nem, nem, nem... Hát nézze ez egy... annak ellenére, hogy ma Magyarországon - a ma alatt 1983. május 10-ét értem - annak ellenére, hogy ez ma nálunk egy közcsámcsogás, hogy megvesztegethető játékvezetők vannak - nyilván a totóbotrány nyomán - de hát ez olyan téma, amin mindig érdemes rágódni, ez mindig valami pikantériát hoz magával. Ez olyan, mint amikor egy színészről kiderül, hogy há-

zasságtörő. Vagy amikor egy festőről kiderül, hogy más nevében festményeket festett. Visszatérve a kérdésre, nagyon-nagyon pici és elenyésző lehet azoknak a mérkőzéseknek a száma, ahol egyáltalán ez a vád felmerülhet. És maga a vád, az jó sajtószenzáció. A közönség egy része mindig szívesen elvacakol ezzel, mindig visszaemlékszik egy-egy vélt vagy valóságos sérelemre, hogy például a második félidő végén az a megátalkodott gazember azért nem adta meg azt a lest vagy a tizenegyest, mert előtte egy másik megátalkodott csapatnak a vezetője egy pohár sört vagy egy Rolls-Royce kocsit vett az illetőnek. De azt hiszem, hogy mióta a labdát kerekre csinálják, azóta ez így van, és hihetőleg nagyon sokáig így is lesz. A játékvezető személye egy nagyon szerencsés villámhárító a tehetségtelen edzők, a rossz szakosztályvezetők, a sikertelen játékosok, a csalódott közönség számára, mert arra mindig mindent rá lehet kenni. Ezeknek a bizonyítására nagyon ritkán kerül sor, mert a következő héten újabb forduló van, és akkor újabb játékvezető jön, újabb les ítélettel.

Ön nagyon sok jelentős meccset vezetett. Előfordult pályafutása során, hogy megpróbálták megkörnyékezni?

- Egyszer volt erre egy precedens. Mégpedig egy müncheni vagy frankfurti szállodában. Két szurkoló keresett fel udvarias és igencsak civilizált formában, és egy biankó csekket ajánlottak fel. De én húsz évig voltam FIFA bíró, majdnem negyven évig magyar mérkőzések játékvezetője. Ez irgalmatlan nagy szám. Na most, ha én ebből csak egyetlen alkalmat tudok elmondani, az körülbelül megfelel annak a csekély kísérletnek, ami azonos a világméretű aránnyal is. Én azt hiszem, hogy ez nem egy szégyenletes arány.

Többször nem is próbálták megkeresni?

- Nem. Még kísérlet sem volt rá. Még egy távoli kacsintás vagy sóhajtás sem.

Melyik csapatnak a szurkolói keresték meg önt?

- Nem emlékszem rá... minthogy az NSZK-ban volt a mérkőzés, valószínűleg egy ottani klub csapat volt... Bár az is könnyen lehet. ...nagyon régen volt, akár-hogy is forгатom, talán húsz éve... de az is lehet, hogy az NSZK válogatottjának az ügyében kerestek fel. Azt biztos, hogy németül beszéltek. Az is biztos, hogy német szállóban a német portás felszólt, hogy két úr keres, feljöhetnek-e. Mondtam, hogy természetesen Az is biztos, hogy németül beszélgettünk.

Nagyon sok apró részletre emlékszik. A klub nevére nem?

- Én nagyon sok apró részletre emlékszem, mert ezek mindig sokkal jellemzőbbek bárminél.

Lehet, hogy nem akarja megmondani?

- Kérem szépen, nem tudom, hogy önnek ez egy sértő szándékú kérdése-e. Ha igen, én a sértést nem veszem tudomásul. Nekem nagyon kevés okom van arra, hogy valamit elhallgassak. Vagy ha igen, akkor azt mondom, ne haragudjék, de nekem mennem kell, és nem vagyok hajlandó erről a témáról beszélgetni. Anélkül, hogy én ezt a sértést vissza akartam volna adni. Gondolom, hogy ez így egyértelmű.

Nekem azt mondták, hogy Solti Dezsőt kitiltották Európa valamennyi labdarúgó pályájáról.

- Nem is tudom, hogyan lehet valakit Európa labdarúgó pályáiról kitiltani. Ez, azt hiszem, megint csak egy laikus kérdés. De hát mindegy. Ez nem egy pontosan megfogalmazott kérdés. Nyilván nem is így akarta kérdezni. Arról viszont tudok, hogy őt Magyarországról kitiltották.

Miért?

- Ezt én már nem tudom. Ezt nálam okosabb emberek sem tudják, hogy valakit miért tiltanak ki egy országból. Azt viszont tudom, hogy valakit Európa pályáiról kitiltani... hát ez így egy tipikusan laikus kérdés. Valakit színházból, moziból, futballpályáról kitiltani nem lehet. Ki lehet tiltani valakit egy klubból vagy egy zárt-körű helyről.

Tud-e valamit arról, hogy milyen büntetést kapott külföldön Solti Dezső?

- Kérem szépen, erről sem tudok semmit sem mondani. A kérdésfeltevés nem precíz. Ha megtetszene kérdezni, hogy ki tilthatta őt el, akkor azt mondanám, hogy fogalmam sincs, mert nem tudom, mi volt a vétke. De ez egy gyerekes kérdés...

Úgy tűnik, hogy önt zavarják a kérdéseim. Miért?

- Kérem szépen, én nem tudom, hogy önnek úgy tűnik-e, de a válaszokat, amiket én adtam, azok nem hiszem, hogy arra utalnának, hogy engem zavarnának a kérdések. Miért tetszik ezt gondolni?

Mert többször is rossznak minősítette a kérdéseimet.

- Kérem szépen, én precírozni szeretném az ön kérdéseit, hogy precízen válaszolhassak rá. Úgyhogy ha engem megközelítően pontosan tetszik kérdezni, akkor én tőlem telhetőleg nagyon precízen próbálok válaszolni. Kűszködésemnek - ha én egyáltalán kűszködős alkat vagyok - nyilván az lehet az oka, hogy nem tudok a kérdéseire válaszolni, mert nem úgy teszi fel, hogy én ezekre tudjak, még csak megközelítő választ is adni. Nem hiszem, hogy már koromnál fogva is, engem olyan nagyon-nagyon zavarba lehetne hozni kérdésekkel. Az ön kérdései egyálta-

lán nem zavarba hozóak. Ami zavar, hogy nem tudom, mire kell válaszolni. Egyébként ez nagyon furcsa, hogy engem valaki mikrofon közelben zavartnak érez. De hát ez egyéni megítélés, ebbe én nem akarok beleszólni.

Arra gondoltam, hogy van, amiről nem akar beszélni, s ezért zavarják önt a kérdéseim.

- Ne haragudjon, de nekem mennem kell. Azt hiszem, ez így egyértelmű.

Igen. Köszönöm a beszélgetést.

Nagyon sajnáltam, hogy Zsolt Istvánnal nem volt lehetőségem megbeszélni jó néhány fontos kérdést. Nem értettem ugyanis, miért állítja, hogy a Standard Liege-Internazionale mérkőzés jegyzőkönyvéről nem tud semmit, hiszen annak idején a különböző tisztségviselők - és mások is - megkérdezték őt az ügyről. Ugyanis az UEFA-ban, a hibásan kiállított jegyzőkönyvet olvasva, felismerték Zsolt kézírását. Ezzel kapcsolatban vizsgálat is indult, melynek eredményeként Emsberger Gyula, a mérkőzés játékvezetője hat hónapig nem vezethetett mérkőzést. Zsolttal kapcsolatban nem hoztak határozatot, mivel ő csak „magánemberként” volt kint. Vagy talán arra gondolt Zsolt István, hogy úgysem férhetek hozzá azokhoz az anyagokhoz, melyek erről az ügyről készültek? Azzal azonban mindenképpen számolhatott volna, hogy elmegyek Emsberger Gyulához, mint ahogy azt meg is tettem. Erre valószínűleg már csak a beszélgetés után gondolhatott, s ezért választhatta a magyar sajtóban oly gyakori módot: a valóságot feltárni akaróval szemben úgy lehet eredményesen eljárni, ha az illetőt munkahelyi vezetőivel leállítatják. Zsolt István erre szövetségeseket is talált. Mindenekelőtt Kutas Istvánt, a Képes Sport volt főszerkesztőjét, akivel korábban együtt volt MLSZ-tisztségviselő. Néhány nappal a beszélgetés után ugyanis a Rádióban főnökeim hívtak, s közölték, bejelentés érkezett Kutas Istvántól és Zsolt Istvántól, hogy olyan riportot készítettem Zsolttal, amelyik Szepesi György ellen felhasználható. Miután elmondtam az addig történeteket, kérték, hogy hívjam fel Szepesi Györgyöt, az MLSZ elnökét, aki egyben a Magyar Rádió fősztályvezetője, vagy egyik munkatársát, László Györgyöt, akiktől az információ származik. Először László Györgyöt értem el. Ő a következőket mondta:

László György

- Engem felhívott Zsolt, és azt mondta, hogy te mindenféle kérdést feladtál neki melyek számára abszolút ellenszenvesek voltak. Nem is értette, hogy miről van szó. Te teljesen felkészületlen voltál, de ő úgy érezte, hogy neki kötelessége válaszolni. Miután ő semmiféle olyan dologban nem akar benne lenni, ami valamilyen formában érinti Szepesit és ez negatív lesz, mondta, feltétlenül szóljunk neki, s ő kérdezze meg, hogy miről van szó, mert ő az MLSZ elnöke, és a kérdések az MLSZ-re vonatkoztak. Nekem fogalmam sincs, hogy miről van szó. A Szepesi a barátom és a főnököm, így ezt én továbbítottam neki.

Kutas Istvánt nem is ismerem, sohasem beszéltem vele.

- Kutas is szólt nekem.

Mit mondott?

- Ugyanazt, amit a Zsolt. De én kérdeztem őt, hogyha a Zsolt nem akar nyilatkozni, akkor miért beszélt? Ő azt mondta, hogy a Zsolt egy angol lord, s ha megkérdezik őt, akkor válaszol. Csak utólag gondolta meg.

De miért avatkozik ebbe az ügybe Kutas?

- A Kutas és a Zsolt nagyon jó barátságban van. Mindennap együtt reggeliznek. A Zsolt ezt biztosan elmesélte a Kutasnak. A Zsolt azt is mondta, hogy nagyon szívesen bejön, amikor te is itt vagy, és nagyon örülne, ha a szemedbe mondaná, hogy a dolog zavaros és hozzá nem értésről tanúskodik. Ennyit tudok.

Ezután Szepesi Györggyel beszéltem, aki a következőket mondta:

- Kapott egy telefont László Gyuri, hogy te ellátogattál a Zsolt Istvánhoz és megpróbáltál a Kutassal is beszélni.

Kutassal még életemben nem beszéltem.

- Kutas azt mondta, hogy vele is megpróbálkoztál, de ő nem volt hajlandó, s ők nem akarnak semmiféle rádiós ügybe belekeveredni. Azt is mondta, hogy a Zsolt

szerepelni, ezért ő természetesen rögtön a kezébe vette a mikrofont, de később megijedt. Zsolt és Kutas azért jelentkezett, mert védelmet kértek, amit László Gyuri nem tudott megadni. Akkor én azt mondtam, hogy egyetlen mód van, hogy én telefonálok az Elnökségre. Én nem foglalkozom azzal, hogy a Borenich kivel mit csinál. Nem is érdekel. Nem is a dolgom, mert nem vagy a beosztottam. Telefonáltam, s elmondtam, hogy valami ilyesmi készülöben van, beszéljenek veled vagy a közvetlen vezetőiddel. Ha tisztességes szándékkal készíted, semmi beleszólásom. Ha tisztességtelen szándékkal... annyi ilyenben volt már részem, hogy olyan mindegy nekem, hogy eggyel több vagy kevesebb. A továbbiakban én nem foglalkozom sem Szerdahelyi Szabolccsal, sem Borenich Péterrel, sem Végh Antallal, ...senkivel. Váltsa meg más a magyar futballt.

Nyilván nem azért akarod csinálni, hogy valami pozitív, progresszív dolgot csinálj a magyar futball érdekében. Nem hiszem, hogy ez a szándékod. Ebből nincs szenzáció. De örülnék, ha megcáfolnál. Ennyi az egésznek a háttere. Egyébként semmi közöm hozzá.

Akkor miért telefonáltál, ha mint mondd, semmi közöd hozzá?

- Kérlek szépen, nem tartozom neked felelősséggel,

hogy kinek miért telefonálok! Vedd tudomásul!!

(Lecsapta a telefont.)

Ezek után telefonáltam Kutas Istvánnak, az MLSZ volt elnökének.

Kutas István

Azt hallottam, hogy felhívta László Györgyöt és Szepesi Györgyöt az egyik anyagommal kapcsolatban. Érdeklődöm, hogy miért?

- Nem hívtam fel.

Egyiket sem?

- A László Gyurival barátilag beszéltem...

Az én anyagommal kapcsolatban?

- Nem.

László György azt mondta, hogy beszélt önnel ezzel kapcsolatban.

- A Zsolt egy felnőtt ember. Ha neki gondja van, ő majd jelentkezik.

Tehát azt mondja, hogy erről az ügyről László Györggyel nem beszélt?

- Kérem, mit akar tudni?

Hogy miért telefonált? Szepesi még azt is mondta, hogy tudomása szerint önnel is akartam riportot csinálni, de ön nem hajlandó erre. Holott most beszéllek önnel életemben először.

- Én a Szepesivel két esztendeje szót sem váltottam. Én semmiféle riportról senkivel nem beszéltem.

Ha már így alakult, szívesen készítenék önnel is riportot.

- Velem nem lehet riportot csinálni.

Miért?

- Mert nem állok kötelnek.

Miért?

- Újságíró vagyok, és magam írok riportokat.

Ezután Kutas István ismét telefonált a rádióba, és kérte, hogy azonnal állítsanak le. Ennek ellenére folytattam a munkát.

EMSBERGER GYULA,
egykori labdarúgó játékvezető

1972-ben ön vezette a Standard Liege-Internazionale mérkőzést. Ennek a jegyzőkönyvével volt egy kis baj. Megkérem, mondja el ennek történetét.

- Amikor a mérkőzés után hazaérkeztem Tatabányára, az UEFA-tól felhívtak telefonon, s azt kérdezték, hogy hány játékosnak adtam sárga lapot. Kettőnek - feleltem. Csak egy van beírva - mondták. Utána azt is megkérdezték, hogy a jegyzőkönyvet nem Zsolt István töltötte-e ki, mert mintha annak az írása lenne. De igen - feleltem.

Miért ő töltötte ki?

- Mivel ő elég sokat töltött már ki, és látta is a mérkőzést. A repülőgépen megkértem, hogy angolul írja meg. Így ki is töltötte, aztán Budapesten feladtam. Mikor legközelebb beszélünk, megkérdeztem Zsolttól, hogy miért nincs beírva egy név. Mire ő: hát nem egy sárga lap volt? Dehogyan, kettő - feleltem. Mikor adtad? - kérdezte. A befejezés előtt két perccel. Erre mondta, hogy azt ő már nem látta, mert a tribünön ment felfelé az ellenőrhöz megkérdezni, hogy mi a véleménye a játékvezetésről, s így maradt ki.

Milyen nyelven lehet a jegyzőkönyvet kitölteni?

- Angol, német vagy spanyol nyelven. Én mindig németül töltöttem ki, mert elég jól beszéllek németül.

Akkor miért kérte meg Zsoltot?

- Mert németül nem tudok olyan jól írni. Azt itthon szoktam megcsinálni a fiam segítségével. Ezután büntetésül két külföldi mérkőzést nem vezethettem. Aki ilyen mafla, az meg is érdemli ezt a büntetést.

Kitöltés előtt vagy utána írta alá a jegyzőkönyvet?

- Utána.

Zsolt miért volt kint a mérkőzésen?

- Nem tudom. Ő elég zárkózott természetű, nem szokott nyilatkozni semmiben sem.

Ismeri Solti Dezsőt?

- Igen. De tíz éve nem láttam. Ő volt az Internazionale menedzsere vagy valami vezetője. Nem tudom pontosan.

Milyen embernek ismerte meg?

- Az biztos, hogy én egy fillért sem kaptam tőle. Azt sem láttam, hogy valamelyik magyar játékvezető kapott volna.

Miért pont ez jut eszébe Soltiról?

- Mert állítólag ő erről volt híres. Egyszer jött is egy körlevél, hogy ő nemkívánatos személy. Ebből gondolom én. Én csak három alkalommal találkoztam vele. Abból az egyik nagyon kellemetlen volt, amikor a Vadasnak voltam a határbírója.

Mi volt ez?

- A Solti azt akarta, hogy az Internazionale-Real Madrid mérkőzésen Vadas az Internek fűjjon. A Vadas ezt nem tette meg, hanem nagyon-nagyon becsületesen vezette a mérkőzést. A Solti a mérkőzés után kifakadt, csinálta a jeleneteket. Ha jól emlékszem, a Vadas Gyurinak ebből hátránya lett itthon.

Önt nem próbálták megvesztegetni?

- Nem. Nem is kaptam pénzt sehol. Nem is lettem gazdag gyerek. Az egészségem viszont megvan, és ennek örülök.

VADAS GYÖRGY,
egykori labdarúgó játékvezető

Hogyan akarta önt Solti Dezső megvesztegetni?

- Kitől hallotta ezt?

Emsberger Gyulától.

- Igen, ő volt az egyik partjelzőm az Internazionale-Real Madrid mérkőzésen.

Hányban volt ez a találkozó?

- 1966-ban, az angliai világbajnokság előtt. Nem mindennapi összecsapás volt, mert más sorsolás esetén - a két csapat játékeréjét tekintve - ez a mérkőzés döntő is lehetett volna. Ez viszont csak elődöntő volt, ahonnan a két kitűnő csapat közül csak az egyik kerülhetett tovább. Mint a mérkőzés után kiderült, ez a Real Madridnak sikerült, mely odahaza Madridban - egy nagyon botrányos mérkőzésen - 1:0-ás győzelmet aratott.

Az első összecsapás után óriási hírlapi csata zajlott le mindkét fél részéről. Mikor megtudták, hogy én fogom vezetni a mérkőzést, Puskás az egyik legnépszerűbb spanyol lapban azt nyilatkozta, hogy miért engem jelöltek ennek a fontos mérkőzésnek a levezetésére, hiszen én együtt jártam Solti Dezsővel elemi iskolába, aki akkor az Internél volt érdekelt.

Igaz volt ez?

- Nem. Solti tíz-tizenkét évvel idősebb nálam. De azért sem járhattunk együtt, mert úgy tudom, hogy ő Balmazújvárosban járt elemi iskolába, én pedig Túrkevéen. A másik oldalon pedig több olasz lap szóvá tette, hogy miért Vadas vezeti a mérkőzést, akinek a Puskás honfitársa. Azt írták, hogy így a Real Madrid előnyben lesz ezen a mérkőzésen. Ez bennünket - a játékvezetői hármast - egyáltalán nem zavart. Nyugodtan készültünk erre a meccsre.

A Puskás akkor a Real Madridnál volt?

- Igen, ott volt. A mérkőzés játékosai között szerepelt a neve. De végül is nem játszott.

Én Puskással a mérkőzés előtt háromnegyed órával találkoztam, amikor a legnagyobb barátsággal üdvözlöttük egymást az öltöző folyosóján. Erről a nyilatkozatról nem is beszéltünk.

Hogyan környékezték meg önöket?

- Azt én nem tudom, hogy a két partjelzőmet megkönyékezték-e, de engem a Solti megkért. Ugyanis reggeltől estig kísért bennünket. Végig velünk volt. Kivéve, amikor aludtunk. Vigyázott arra, nehogy véletlenül a Real Madridtól bárkivel is találkozzunk. Egy alkalommal, amikor egyedül maradtam vele a szobámban, akkor nagyon komoly ajánlatot tett arra, hogy igyekezzem úgy vezetni a mérkőzést, hogy ne a Real Madrid kerüljön tovább.

Mit ajánlott fel?

- Nem érdekes, hogy összeg szerint mit ajánlott fel.

Engem érdekel.

- Hát én erről még nyilvánosan soha sem beszéltem, és most is csak annyit mondhatok, hogy körülbelül öt-hat Mercedesnek megfelelő összeget ajánlott fel dollárban, ami nem volt kevés pénz. Az ígéretnek különböző fokozatai voltak. Felajánlott egy összeget arra, ha simán győz az Inter. A duplája járt volna, ha a mérkőzés végén azzal nyernek, ha tizenegyest ítélek. Ötszöröse, ha a hosszabbításban nyernek, és tízszerese, ha a hosszabbításban ítélek a javukra tizenegyest, és ezzel jutnak tovább.

Az öt-hat Mercedes a végösszeg lett volna?

- Ez a közepes összeg lett volna. Az Inter vezetősége, akik a Soltinak a megbízást adták, biztosak voltak abban, hogy nem lesz ez egy sima mérkőzés, mert az Inter Madridban igen gyengén játszott, és nagyon komoly bírálatot kapott az olasz sajtótól. Az Interben akkor nagy nevek voltak. Facchetti, Jair, Picchi, Corso, Mazzola, Suarez. Szóval az egyik nevesebb játékos volt, mint a másik. De a Reálban is volt néhány klasszis játékos. Gentóval az élen Sanchiz, Pirri és társai, akik szintén nagyon meg akarták nyerni a meccset, mert ez óriási pénzt jelentett volna az ő számukra is.

Facchetti

Picchi

Mazzola

Gento

Csak ketten voltak, amikor Solti ezt az ajánlatot tette?

- Persze. Ketten voltunk, amit én azonnal a két partjelző kollégának elmondtam. Úgy mentünk ki a mérkőzésre, hogy igyekezzünk helytállni és tisztességesen, becsületesen és korrektül vezetni. Hibázni hibázhattunk, de az biztos, mindegyikünknek az járt a fejében, hogy korrektén bíraskodjunk. Ez a mérkőzés játékvezetői szempontból szerencsés találkozó volt, mert a mérkőzés végén - bár a Real jutott tovább - megtapsoltak bennünket, amikor levonultunk. Másnap - az Inter házi-újságjának értékelése szerint - a magyar játékvezetői hármas kapta a legmagasabb osztályzatot, a spanyol Sanchizzal együtt.

Én azt hallottam, hogy Angelo Morattival, az Internazionale elnökével is találkoztak villájában. Megkérem, ezt is mondja el.

- Az egy nagyon kellemes találkozás volt. A mérkőzés napján délelőtt tizenegy órakor megkeresett bennünket a szállodában az Inter főtitkára, Allodi úr és Solti Dezső. Átadták Moratti úr üdvözetét, és kérték, hogy látogassuk meg Moratti urat nyaralójában, mely Milánótól mintegy 30-40 kilométerre lehetett.

Angelo Moratti

Hát, ami szép és csodálatos, ott minden megvolt. Olyan hatalmas területen fekszik a villa, hogy futball és tenispálya is van, meg uszoda. Szóval minden, ami szép és jó. Nagyon kellemes hangulatban telt el az ebéd.

Ki volt ott?

- Allodi úr, az Inter főtitkára, Solti és mi hárman. És természetesen Moratti úr, az Inter elnöke, aki milliomos és egy nagyon kellemes, művelt ember volt. Ő azzal kezdte az ebédet, hogy mindhármainkat egy-egy aranyórával megajándékozott, majd ebéd közben elmondta Soltinak, hogy ezt meg azt vásároljon nekünk. Mi csak kapkodtuk a fejünket.

Mit mondott Moratti, hogy Solti mit vásároljon önöknek?

- Színes televíziót, ami akkor még Magyarországon újdonság volt, mert akkor kezdték itthon a színes próbaadását, aztán magnókat, villanyborotvát, rádiót, lemezjátszót, és egyéb ilyen elektrotechnikai cikkeket. Mi hárman magyarok csak néztünk egymásra és csodálkoztunk. Én arra gondoltam, hogyha tényleg nyer az Inter és mindezeket megkapjuk, hogyan fogjuk ezt majd hazavinni. A vámon hogyan tudjuk átvinni, hiszen ez egy óriási összegű ajándék lett volna.

Moratti mit mondott, hogy Solti, ezeket a dolgokat milyen pénzből vásárolja meg?

- Fogalmam sincs. Erről nem beszélt. Én azt gondolom, hogy Moratti a saját ajándéka képpen kívánta ezt nekünk adni. Én nem először voltam az Internél. Moratti úr minden alkalommal megajándékozott bennünket. Hol egy literes csodálatos francia kölnivel - ami akkor Magyarországon nagy kincs volt - hol mással kedveskedett, de mindig kaptunk tőle ajándékot. Ez az aranyóra, amit az ebéd előtt kaptunk, ez is nagyon szép volt.

Miért kapták volna a színes televíziót és a különféle ajándékokat?

- Ez bevett szokás az Internél, hogy a különböző nemzetiségű játékvezetőket megajándékozzák. Ahogy Solti arcán láttam, nem úgy tűnt, mintha ez valami különleges dolog lett volna.

Milyen volt Solti és Moratti kapcsolata?

- Solti nagyon tisztelte Moratti urat. Igen alázatosan viselkedett vele. Úgy is mondhatnám, hogy főnök és beosztott viszony volt közöttük. Holott nagyon jól tudtam, hogy Solti nem volt soha az Inter alkalmazottja. Az Inter - a nyilvánosság előtt - mindig elhatárolta magát Soltitól, Morattitól és az Inter vezetőségétől. Solti bizonyos dolgokban megbízást kapott, amelyeket Solti a legjobb tudása és tehetsége szerint teljesített. Ő bizonyára Morattitól kapta a tiszteletdíjat, ha egy-egy dolgot elintézett.

Milyen megbízásokat kaphatott Solti Morattitól?

- Gondolom azt, hogy igyekezzen a játékvezetők, esetleg a játékosok lelkére beszélni, hisz a profi világban nagyon sok pénz forog kockán, s ezt minden eszközzel igyekeznek megszerezni azzal, hogy a csapat győztesen vonuljon le a pályáról.

Miért fogadták el az aranyórát?

- Ezt nagyon kedves figyelmességnek vettük és semmi többnek. Hiszen előtte is kaptak már játékvezetők aranyórát és nem aranyórát. Ez nem befolyásolt bennünket, mert mi becsületesen igyekeztünk helytállni a mérkőzésen.

Solti mit szolt, hogy végül is az Inter kiesett?

- Nem sportemberhez méltóan viselkedett a mérkőzés után. Már a féldőben ordított, hogy nem adtam meg három tizenegyest. Hozzá kell tennem, hogy azon a napon Milánóban egész nap esett az eső és a pálya talaja elég mély volt. De nem volt olyan eset, amiért tizenegyesre szükség lett volna. Mondtam is Soltinak, hogy bizonyára egy másik mérkőzést nézett. A meccs végén az olasz közönség tapsviharában vonultunk le a pályáról. Minden újság a legnagyobb jelzőkkel illette a mi bíraskodásunkat.

Solti mit mondott még a mérkőzés után?

- Kiabált, ordított, hogy elcsaltam a mérkőzést, és ő majd mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy engem levegyenek a FIFA listáról. Ígéretét be is váltotta, mert még haza sem értem, amikor már meg voltam fúrva.

Ez hogy történt?

- Mikor hazajöttem, hallottam, hogy a mérkőzés másnapján, hajnalban öt órakor Solti felhívta a Magyar Labdarúgó Szövetség akkori főtitkárát, Honti Györgyöt, hogy én elcsaltam a mérkőzést. Honti György elmondta nekem, hogy Solti édes álmából verte fel, és azt kérdezte tőle, hogy én hogyan vezethettem ezt a meccset. Később megtudtam azt is, hogy Solti Hontinak azt mondta, hogyha az ő barátsága kedves neki, akkor engem mindenképpen töröltet nemcsak a FIFA, hanem még az NB I-es listáról is, mert ilyen bíraskodást ő még nem látott. Solti és Honti György ugyanis régi ismerősök voltak. Solti azért is dühös lehetett, mert, mint nekem a mérkőzés végén mondta, az Inter kiesése számára harmincezer dollár veszteséget jelentett.

Miért kapott volna ő harmincezer dollárt?

- Gondolom, az Inter vezetősége megígérte neki ezt a pénzt. A csapat továbbjutása esetén mindenképpen bekasszírozta volna azzal, hogy a magyar játékvezetői hármasnál ő mindent megtett annak érdekében, hogy ez a mérkőzés az Inter számára

jól sikerüljön. Solti aztán bebizonyította, hogy hosszú a keze. Ugyanis a következő évben az MLSZ vezetősége már nem jelöltetett a FIFA-listára.

Kik voltak akkor az MLSZ vezetői?

- Hegyi Gyula volt az elnök és a minden idők legjobb főtitkárának tartott, az általam nagyon becsült Honti György volt a főtitkár.

Hegyi Gyula

Úgy tudom, hogy már ki volt jelölve egy UEFA mérkőzésre, s azt már nem is vezethette.

- Jók az információi. Valóban így van. Sőt, Varsóban egy válogatott mérkőzésre is jelölve voltam. De hát mindezek csak tervek maradtak.

Hogyan közölték ezt önnel?

- Sehogy. Én a Népsportból értesültem, hogy a FIFA listáról lemaradtam. Fájdalmas volt, mert ez a döntés rengeteg kellemes élménytől fosztott meg. De ebbe bele kellett nyugodnom, pedig az Internazionale-Real Madrid mérkőzés után az öltözőben a legteljesebb elismerés hangján szólt a játékvezetésről az azóta elhunyt Wiedecker úr, aki akkor az UEFA és a svájci labdarúgó-szövetség elnöke volt, valamint Bangerter úr, az UEFA főtitkára. Sőt másnap, amikor véletlenül találkoztunk, azt mondta, hogy még nagyon sok feladatot fogok kapni. Mint ellenőr is a legmagasabb osztályzatot adta.

Kinek volt joga önt törölni a FIFA listáról?

- Az MLSZ elnökségének.

Ők miért teljesítették Solti kívánságát?

- Azt hiszem, hogy őket nagyon befolyásolták azok az ajándékok, amiket Soltitól kaptak.

Milyen ajándékokról beszél?

- Egy alkalommal én is hoztam Hegyi Gyulának órát, amit a Puskás küldött. Úgy éreztem, ezek az ajándékok erősítették meg ezeket a barátságokat.

Gondolom, hogy Solti Dezső nemcsak önt próbálta meg befolyásolni a magyar játékvezetők közül. Milyen esetekről hallott?

- Én semmilyen esetről sem hallottam... Hiába is mosolyog ezen. Általában ezek a megvesztegetések vagy ajándékozások nem szoktak tanúk jelenlétében lezajlani. Aztán meg azok, akiket megvesztegettek, semmiképpen sem fogják elmondani ezt egy harmadik személynek. Különböző hírek terjengtek. Sok esetben hallottam olyanokról, hogy Soltinak sikerült magyar játékvezetőket a maga oldalára állítani. De ezekről én semmiféle konkrétumot nem tudok mondani.

Kikkel kapcsolatban keringtek ezek a hírek?

- Teljesen mindegy. Az igazság az, hogy ahány játékvezető vezetett az Internek, azzal kapcsolatban mindig felvetődött ez a probléma. Ki kell keresni, hogy kik voltak akkoriban Magyarországon FIFA játékvezetők, és akkor meg lehet látni, hogy kikről lehetett szó.

Jelentette ezt a vesztegetési kísérletet valakinek?

- Igen. Hivatalosan az MLSZ főtitkárának a tudomására hoztam. A megérkezés pillanatától a hazaérkezésemig minden egyes részletet elmeséltem.

Indított vizsgálatot az - MLSZ vagy az UEFA?

- Nem.

Miért nem?

- Erre az akkori magyar vezetőség tudna válaszolni, de már sem az elnök, sem a főtitkár nem él. Az tény, hogy az én játékvezetői pályafutásomnak ez volt a legnagyobb mérkőzése. Mindenesetre ma is nyugodtan merek a tükörbe nézni.

Az Inter vezetősége nem érezte önökkel, hogy rosszul esik a csapat kiesése?

- Az biztos, hogy a mérkőzés után csak nyolcad osztályú étterembe vittek bennünket. Hazafelé azután a vonaton a tévéközvetítés jóvoltából felismertek bennünket. Rengeteg innivalót hoztak. Velencében pedig felvittek minket a helyi lap szerkesztőségébe nyilatkozni. Nagy bankettet is rendeztek a tiszteletünkre. Azt hittük, hogy majd itthon is így fogadnak bennünket. Ha nem is diadalmenetben, de úgy, mint akik helytálltak ezen a mérkőzésen. S mire Budapestre érkeztem, hát addigra én már bukott ember voltam.

Ezután ketté tört játékvezetői pályája?

- Hát ezután én nemzetközi mérkőzéseken csak partjelző lehettem, vagy egy-két ifjúsági mérkőzést vezethettem. Például Törökországban vagy Csehszlovákiában. 1966-tól kezdve lefelé ívelt a pályám.

Ebben az időben az említett dolgokon kívül hogyan honorálták még a megvesztegetett játékvezetőket?

- Elsősorban pénzt adtak. Olyan összeget, amely egy kelet-európai játékvezetőnek nagyon sokat jelentett, de az egyesület, vagyis az Inter kasszájában ez nem sokat számított. De volt ez az Inter aranyóra, melyet úgy gondolom, hogy minden játékvezető megkapott. Persze a Real Madridtól is kapott az ember órát. Bár úgy emlékszem, hogy ezen a mérkőzésen arany mandzsettagombot kaptunk.

Milánóban miért az Inter látta magukat vendégül?

- A FIFA és az UEFA-szabályzat szerint az otthon játszó csapatnak a napidíjon felül lehetőleg első osztályú vagy osztályon felüli elhelyezést és étkezést kell biztosítani. Én ezért nem is járok most már nyugatra, turistaútra, mert akkor megszoktam, hogy amit ettünk és ittunk, azt csak alá kellett írni. Ezen kívül a repülőtéren vagy a vonathoz elvették a csomagjaimat. Turistaként pedig mindezt nem kapom meg.

Solti milyen ember?

- Annak ellenére, hogy miatta kikerültem a FIFA keretből, és a közbenjárása sok élménytől megfosztott, én egy ügyes, elég művelt embernek tartom, akit a sors nagyon kegyetlenül megviselt.

Hogyan?

- Írtak is róla egy könyvben. Deportálták. Ott is futball csapatot szervezett. Az egész családját kiirtották, teljesen egyedül maradt. Nagyon megviselte őt a sors.

Solti Dezsőt csempészésért kitiltották Magyarországról. Állítólag néhány kevésbé értékes héber könyv kivételére kért és kapott engedélyt, s ennek birtokában rendkívül értékes kiadványokat akart magával vinni. Arra számított, hogy a határon nem veszik észre. De a vámtiszt közölte vele, hogy nem ért ezekhez a könyvekhez, ezért pár nap türelmet kér, addig megvizsgáltatják szakemberekkel, s ha minden rendben van, utána küldik Olaszországba. A csalás azonban kiderült.

Solti Dezső 1968-ban Magyarországon akarta tölteni a karácsonyi ünnepeket. December 18-án érkezett meg Hegyeshalomra, ahol közölték vele, hogy nem léphet be az országba. Ezért el kellett búcsúzni utastársától, Zsolt Istvántól, aki Budapestre érkezésének másnapján már levelet írt Solti Dezsőnek. Ebben tudatja vele, hogy élete egyik legkeservesebb perce volt, amikor tegnap este el kellett válni tőle. Zsolt elhatározta, hogy Solti segítségére siet.

Felkereste, többek között, Baróti Lajost, Barcs Sándort, Illovszky Rudolfot, hogy tegyenek valamit az ügy érdekében. (Állítólag Illovszky Rudolf beteg fiának külföldi orvosi felülvizsgálatához Solti anyagilag hozzájárult.) A különböző akciók sikertelenek voltak.

Bár Solti Dezsőt már 1968-ban kitiltották az országból, a magyar labdarúgás vezetésével továbbra is tartotta a kapcsolatot. Bizonyíték erre az MLSZ levele:

ALAPITVA 1901

MAGYAR LABDARÚGÓK SZÖVETSÉGE

FÉDÉRATION HONGROISE DE FOOTBALL / HUNGARIAN FOOTBALL FEDERATION

BUDAPEST, VI. NÉPKÖZTÁRSASÁG ÚTJA 47 / TELEFON, 421-316. 225-817 / TELEGRAM ADDRESS: MLSZ. BUDAPEST

811-111/72

BUDAP EST. 196 72. IX. 28.

Solti Dezső Urnak

Milano

Igen tisztelt Solti Sporttárs!

Engedje meg, hogy az MLSZ részére küldött ajándék órákat ezuton köszönjük meg Önnek.

Kivánunk Önnek sport tevékenységében és magánéletében sok sikert.

Sporttársi üdvözléssel:

/Péter Sándor/
főtitkár

1972-ben ön volt a játékvezetők irányítója. Mit tud a Standard Liege-Internazionale mérkőzés játékvezetői jelentéséről?

- Közvetlenül semmit. Csak a különböző másod- és harmad információk jutottak el hozzám. Azt tudom, hogy Zsolt István nézőként volt jelen a mérkőzésen. Azt ne kérdezze, hogy miért volt kint, mert nem tudom. Az UEFA rájött, hogy valami nincs rendben, ezért vizsgálta az ügyet. Mi nem hoztunk semmilyen döntést Emsbergerrel kapcsolatban, mert az UEFA csinált mindent. S miután egy darabig Emsberger nem vezethetett nemzetközi mérkőzéseket, ez azt jelentette, hogy valami történt. Ezután jött egy körlevél az UEFA-tól, hogy a játékvezetők kötelesek maguk kiállítani a jelentést. Mi semmit sem vizsgáltunk. Azt sem, hogy ez az egész kinek az érdekében történhetett.

Miért nem?

- Mert eleve reménytelen lett volna bármit is megtudni. Ha ugyanis valaki rossz szándékból csinál valamit, azt úgyis tagadja. Ha meg nem történt semmi, akkor pedig nincs mit elismerni. Tehát a válasz mindenképpen nemleges.

Tud más úgyról?

- Ez is csak közvetett információ. Úgy hallottam, hogy Palotai Károly játékvezető jelentette az MLSZ-nek, hogy Zsolt István Ipswichben megjelent nála.

Mit akart tőle?

- Nem tudom.

Ismeri Solti Dezsőt?

- Nem, de ki ne hallott volna róla? Legutoljára pár hete érkezett róla hír. Az UEFA egy körlevelet küldött, melyben a Solti elleni szankciókat - korára és egészségi állapotára való tekintettel - feloldotta.

Palotai Károly középen

Ipswichben Zsolt István megjelent azon a mérkőzésen, ahol ön bíraskodott. Úgy tudom, hogy erről írt jelentésében is. Megkérem, mondja el, mi történt.

- Ez most nekem nem ugrik be. Úgy látszik, az emlékezőtehetségem elég rossz. Ipswichben elég régen bíraskodtam. Ha jól emlékszem, a Barcelona ellen vezettem, de az eredményre sem emlékszem.

Megpróbálta ekkor Zsolt István valamire rábírní?

- Nem, ezt most hallom először. Zsolt Istvánnal nekem nagyon jó viszonyom volt és van is, hiszen neki jelentős része volt abban, hogy így alakult a pályafutásom. Soha sem hallottam olyan dologról, hogy megpróbált volna egy játékvezetőt arra bírni, hogy valakinek a pártjára álljon. Sőt! Mindig éppen a játékvezetői hivatástudatra apellált.

Én úgy hallottam, hogy Zsolt 1979-ben magánemberként jelent meg Ipswichben.

- Elképzelhető, hogy valahol találkoztunk, mert ő is sokat bolyongott a világban.

Tehát nem is jelentett semmit sem írásba, sem szóban?

- Nem. Nekem ilyen dolgom nem volt.

Én láttam ezt a jelentést, s ön írta alá.

- Nem emlékszem, hogy ilyet írtam volna ...

Próbáljon meg visszaemlékezni.

- Várjon csak... valami rémlik. Mintha az akkori vezetés megkérdezte volna az egyik mérkőzés után, hogyan került oda Zsolt István, és hogyan viselkedett velünk, játékvezetőkkel.

Az akkori vezetésnek valami gyanús volt?

- Nálunk Magyarországon, ha valaki elbúcsúzik valamilyen tisztségtől, akkor nagyon sokszor nem a legjobb hangulatban történik ez. Emlékszem, hogy amikor Zsolt István után Petri Sándor lett az elnök, akkor a régi és az új vezetés nem volt a legjobb viszonyban egymással. Elképzelhető, hogy emiatt volt ez az egész. Várjon, megkeresem a papírjaimat, mert én mindent felírtam.

Nos, itt is vannak a papírok. Láthatja, én kétszer vezettem olyan mérkőzést, ahol az Ipswich Town játszott. Ez a találkozó 1979. március 7-én volt. Várjon, megkeresem a jelentést is, az is megvan. Ez az. Tényleg szó van ebben Zsolt Istvánról, hogy most így visszaemlékszem.

Zsolt két nappal a mérkőzés előtt ott volt már Angliában, és jelezte, hogy eljön a találkozóra. Itt is van a jelentésben, hogy az Ipswich titkára adott nekem egy borítékot. Hát így volt ez. Mint kiderült, ebben a borítékban sportfotók voltak. A Zsolt kért meg, hogy vigyem haza Kutas Istvánnak, a Képes Sport főszerkesztőjének. Én ezeket a fotókat haza is hoztam.

Honnan tudta, hogy fotók voltak a borítékban?

- Mert megnéztem.

Miért került be mindez az MLSZ-nek küldött jelentésbe?

- Nem árt, hogy ami a játékvezetés körül történik, az bekerül a jelentésbe. Úgy éreztem, hogy a Játékvezetői Bizottság volt elnökének a megjelenése nem hallgatható el egy ilyen mérkőzésen. Nehogy esetleg máshonnan és más tálalásban kerüljön elő ez a dolog.

Előfordult pályafutása alatt, hogy megkörnyékezték?

- Előfordult egyszer-kétszer bizonyos országokban, főleg a pályám elején. De egy játékvezetőről elég gyorsan kiderül, hogy hajlandó-e valamibe belemenni vagy sem. Későbbi pályafutásom során aztán már - amikor jöttek a nagy mérkőzések - nem is próbálkoztak.

Jelentette valakinek ezeket a próbálkozásokat?

- Nem.

Miért?

- Mert egy-két nemzetközi eset után arra az álláspontra jutottam, hogy azok a játékvezetők, akik ügyet csináltak egy-egy ilyen kísérletből, azok egy-két éven belül eltűntek a porondról. Nekem az volt a véleményem, hogy az ilyen ügyeket mindenkinek saját magának kell elrendezni. Egyes nyugati csapatnál talán rosszul is érezné magát egy vezető, ha nem próbálna meg mindent megtenni csapata győzelméért.

Miért tűntek el a porondról azok a bírók, akik ügyet csináltak a megvesztegetésből?

- Nem tudom. Én két emberről hallottam. Az egyik Lobo volt, a másik egy skót játékvezető. Ha jól emlékszem, mindkettőjüknek olasz csapatokkal voltak gondjaik. Hogy aztán kinek miben volt igaza, azt én nem tudom innen megállapítani. Tény az, hogy Lobót a következő évben már nem találtam a FIFA listán. A skótot meg, úgy tudom, a saját szövetsége tiltotta el.

Miért?

- Nem tudom. Biztosan azért tűntek el, mert a nevük belekerült egy nemkívánatos dologba. A FIFA vagy az UEFA illetékesei talán jobban tudnák, miért nem bíraskodhattak utána.

Nekem az az érzésem, hogy nagyon sokan meggazdagodtak már abból, hogy a játékvezetőkkel próbálkoztak. Mert jó néhány csapatnál található olyan személy, akinek az a feladata, hogy megpróbálja jobb belátásra bírni a játékvezetőket. Aztán attól függetlenül, hogy az illetők nem is beszéltek a játékvezetőkkel vagy vizsautasították őket, mégis győzhet a csapatuk. Ilyenkor aztán ez a közvetítő mindeképpen zsebre teszi a pénzt.

Melyik csapat próbálta megvesztegetni önt?

- Nem szeretnék ebből különösebb bonyodalmat, mert ha nyilvánosságra kerül, akkor joggal kérhetnék számon, hogy miért nem jelentettem. De most, hosszú évek után is azt kell mondanom, hogy a lehető legjobb megoldást választottam. Igaz, szerencsém is volt, mert a mérkőzésen a hazai csapat kikapott, így még a gyanú sem merülhetett fel.

**BESZÉLGETÉS AZ EX-TOTÓKIRÁLYAL,
AKI SOHASEM BUKOTT LE**
(1983. szeptember, Budapest)

- Jól figyeljen, mert soha többé nem hívom fel magát. Csevegésre nincs idő, mert egy darab kétforintost szántam erre a beszélgetésre. Maga találkozott ezekkel a csibészekkel, akik a totóval ilyen hülyén manipuláltak. Meg kell mondjam, ezeket én mind gyűlölöm. Ezek felfuvalkodott, beképzelt majmok. Meg is érdekelték a lebukást, mert aki ilyen primitív, az csak börtönt érdemel.

Elmondaná ezeket magnóra is?

- Nem! Nekem megvan az okom, hogy egyelőre senki se tudja meg a nevem. Bár nem kell sok idő, és nyugodtan vállalhatom azt, amit csináltam. De ebben a pillanatban még büntethető vagyok.

Meddig?

- Nézze, én ismerem annyira a jogot, hogy tudjam, mikor évül el az, amit elkövettem. Ha a bíróság a legsúlyosabb minősítést, a csalást állapítja majd meg, akkor az utolsó ténykedésemtől pontosan nyolc évet kell várnom. Ugyanis az elévülés ideje a kiszabható büntetés felső határa.

Mit követett el?

- Nézze, ezt a totóval kapcsolatos játékot jó pár évvel ezelőtt én kezdtem el. Én voltam a totókirály, nem pedig ezek a rossz utánzatok. Azért is hagytam abba, mert megjelentek. Módszerüket látva azonnal tudtam, hogy itt pillanatokon belül lebukás lesz. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen sokáig tudják csinálni, mert azt

hittem, előbb rájönnek a primitív trükkjeikre. Nekem pedig nem volt kedvem a hüvösön csücsülni. Egyébként is addigra már szépen megszédtem magam.

Milyen csapatokkal működött együtt?

- Főleg NB I és NB II-esekkel. De amikor évekkal ezelőtt rájöttek, hogy semmit sem tudnak csinálni, akkor levették a totószelvényekről az NB I-es csapatok mérkőzéseit. Pedig én a legjobban ezekkel tudtam együttműködni.

Mennyi ideig csinálta?

- Jó pár évig.

Mennyi pénzt sikerült összeszednie?

- Pontos összeget nem mondok, de az biztos, hogy én mind a két társaságot zsebre tudtam volna rakni.

Ez hány milliót jelent?

- Azt maga is sejtheti. Annyi bizonyos, hogy... na de már hallom is a pittyegést, hogy pillanatokon belül vége lesz a beszélgetésnek. Viszont...

(A vonal megszakadt.)

KORRUPT SZEMÉTDOMBON ÉLÜNK (Vélemények)

A rádióműsor elhangzása után sokan megkerestek. Akadt, aki levelet írt, mások telefonon hívtak fel, jó néhányan személyesen mondták el véleményüket. Ezek közül volt, aki kérte, hogy nevét ne közöljem. Ezekben az esetekben monogramot használok vagy az illető foglalkozását jelölöm meg.

„T. Magyar Rádió!

Hallgattam a műsort a totóbotránnyról. Miért csak ilyen keveset mondtak el? Nagyon elkenték az egészet. Itt sokkal többről van szó. A mi csapatunk is az NB II-ben játszik. Biztosan tudom, hogy a kapusunk, meg még két játékos is benne volt ezekben a totóbundákban. Ennek ellenére még most is játszanak, megúszták az egészet. Szerintem mindenkit meg kell büntetni. E. P.”

„Nagyon leköteleznének, ha megválaszolnák nekem, hogy mi lesz azzal a pénzzel, ami megtérült. Hallottam, hogy már több millió forintot visszafizettek a megvesztegetett labdarúgók, meg a csalóktól is lefoglaltak különféle vagyontárgyakat, talán még házakat is. Én hetente háromszáz forinttal játszom. Ezek a csirkefogók az én pénzemet is elvitték. Ebben a két évben ugyanis nem nyertem semmit. Kérem vissza a pénzem. Ha erre nincs mód, akkor legalább ezt a megtérült pénzt tegyék pluszként az egyik játékhét nyereményeihez. Így legalább visszakapná valaki közülünk.

Horváth János, Kecskemét”

Egy rendező:

„Mutass nekem egyetlen embert is ebben az országban, aki elmondhatja magáról, hogy teljesen tiszta. Téged is beleértve. Mi minden került már haza a gyárakból, az üzemekből, a téészekből, az állami gazdaságokból, hivatalokból. A teljes lista köteteket tenne ki. Az építőipart már nem is említem, mert közhely. Hányan használják a hivatalos autót magáncélra is? De nem folytatom a sort, mert ezen élcelődni a kabaré színvonala.

Vagy te talán a Magyar Rádió riportertermagnóján még sohasem hallgattad a saját kazettádat?”

„T. Kossuth rádió!

Helyes, hogy tegnap este foglalkoztak ezzel a totóüggyel. Disznóság már, amit egyesek megengednek maguknak. Nálunk is a Közérben, meg a hentesnél állandóan csálnak. Pénteken nyolc deka volt a szalonna, amit tíz dekának adtak el. De hiába teszem szóvá, nem történik semmi. A mérleget meg folyton elállítják. Ki kellene rúgni ezeket az embereket. Meg a házmaster is állandóan rám rázza a szőnyeget. Mikor lesz már ennek vége?

K. A. Budapest”

„Tisztelt Szerkesztő Úr!

Már két napja - műsoruk meghallgatása óta - azon töröm a fejem, hogy a csalók kit károsítottak meg. Az OTP-t? Erkölcseleg mindenképpen, de anyagilag nem. (Hacsak a leleplezés után nem csökkent a heti totóbevétele.) Az OTP azért nem károsodott, mert a hetente befizetett összeg neki járó részéhez nem tudtak hozzájutni. Csupán a fogadóknak kifizetett nyereményekhez. Ebből egyértelműen következik, hogy a totózókat károsították meg. De azok közül kiket? Azokat, akiknek becsületes játékkal 13+1 találatuk volt azon a héten és emiatt több részre kellett osztani a nyeremény összegét? De hiszen azok meg nem nyertek volna akkor, ha a csalók nem vesztegetik meg a csapatokat. Mert ezzel - tudtukon kívül - nekik is elintézték a 13+1-est. Akkor nyilván a többi totózó között kell keresni a veszteseket. De kik azok? Honnan lehetne tudni, hogy kinek lett volna telitalálat, ha becsületesen játszanak a csapa-

tok? Mi lett volna az eredmény, ha... mi lett volna, ha... De ez egy tudománytalan kérdés. Így arra sem tudok választ adni, hogy név szerint kik a megkárosítottak.

Szalai István, Pécs"

„Mondja, hülyék ezek? Ekkora csalások vannak, s amikor kiderül, még jobban hisznek a totóban? Legalábbis erre következtetek abból, hogy emelkedik a totóra befizetett heti összeg. Ilyen a magyar ember?

Zs. O., Győr"

„Miért tett úgy Szepesi György, a Magyar Labdarúgó Szövetség elnöke, mintha csupán a Nyári Totó Kupában csaltak volna a csapatok? Rádió nyilatkozatában ezt mondta: elhatároljuk magunkat a Nyári Totó Kupában történetektől. Pedig többször is elhangzott a műsorban, hogy NB II-es csapatokat is megvettek a bajnokság ideje alatt. Ezekről miért nem beszélt? Mindent arra fogott, hogy miért nem vettünk részt az Intertotóban, amit ő négy évvel ezelőtt javasolt. Mintha ez lenne az oka mindennek. Úgy csinált, mint az a férj, aki rajtakapta a feleségét, és a díványt dobta ki az ablakon.

Egy dühös ember"

„Kedves Borenich Péter!

Több mint húsz éve dolgozom az Egyesült Izzóban, és mindig büszke voltam erre a gyárra. Cimboráim sokat is ugrattak emiatt, de nem nagyon érdekelt, mert arra gondoltam, hogy biztosan irigyek. Az utóbbi időben azonban szégyellem magam, mert különböző mendemondák keringenek. Azt beszélik, hogy a gyárban egyesek nem tisztességes pénzeket fizettek ki a sportolóknak, az ellenfél játékosainak, de még a bírónak is. Tavaly le is tartóztattak embereket, de aztán kiengedték őket. Most ott ülnek íróasztalaik mögött, s úgy mosolyognak, mintha semmi sem történt volna. Állítólag még ők perelnek bérkiesés miatt, mert a börtön idejére nem kaptak fizetést. Pedig azt mondják, hogy több mint harmincmillió forintot csaltak így el. Egyvalaki öngyilkos is lett. A Dienes elvtárs, a vezérigazgató meg elment innen. Azt is mondják, hogy például nyugdíj előtt állóknak negyven-ötven ezer forintot utaltak ki. Aztán ezt a pénzt vissza kellett fizetniük a sport javára. Ők is jól jártak, mert a nyugdíjuk magasabb lett. Mi, becsületes dolgozók mindenképpen rosszul jártunk. Mert ugye ezt a plusznyugdíjat nekünk kell megtermelni, hiszen az államnak ezt ki kell fizetni. Kinyílik az ember zsebében a bicska.

De azt is beszélik, hogyha egy vidéki vállalat megrendelt valamit az Izzótól, akkor először azt mondták, hogy nem gyártják le. De valaki tudomásukra hozta, hogy kit kell megfizetni ahhoz, hogy mégis megkapják a szükséges árut. Ezek nagyon elkeserítenek engem. Kérem, erről csináljanak műsort.

B.I."

„Tisztelt Uram!

Kíváncsi vagyok, milyen magyarázatot tudna adni arra, hogy a Népsport miért nem foglalkozik a totócsalással, valamint az ezzel kapcsolatos sporterkölcsi és egyéb kérdésekkel?

Rendszeresen veszem a lapot, de erről eddig még - a rövid rendőrségi közleményen kívül - egyetlen anyag sem jelent meg. Pedig ott van a címlapon nagy betűkkel, hogy az Országos Testnevelési és Sporthivatal lapja. Úgy gondolom, hogy már csak ezért is foglalkozni kellene nekik a témával. Vagy éppen ezért nem?

Úgy tudom, hogy a Népsport nemcsak a sportról való információk továbbítását tekinti feladatának, hanem a különböző dolgok elemző fel dolgozását is. Márpedig úgy gondolom, hogy ez a totócsalás megérdemelne jó néhány elemző anyagot, annyira sok mindent hordoz magával. Vagy talán úgy gondolják, hogyha valamiről nem beszélnek, az nincs? Persze van, amit meg agyonbeszélnek. Jól emlékszem, hogy néhány évvel ezelőtt az egyik újságíró hatalmas cikkben fejtegette, hogy miért rossz az egy csoportos NB II, és miért kell helyette a három csoport. Aztán később ugyanez az újságíró azt írta, hogy miért rossz a háromcsoportos NB II és miért van szükség csak egy csoportra. Néha az az érzésem - és ez már nemcsak a sportra vonatkozik - hogy némely újságíró úgy forgatja a tollát, ahogy elvárják tőle. Ha innen fúj a szél, akkor így, ha onnan, akkor úgy. És az sem zavarja őket, hogy korábban ugyanarról a dologról egészen más volt a véleményük. Ha van egyáltalán saját véleményük valamiről is. Persze, most jut eszembe, hogy miért éppen Önnek írom ezt a levelet, s miért nem a Népsportnak. Mentségemül szolgáljon, hogy a rádióműsor hallgatása közben jutott ez eszembe.

Nem is várom, hogy válaszoljanak rá. Csak valakinek el kellett ezeket mondanom. A feleségem pedig nem szereti a sportot. Nézzék ezt el nekem.

P. K. nyugdíjas tanár, Budapest.”

„Magyar Rádió, Helyben.

Miért nem engedik meg a labdarúgóknál is a kisvállalkozást? Hadd indítson csapatot az, akinek sok pénze van. Nyugaton sem fizetnek rá erre. Szedjenek tisztességes belépőt, s ha egy csapat jól játszik, telt ház lesz majd, az biztos. Abból pedig el lehet tartani egy csapatot. Még nyereséges vállalkozás is lehetne. N. T. P. Budapest”

„T. Cím!

Bővíteni kellett volna a vizsgálódást. Nem értettem, miért csak az NB II-ig merészkedett. Vagy leállították? Fogadok, hogyha mondjuk a Nyilasi, a Törőcsik, vagy ha bárki az NB I-ből leülne, és őszintén elmondana mindent, nem győzné szalaggal. Itt nemcsak a totóról van szó. Az NB I-ben is olyan disznóságok vannak, amit a becsületes szurkoló el sem tud képzelni. Állítom, hogy nincs olyan NB I-es csapat, amelyik ne lenne sáros legalább négy-öt millióval. Ezt nyomozza ki, ha meri!

De ezek a csalások nem most kezdődtek, hanem 1968-ban, amikor még a Lakat Károly volt a Fradi edzője. A bajnokság végén meccseket vásároltak meg a Fradinak, amikor az Újpesttel nagyjából egyformán álltak. Először az Egyetértéstől, majd a Vasastól vettek meg pontokat. Ez utóbbi mérkőzés eladásáért 28 000 forintot kaptak a Vasas játékosai. Kérdezzék csak meg a Mészöly Kálmántól, a Farkastól vagy az Albert Flóriántól, a Páncsics Miklóstól. Én onnan tudom, hogy néhány évvel később egy uszodában előttem mesélte ezt el két Vasas játékos. Ha valaki akarja, akkor ezt is ki tudná nyomozni.

A műsor valóban élményt adott, még ha ez negatív is volt.

B. R., Szolnok”

„Úgy tudom, hogy amikor dr. Szepesi György átvette az MLSZ elnöki teendőit, vizsgálatot indított bunda ügyekben. Rögtön az elején két NB I-es csapatról, a Csepelről és a Videotonról volt szó. Aztán a vizsgálatot mégsem fejezték be, mert

leállították. Ennek kellett volna utánanézni.

Tisztelettel: F. Ervin, Budapest”

„Már évek óta hallom a különböző megvesztegetések hírét. Csodálom, hogy csak most léptek az ügyben. Nálunk a városban sok történet keringett. Például csapatunk az NB II-es bajnokságban tavaly majdnem minden mérkőzését megnyerte. Ezért biztosan lehetett rá fogadni a totóban. Az egyik vasárnap azonban - amikor itthon játszottunk - csúnyán kikaptunk egy gyenge csapattól. Mondanom sem kell, hogy ez is totómeccs volt. Morgolódtam is a mérkőzés után, hogy hülyék ezek? Hiszen ezzel a bajnokságot is eladják. Egy jól értesült kollégám nyugtatott meg, hogy ne féljek, mert a totósok vissza fogják adni az elvesztett két pontot. Úgy is lett. A következő héten idegenben játszottunk a riválisunkkal. Az újságok - mivel előtte való héten egy gyenge csapattól kikaptunk, azt írták, hogy egyes lesz a mérkőzés. Gondolom, sok totózó is ezt hitte. Elmentem a mérkőzésre. Csapnivalóan játszottunk - mégis győztünk. Az edzőnk mondta is: semmi közünk nem volt hozzá, mégis nyertünk. Biztosan a totósok intézték el nekünk. Tisztelettel: N.D. egy dunántúli városból”

Egy pincér:

„Edző ismerősöm mesélte. Felutazott Pestre, mert játékost akart szerezni. Elment a Medicor-Bem SE mérkőzésre. Ott három edzőkollégájával is találkozott, akik hasonló cipőben jártak. A mérkőzésen minden volt, csak játék nem. Később derült ki, hogy már előre megegyeztek döntetlenben. A négy edző dühöngött, hogy feleslegesen utaztak, mert senki sem játszott komolyan. Azt is hallottam, hogy akkor a medikorosok nagyon örültek a felajánlott döntetlennek, mert előző éjjel bárban voltak, s nem pihenték ki magukat. De előfordult olyan eset is - saját szememmel láttam - hogy mellément volna a lövés, de a kapus utánanyúlt és beütötte, hogy hozzák a megbeszélt eredményt. Egy másik mérkőzésen meg a játékosok megverték egyik társukat, mert nem tartotta be az egyezséget és felesleges gólt rúgott. Talán az sem véletlen, hogy nem messze tőlünk telket kapott a játékvezetők egyik főnöke.”

„Létezik ilyen manapság? Ez a gondolat motoszkál bennem tegnap óta. Lehet, hogy naivnak tűnik mindez. Tudom, tizennyolc évem kevés ahhoz, hogy mindent ismerjek. De ez az egész mégis valószínűtlennek tűnik nekem. Tudja, én azt tartom az emberben és a fejlődésben csodálatosnak, hogy olyan sokféle, változatos. És akkor egy ilyen történet igazán kiábrándítóan hat rám.

K. I. Veszprém”

„Ha én ezeknek a helyében lennék, már régen leégett volna az arcomról a bőr. De amint látom, ők nem nagyon zavartatják magukat. Mintha nem is lenne bőr a képükön. Már-már azt hiszem, hogy csak a labdán van bőr.

B.P. Zirc”

„Nem tudom, miért ítélik el annyira a bundákat? Egyszer döntetlenben egyezett meg a Békéscsaba és a Szombathely. Mindkettőnek egy-egy pontra volt szüksége, hogy bent maradjon. Ha valamelyik kikap, az kiesik. Az vesse rájuk az első követ, aki helyükben nem így csinál.

C. K. Szombathely”

„Remélem, hogy lesz folytatása a dolognak és a sportban működő valamennyi csibész meglakol. Mert szép kis emberek vannak ott. De bocsnát, mert biztosan vannak ott is rendes emberek. Tisztelet a kivételnek! Azt hiszem, ebben a műsorban nemcsak a sportról volt szó. Olyan volt ez, mint az állatorvosi ló. Benne volt ebben más betegség is. Megdöbbentő, hogy az átlag magyar állampolgár nyugodt, hogy a magyar törvények a nép törvényei, ugyanakkor egyesek büntetlenül követnek el ilyen dolgokat. Annyira felháborított az emberi kapzsiságnak ez a mintapéldánya, hogy az idegességtől még most is reszket a kezem. Borzasztó, hogy egy szocialista országban ilyesmi előfordul. A sok ezer ember közül egyike vagyok annak, aki tiltakozik ez ellen. Bízom abban, hogy sok ember hallgatta ezt a műsort, mert az igazságnak ez a bemutatása nagyobb nevelő hatású, mint egy prédikáció. De most már nem találok szavakat. Igaz, már be is vettem a „dili bogyoimat” írás közben.

D. Ferenc, Dunaújváros”

„A jó szándékot nem vitatom, az eredményt azonban igen rossznak tartom. Borenich elvtárs feltehetette volna a szemüvegét. Miért nem a Rapcsányi Lászlóval, a Szabó Lászlóval vagy a Vértessy Sándorral csinál-

tatták a műsort? Vagy ha már mindenképpen neki kellett csinálni, akkor miért nem segítették a még nyilvánvalóan kezdő és tapasztalatlan Borenich elvtársat?

Z. I. Tatabánya”

Egy sportriporter:

„Kérdezd meg Grosics Gyulát, úgy is, mint a Volán SC elnökét, de úgy is, mint a Magyar Labdarúgó Szövetség elnökségi tagját, hogy vajon miért alkalmazta a Volánnál azt a Pócsi Lászlót, aki most előzetes letartóztatásban van, mert ő volt az összekötő a totócsalók és a játékvezetők között? Vajon milyen feladata lehetett hosszú időn keresztül a Volánnál? Miért kaphatta havi fizetését?”

„Percekkel ezelőtt lett vége a rádióban a „Holtbiztos meglepetések” című műsornak. Az, hogy fel vagyok háborodva, az nem fejez ki semmit. Egyszerűen akkorát csalódtam, mint még életemben soha. Két gyermekem van. Arra tanítom és nevelem őket, hogy a világon mindennél fontosabb a HAZA, a világon a legszebb zene a MAGYAR HIMNUSZ, és semmi sem olyan fontos, mint szeretni ezt az országot. Nem nagy szavakkal, csak kis tettekkel és becsületességgel. És most életemben először szégyellem magam, hogy magyar vagyok.

M. M. Salgótarján”

„Igen-igen ritkán szoktam levelet írni. Most azonban nem tudom megállni. Ki kell gyomlálni a sportból is az ötvenes években odakerült alkalmatlan „szakembereket”. Egyszerűen a szökés kerülget, ha arra gondolok, hogy olyan emberek kezébe kerül a hatalom, akik visszaélnék vele. A különböző szervezeteknek a közérdekeit kell védeni és semmilyen csoportérdekkel nem szabad ezt helyettesíteni. Csak azoknak van helyük ilyen pozíciókban, akik a közért vállalt szolgálatot józan logikával, szakszerűen, a legmesszebbmenő emberi magatartással tudják gyakorolni, érvényesíteni. Ha ez nem így van, úgy az ellenkező hatást váltják ki. A megoldás a magas erkölcsi, szakmai szintű ügyintézés, mentesen mindenféle szubjektív megítéléstől.

Dr. L. Z. Budapest”

„Végül is igaza van, amikor megpróbálja kendőzetlenül feltárni a bajokat, mert többet segít egy kegyetlen igazmondó, mint száz vagy ezer hízelgő, lakkozó.

B. G. Budapest”

Egy sportvezető:

„Ismerek olyan játékvezetőt, aki rendszeresen utazgatott „magánemberként” külföldi mérkőzésekre, ahol magyarok bíráskodtak. Felteszem a kérdést: mi dolga lehetett ott? Vagy talán minden magyar állampolgár megteheti, hogyha eszébe jut, akkor fogja magát, és kiugrik Nyugatra? És kinek a pénzén repült? Ki fizette a szállodát és a költségeit? Honnan volt neki ehhez valutája? Hallottam azt is, hogy azok a magyar játékvezetők, akik az olasz csapatok „istállójához” tartoztak, Bécs vagy Milánó egy-egy nagy áruházában ingyen választhattak bármit. A számlát nem ők fizették. Neveket nem mondok, ne is kérdezze.”

Egy osztályvezető-helyettes:

„Biztosan hallottad azt a történetet, amikor a cigány benyúl az inge alá, majd az egyik és a másik nadrágszárába. Mit csinálsz, cigány? - kérdezi valaki tőle. Bolhát fogok. Ha oda sem nézel, honnan tudod, hogy hol van? Mire a cigány: ha mellényűlok, ott is bolhát találok. Hát ilyen a magyar labdarúgás is. Akárhová nyúlsz, mindenhol találsz valamit.”

Egy külkereskedő:

„Jó néhány évvel ezelőtt, a hatvanas évek második felében, hosszabb kiküldetésen voltam Nyugat-Európában. Ebben az időben játszottak egy Svájc-Olaszország mérkőzést, melyet a magyar Zsolt István vezetett. Meg kell, hogy mondjam, a meccs utáni napokban szégyelltem magamat. A svájciak 2:1-re vezettek, s már-már úgy látszott, hogy győznek, amikor a mérkőzés befejezése előtt egy-két perccel a játékvezető teljesen indokolatlanul tizenegyest ítélt az olasz csapat javára. Ezzel 2:2-re végződött a találkozó. A televízióban többször is levetítették az eset előzményeit. Ezen világosan lehetett látni, hogy a svájci tizenhatoson belül Riva, az olaszok egyik játékosa, hogyan szabálytalankodik a hazai háttérrel. Zsolt emiatt ítélt tizenegyest - az olaszok javára. Az olasz játékos meglepett arccal vette tudomásul, hogy még ő rúghat tizenegyest. A tévériporterek gúnyosan kommentálták az esetet. Arról is beszéltek, hogy nem volt véletlen ez az ítélet.”

„Kedves Borenich Péter!

Attól félek, hogy több ellenséget szerez önnek ez az egész, mint barátot. Illetékes helyen persze. (A tömegek persze Önnel értenek egyet, annak ellenére, hogy sokszor nem foglal állást.) Korrupt szemétdombon élünk. Ez azért van, mert az arra hivatottak nem sújtanak le kellő szigorral a bűnözőkre. Az ember még nem érett meg arra, hogy kenetteljes szavakkal vezessék rá a jó útra. Az állati eredetű embert más eszközzel kell nevelni. Vagy már itt van az atomháború előszele? S aki megmarad - és tud - visszamászik a fára? Ez lesz a megoldás?

M. L., Miskolc”

Egy telefonáló:

„Remélem, hogy a magyar törvények nem olyanok, mint a pókháló. A kis bogarak fennakadnak, de a nagyok átrepülnek rajta.”
